

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 10 d. BROJ 319

DOLINA UBOJICA

Philip Ketchum:

DOLINA UBOJICA

Philip Ketchum: **DOLINA UBOJICA**
Naslov originala: CABOT
Copyright: Philip Ketchum
Recenzija: Ida Biard, novinski kritičar
Prijevod: Dubravko Stojsavljević
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

•Laso• – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije •Vjesnik• n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG •Vjesnik•, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR •Vjesnik SSRNH• s oznakom za •Laso•.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za •Vjesnik•.

EKONOMSKA PROPAGANDA: •Vjesnik• Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6, 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Dudley je posegnuo rukom u unutrašnji džep kaputa i izvukao omotnicu nabijenu novčanicama. Stavio je novac na stol ispred Cabota i glasno rekao:

– Tu je deset tisuća dolara u novčanicama. Nabavit ću još toliko za mjesec dana.

Bio je to njegov posljednji i najuvjerljiviji adut. Cabot se namrštio. Gledajući u novac, mislio je kako bi bilo bolje da ga je Dudley ostavio pohranjenog u banci, na sigurnom. Iako je Denver 1779. godine bio prilično miran grad, u nekim ulicama i salunima ni pištolj nije bio dovoljan kao zaštita.

– Deset tisuća dolara – ponovi Dudley. – Uzmi ih.

– Volio bih da novac vratite u džep – odgovori Cabot.

– Ne! – navaljivao je Dudley. – Porazgovarajmo o svemu još jednom.

Sjedili su u salunu Plattle River. Smrkavalo se. Nije bilo mnogo gostiju. Trojica su stajala za šankom, četvorica su sjedila za obližnjim stolom, a dvojica su upravo ušla. Cabot bi bio najsretniji da Dudley uopće nije spominjao novac. Kad bi barem malo tiše govorio! Ali, Dudley je bio stočar, čovjek naviknut na prostranstva i dovikivanja. Nije ni znao što je to šapat.

Mršteći se, Dudley je još jednom upro prst u svežanj novčanica: – Što te muči? Zar nešto nije u redu s mojim novcem?

– Ne, sve je u redu.

– Tada ga uzmi.

Trojka za šankom polako se okrenula pohlepno gledajući prema Dudleyevom stolu. Cabot je osjećao njihov pogled. Jedan od trojice, nizak i pogrbljen, počeo im je polako prilaziti. Istodobno, njegovi su se kompanjoni razdvojili spremni da ga štite s leđa. Cabot je tiho promrmljao:

– Uskoro ćemo imati neprilika, Dudley. Stavite novac u džep!

– To više nije moj novac – tvrdoglavo će Dudley. – To je tvoj novac. Zašto ga...

U tom je trenu stolu prišao razbojnik s revolverom u rukama:

– Ja ću uzeti tu omotnicu – rekao je. – Nema smisla da se prepiremo.

Pažljivo je pružio ruku prema novcu ne skidajući pogled s Dudleya i Cabota.

Cabot je mirno sjedio. Iako su mu ruke počivale na stolu, mogao je potegnuti revolver. Mogao je, ali nije smio zaboraviti onu dvojicu kod šanka. A Dudley ih ili uopće nije opazio, ili nije smatrao da su opasni, ili uopće nije mislio. U

trenu kad je razbojnik dotakao omotnicu s novcem, bijesno je uzviknuo:

– Nikada! To je moj novac! Gubi se oдавде!

Istrgao mu je omotnicu s dolarima iz ruke. Odjeknuo je pucanj. Pucao je jedan od dvojice razbojnika za šankom. Dudley je beživotno tresnuo licem o stol. Omotnica s novcem muklo je udarila u pod.

Čovjek koji je pucao, mahao je revolverom i glasno naredivao:

– Neka se nitko ne miče! Royce, požuri! Uzmi novac!

Nitko se u salunu nije ni pomakao, nitko izuzev Roycea koji se saginjao da dohvati debeli svežanj novčanica. Cabot je odlučio da stupi u akciju. Naglo je gurnuo stol prema razbojniku i padajući na pod, izvukao revolver. Prevrnuti stol izbacio je Roycea iz ravnoteže. Pucao je u Cabota, ali je promašio. Oko Cabota su zazviždali meci dvojice razbojnika za šankom.

Cabot je ispalio samo četiri metka. Prvo je pucao u čovjeka koji je napao Dudleyja, zatim u tipa zdesna, pa u Roycea. Razbojnik koji je ranio Dudleyja, napravio je kobnu grešku. Iako ranjen, ponovno se pokušao dići na noge i pucati. Cabot je ispalio četvrti metak.

U salunu je vladala mrtva tišina. Na podu četiri tijela. Dva su razbojnika bila mrtva, Dudley je bolno ječao, a Royce uzalud pokušavao sjesti.

Cabot se uspravio. Pogledao je uokolo držeći revolver u ruci. Dvojica muškaraca koji su ušli u salun minutu prije pucnjave zaprepašteno su gledali u tijela na podu, spremni da što prije nestanu. Barman je držao u ruci pušku. Jedan od četvorice za obližnjim stolom polako je krenuo prema Cabotu govoreći:

– Sve sam vidio, gospodine. Sretni ste što ste ostali živi.

Prišao je i drugi iz istog društva.

– Jeste li vi Cabot? Radite li vi za Davida Moffatta?

– Još ne – reče mu Cabot. – Možda ćemo raditi... zajedno.

Čovjek je kimnuo glavom:

– Neka vas ne brine to što se dogodilo. Svjedočit ćemo u vašu korist kad stigne policija.

Cabotu je bilo drago što to čuje, ali se pitao da li bi mu ti isti ljudi pomogli da slučajno nije imao utjecajne prijatelje. Pokazao je rukom prema Dudleyju i Royceu:

– Zna li gdje je liječnik? Dovedite ga. Bilo bi dobro da ih što prije smjestimo u bolnicu.

Royce nije bio teško ranjen, ali je zato Dudley zaradio gadnu ranu na glavi. Cabot podignu s poda omotnicu s novcem. Deset tisuća dolara. Razmišljao je da li da vrati novac u Dudleyjev kaput. Odlučio je da je pametnije da ga sam pričuva dok ovaj ne prizdravi. Strpao je novac u džep.

Nitko nije ulazio u salun dok se pucalo. Sada, kada je zavládala tišina, ljudi su počeli navirati sa svih strana. Stigla je i policija. Liječnik je pružio prvu pomoć Dudleyju, te ga zajedno s ranjenim razbojnikom Royceom otpremio u bolnicu.

Polićijski narednik obratio se Cabotu:

– Spomenuli ste omotnicu s novcem. Gdje je?

– U mom džepu – odgovorio je Cabot.

– Vaš novac?

– Ne. Novac pripada Dudleyju. Vratit ću mu ga čim se oporavi.

– Sigurno?

– Sigurno. Novac je ionako mogao biti moj. Dudley me je pokušao unajmiti.

– Za deset tisuća dolara?!

– Ne. Za dvadeset tisuća dolara – mirno će Cabot. – Ovih je deset tisuća bio samo predujam...

– Koja li to samo vrst posla vrijedi toliko novaca? – čudio se narednik.

– Dudleyjev sin otišao je sa svojim stadom u Wyoming. Nestali su bez traga i on i stoka. Dudley želi saznati što se dogodilo. Želi pronaći sina – reče Cabot.

– I to je sve što treba napraviti za dvadeset tisuća dolara? Pronaći stado i izgubljenog sinčića u Wyomingu? – snebivao se narednik.

– To je sve – slegnuo je Cabot ramenima. – Čini se jednostavno, nije li tako? Pa ipak, već su dvojica pokušala udovoljiti Dudleyjevoj želji. Odjahali su u Wyoming i – nikada se nisu vratili.

– Mislite li da ni ja ne bih uspio? – zapitkivao je policajac.

– Tko zna! Možda biste i uspjeli.

– A vi, Cabot?

– Ja namjeravam graditi prugu, a ne lutati po Wyomingu.

Prije nego što se vratio u hotel, Cabot je odlučio da popije još jedno piće. Razmišljao je o pucnjavi u salunu. Prije samo pola sata u njega su bile uperena tri revolvera. Sam je izabrao vrijeme za protunapad. Da je napao samo nekoliko sekundi ranije, Dudley možda ne bi bio ranjen. Mogao je na primjer pucati čim se Royce približio stolu da uzme novac. Sve je moglo završiti drugačije. Jer li predugo čekao? Nije. To što se dogodilo Dudleyju, njegova je, Dudleyjeva greška. Suviše je glasno govorio, preglasno kad je riječ o toliko novaca. Kao da ga je reklamirao u salunu i izazivao sudbinu!

Cabot naruči još jedno piće. Smiješio se. Nije više razmišljao o Dudleyju. Sjetio se policijskog narednika i pitanja: – Ime i prezime? Odgovorio je: – Eli Cabot. Bio je to samo djelomično točan odgovor. Tako se predstavljao u protekle četiri godine otkad je krenuo na zapad. Pravo mu je ime bilo Elijah Cabot Pickering. Napuštajući dom, odlučio je da prezime Pickering nigdje i nikome ne spominje. Želio je uspjeti u životu sam, bez pomoći utjecajna očevog prezimena. Osim toga, bude li se prezivao samo Cabot, neće okaljati očevo ime. Njegov otac Adam Turnbull Pickering, poznati brodovlasnik i brodograditelj, glava pomorske agencije Pickering Line, bio je poznat u svim većim lukama svijeta. Posebno su ga cijenili u financijskim središtima,

u Salemu, Bostonu, New Yorku i Washingtonu. Iako u duši dobar čovjek, slovio je kao pravi obiteljski tiranin. Cabotov se brat dobro slagao s ocem samo zato što se držao podalje od kuće. Bio je kaptan jednog od Pickeringovih brodova. Cabotova je sestra vjerovala da će se osloboditi očeve tiranije udajom. U cijeloj obitelji jedino se majka potpuno prepustila očevoj volji i dominaciji.

Cabot nije mrzio oca, ali nikad se nisu slagali. Sada, daleko od oca, divio se njegovoj tvrdoglavosti, energiji i poletu s kojim je obavljao poslove. I on, Cabot, naslijedio je neke od tih očevih osobina.

Dok je polako koračao prema hotelu, sjetio se ceduljice koja ga je tog jutra čekala na recepciji i s kojom je sve počelo. Poruka je bila kratka: »Nosim vam poruku od Llana. Dodite u salun Iron Horseshoe u četiri popodne«. Potpis Tom Dudley.

Cabot nije poznavao Dudleyja, ali je dobro znao Llana. Prije tri godine zajedno su tjeroali stado iz Dodgea u Cheyenne. Put je bio naporan. Sprijateljili su se. Kad čovjek kao Llano šalje poruku, prijatelj ne oklijeva nego žuri da je čuje. Cabot je krenuo u salun da sretne Dudleyja.

Dudleyjeva poruka nije bila sasvim istinita. Poznavao je Llana površno. Upoznao ga je u Sheridanu. Llano se nedavno oženio pa je – ne želeći napustiti mladu – odbio Dudleyjevu ponudu da krene u potragu za njegovim sinom u Wyoming i uputio ga na Cabota riječima:

– Ako vam itko može pomoći, tada je to Cabot.

Ali Llano nije poslao nikakvu posebnu poruku Cabotu. Umjesto toga, Dudley ga je molio da mu pronade sina. Cabota nije nimalo zanimalo taj put u Wyoming. Nimalo? Čekala ga je gradnja pruge, posao u koji će uložiti svu svoju uštedu. Zašto oklijeva? Za takav je pothvat potrebno mnogo novaca. Moffett je rekao da će ih nabaviti,

ali još nije ništa napravio. Cijene brzo rastu. Tako je to s financijama. Sve se rješava puževim korakom, presporo za Cabotta. Možda ga je baš to i odbijalo od cijele zamisli.

Ušao je u hotel i zatražio ključ od sobe. Recepcionar se nasmijeo i rekao:

– Dao sam ga vašem bratu, gospodine Cabot. Nadam se da nisam pogriješio...

– Bratu! – uzviknuo je Cabot uzbuđeno. Tada se pribrao. Možda je u pitanju nečiji trik. Klopka. Reče:

– Kako znate da je to baš moj brat?

– Mislite li... da sam... – promućao je recepcionar zabrinuto. – Bio sam siguran da je...

– Kako izgleda? – prekinuo ga je Cabot.

– Visok, krupan i snažan čovjek, baš kao i vi. Tamnokos.

– Da li vam se predstavio?

– Bruce Edwards Cabot.

Cabot je ponovno osjetio uzbuđenje. To je on! Brat! Njegovo je pravo ime Brue Edwards Pickering, ali se predstavio kao Cabot zato da izbjegne nesporazume s recepcionarom. Jurnuo je na kat do sobe i upao unutra bez kucanja:

– Bruce! Nevjerojatno! Kako si me našao?

Bruce je stajao pored prozora i smijeo se. Plavook, mišićav i snažan, pojavom je uistinu nalikovao Cabotu.

– Kako sam te pronašao? Majka mi je rekla gdje si.

– A kako je ona saznala gdje živim?

– Sasvim je slučajno upoznala neku ženu kojoj si ti pomogao. Već godinu dana majka pažljivo čita sve ovdašnje novine i izrezuje svaki napis u kojem se spominje tvoje ime. Ljuti se što si odbacio naše prezime.

Cabot je ravnodušno slegnuo ramenima:

– Imena ovdje i nisu važna. Kako je mama?

– Ne mijenja se. – Draga,

ugodna, staložena kao i uvijek. Stari se na nju često dere, a ona se ponaša kao da ga uopće ne čuje.

– A sestra? Amity?

– Pobjegla je u Virginiju i udala se za plantažera, inače vrlo dragu osobu. Dakako, našem se Adamu Thrunbullu Pickeringu zet nimalo ne sviđa. Ipak, udala se i to je najvažnije.

– A ti? Jesi li se ti oženio?

– Nisam. Ima vremena.

– Kako je otac?

– Tvrd kao i uvijek, borben. Ne predaje se lako.

– Neprilike?

– Da. Nepovoljni krediti, ambicije, loši partneri, ružne glasine... To je tek djelić cijele priče. Zanima li te?

– Dakako, zanima me. – Znatiželja bi te mogla stajati i novaca – nasmijao se Bruce.

– Znao sam! – Cabot će. – Nisi ti ovdje ni na odmoru niti na putovanju. Ocu nešto treba. Zato si tu. Što?

– Stotinu tisuća dolara. Najmanje! No s obzirom da znam da toliko nemaš, neka te to ne brine. Došao sam ovamo zato da ti kažem kako stvari stoje. Uništiti će oca, Eli. Stjerali su ga u čorsokak.

– Tko to?

– Iza svega stoji Matthew Gibbs. Nikad mu nisam vjerovao, a nisi ni ti. Trebalo bi ga jedne noći negdje sačekati i slomiti mu vrat.

– Još mi nisi rekao u čemu je problem – podsjeti ga Cabot.

Bruce je sjeo na krevet. Bio je zabrinut:

– Sve je počelo prije dvije godine. Otac je želio nabaviti tri nova broda i osnovati još jednu trgovačku kompaniju, nešto kao konkurenciju nacionalnoj. To je i napravio. Vlasnik je pedeset i pet posto dionica. Ostatak je prodao. No ove su ga godine pritisli novčani problemi. Posudio je novac od bostonske banke dajući kao zalog dio kompanijskih dionica. Nije pomoglo. Banka ga je nedavno obavijestila da će mu morati rasprodati dionice i namiriti si dug. A Mat-

thew Gibbs samo to čeka. Cim otac propadne, preuzet će kompaniju Pickering Line.

— Koliko je ocu ostalo vremena? da nabavi novac?

— Pet tjedana. Ali — namrštio se Bruce — to nije sve. Osjećam se kao ušljivo kopile zato što ti odmah nisam rekao istinu. Imao si pravo. Nisam došao ovamo samo zato da ti kažem kako je otac u nevolji, nego da te zamolim da mu pomogneš. Znam i koliko novaca imaš u banci. Ne želiš li pomoći, ne brini, neću se ljutiti.

— Kako si saznao da imam novaca?

— Majka sve zna. Ocu nije ništa rekla. Njezin je prijatelj u Bostonu bankar, vlasnik banke u koju si pohranjivao novac. Slao joj je redovne godišnje izvještaje o stanju tvog bankovnog računa. A ona, ponosna je što ti dobro ide.

— Je li te ona poslala ovamo?

— Na stanovit način da. Rekla je kako vjeruje da želiš znati što se događa s obitelji, te da ćeš htjeti pomoći. Nisam se s time složio. Rekao sam da je tvoj novac — tvoj, da je bolje da te ostavimo na miru. No, majka vjeruje da ćeš pomoći ocu. Nikada mi neće biti jasno zašto ga toliko obožava.

— Što će se dogoditi ako otac vrati novac?

— Mirna plovidba! Stotinu tisuća dolara dovoljno mu je da se oslobodi banke. Dio je pozajmljenog novca već vratio. I inače, čini se da sve, pa i nacionalna ekonomija, kreće na bolje. Tri nova broda počet će donositi zaradu kroz šest mjeseci. Za godinu dana otac će ti moći vratiti novac. To čak mogu i obećati.

— Možeš vruga! — nasmijao se Cabot. — Ti nisi ekonomist. Ti si moreplovac, i to vraški dobar, koliko čujem. Ponavljaš kao i svi drugi da... sve kreće na bolje. Slažem se. Reci, što ako ocu posudim stotinu i pedeset tisuća dolara?

— Tada uopće neće imati problema.

— Ne bi bilo dobro da mu suviše

olakšamo stvar, Bruce.

— Ne brini. U posljednje dvije godine ništa nije bilo ni lako niti jednostavno. Čak i ako mu posudiš novac, imat će teškoća. Znojiti će se od muke, ali — izvući će se. Možeš li mu toliko posuditi?

— Mislio sam da točno znaš koliko novca imam...

— Samo otprilike. Mijenja li to tvoje planove?

— Još pitaš!

Cabot je zamišljeno hodao po sobi. Četiri je godine uporno štedio svaki dolar. Gomilao ih je po onoj staroj i provjerenoj formuli koja kaže da novac lijepi novac. Imao je i sreće. Cijelu je uštedevinu namjeravao uložiti u gradnju pruge, što bi mu se za nekoliko godina višestruko isplatilo. Ali posudit će novac ocu. Svi njegovi planovi, snovi i pruge, sve je to privremeno palo u vodu.

Bruce kao da je čitao Cabotove misli:

— Ne moraš mu dati ni dolara ako misliš da to previše mijenja tvoje planove.

— Što bi ti napravio da si na mome mjestu?

— Svađam se sa starim kad god se sretnemo. Katkad mi se čini da se mrzimo. Pa ipak, skinuo bih i košulju da mu zatreba. Dovraga, otac mi je!

— I meni. Usprkos tome, nisam mogao u Salemu izdržati zajedno s njime. — Znam. Ali ne zaboravi da ćeš se jednoga dana ipak morati vratiti i preuzeti njegovo mjesto.

— Tko to zna! Vjerujem da se što prije želiš vratiti u Salem?

— Već sutra. Volio bih ostati duže, ali ne mogu.

— Dobro. Sutra ujutro otići ćemo u banku i sve srediti. A večeras...

— Večeras je grad naš! — oduševljeno će Bruce. — Bit će to noć koja se pamti.

II

U devet ujutro, Cabot je skoknuo do bolnice da posjeti Toma Dudleyja. Liječnici su mu rekli da se

Dudley oporavlja, te da još spava. Cabot je obećao da će navratiti popodne. Zatim su on i Bruce otišli u središnju banku u Denveru. Cabot je morao potpisati nekoliko papira. Novac će biti prenesen na bostonski bankovni račun njegova oca za tjedan dana. Bruce je sa sobom ponio službenu pismenu potvrdu o prijenosu. Zajedno su objedovali. Popodne je Bruce otputovao vlakom za Salem.

Cabot je zamišljeno promatrao vlak koji se gubio u daljini, vlak s kojim su otišli četiri godine napornog rada pretvorenog u novac. Bio je nekako ogorčen zbog svega što se dogodilo, ali – znao je da je napravio to što je morao napraviti, što je želio. Služio se prezimenom Cabot. Duboko u njemu još je živjelo njegovo prvo prezime Pickering. Ocu treba novac. Dobio ga je. A on, Cabot? Morat će početi ispočetka. Ispočetka? Ne sasvim. Više nije neiskusan kao što je bio prije četiri godine.

Vratio se u hotel, uzeo ključ od sobe, otključao vrata i zaprepašteno zastao na pragu. Soba nije bila prazna. Na stolici pored kreveta mirno je sjedila mlada žena s revolverom uperenim u Cabota.

Namrštio se:

– Što li sam to samo skrivio?

– Vaše je ime Cabot? – pitala je bez posebnog uvoda.

– Da.

– Kod vas je, dakle, deset tisuća dolara koji pripadaju mom ocu?

Počeo je shvaćati.

– Vaše je prezime Dudley, nije li tako? – pitao je.

– Da.

– A ime?

– Marsha. Marsha Dudley.

– Imate pravo. Imam deset tisuća dolara koji pripadaju vašem ocu. Jutros sam mu htio vratiti novac, ali su mi u bolnici rekli da još spava.

– Znači, vratit ćete nam novac?

– odahnula je s vidnim olakšanjem.

– I policiji sam rekao da hoću.

– To nisam znala – porumenila

je Marsha i pogledala u revolver u ruci. – Baš sam glupa, nije li tako?

Promatrajući njezinu vranu kosu i crne oči, Cabot je razmišljao o tome kako je prava šteta što mu je brat morao tako brzo otputovati. Marsha je tip žene za Brucea – dobro odgojena gospodica u kojoj se pomalo nespretno krije vragolasta i hrabra ženskica, vjerojatno ugodna u društvu.

– Jeste li raspoloženi za piće?

– ponudio je.

– Dakako da nisam! – rekla je glasom koji je samo potvrdio Cabotovu misao o njezinu dobrom odgoju. – Hoćete li mi sada predati oćev novac?

– Pohranjen je u hotelskom sefu. Podići ću ga poslije i dati ga vašem ocu čim ga vidim.

Kimnula je glavom i tiho dodala:

– Čula sam da odbijate posao koji vam otac nudi?

– Točno.

– Je li vam ispričao cijelu priču?

– Ne znam da li mi je sve rekao. Govorio je vrlo uopćeno. Kazao mi je da mu je sin – želeći da se osamostali, odjahao prije godinu i po dana u Wyoming prateći poveće stado stoke. Za odredište je izabrao Rimrock City, gradić oko kojeg su se povoljno prodavali posjedi. Otišao je i nikome se nikada nije javio. Vaš se otac zabrinuo i krenuo za sinom u Rimrock City, ali nije pronašao ni njega, ni stado, niti bilo kakav trag koji bi pokazao da je vaš brat ondje uistinu i stigao. Počeo je tragati i brzo ustanovio da se svi tragovi sinu i stadu gube dvadesetak kilometara nadomak Rimrock Cityja. Iznajmio je dva tragača, dva profesionalca koji su također nestali. Jedan je pronađen ubijen, a drugome ni traga.

Marsha se namrštila:

– Da, to je ta priča. Ali nije vam sve rekao. S bratom je na put krenula i njegova lijepa mlada supruga, te petorica jahača čija je dužnost bila da brinu o stadu. Trojica od njih godinama su radili za

oca. Provjereni, vjerni i poštenu radnici. Šest muškaraca i jedna žena! Pitam vas kako su mogli nestati zajedno s velikim stadom samo tako, bez ikakva traga?

– Priznajem, neugodno pitanje.

– Je li vam otac rekao da je u dva navrata zamalo bio ubijen u Rimrock Cityju dok se raspitivao za sina? Pokušali su ga ubiti...

– To mi nije spominjao.

– Kazao vam je da je jedan od detektiva bio ubijen. Zna li da su njegovo tijelo našli samo nekoliko kilometara daleko od Sheridan, mjesta u kojemu živimo? Očito, nešto je znao, vraćao se u Sheridan da nam to javi, ali su ga preduhitrili.

– Ovo postaje sve zanimljivije!

– uskliknu Cabot. – Osobito iz vaših usta

– Hoće li vam biti još zanimljivije ako vam kažem da se u gradovima zapadnog Teksasa u posljednje vrijeme ponovno pojavljuju oglasi koji s niskim cijenama zamijšta mame stočare da krenu sa svojim stadima ravno u dolinu Sunrise Valley, u Rimrock City, Wyoming?

– Šteta što niste bili s ocem jučer popodne. Kladim se da biste me nagovorili da prihvatim njegovu ponudu – reče Cabot.

– Željela sam doći, ali mi on nije dopustio. U nekim je stvarima strahovito tvrdoglav.

– Kao i vi, čini mi se.

– Kao i ja! – nasmijala se Marsha. – Zna li da je ocu šezdeset i osam godina, da je bolestan? Usprkos tomu, nekoliko je puta htio okupiti ljude i krenuti na Rimrock City. Ili bi našao odgovor na pitanje koje ga muči ili bi savrio grad sa zemljom. Da je mladi, vjerujem da bi mu to i uspjelo. Ovako, sam sebe mrzi zbog nemoći i staračke slabosti. Voljela bih da se predomislite, gospodine Cabot. Željela bih da krenete u Wyoming.

– I da tamo poginem, ha?

– To ne bih željela. Llano nam je pričao da znate koristiti mozak...

– Hmmm! – pokazao je rukom

prema stolici. – Sjednite na čas. Pokušat ću napraviti baš to što Llano kaže, razmisliti o svemu. Već sad znam da bi bilo vrlo razborito odmah odjahati u suprotnom smjeru.

Sjela je.

– Nemojete tako, molim vas! – rekla je.

Cabot je zastao uz prozor i nemirno pogledom lutao po ulici. Mislio je o Bruceu koji putuje vlakom u Salem sa stotinu i pedeset tisuća Cabotovih dolara. Namjeravao je investirati taj novac u gradnju pruge. Pruge su nosile novac. Sve je više ljudi putovalo na Zapad. Bolji prijevoz putnika i robe osnova je dobre ekonomije. Svoj je novac posudio ocu, pa je najbolje da ga zaboravi, baš kao i prugu. Sada je trebalo odlučiti što dalje. Treba opet početi zarađivati, pa u tom smislu ponuda Toma Dudleyja i nije loša. Deset tisuća dolara odmah, a još toliko po završenom poslu... ako ostane živ. Put u Wyoming bio je rizičan, ali takav je život. S rizikom se mora pomiriti. Ako je točno da ga zanima novac, a točno je, tada je Dudleyjeva ponuda ono što mu treba.

Pogledao je u Marsha:

– Gdje živite vi i vaš otac?

– Posljednjih nekoliko mjeseci u Sheridanu. Ondje imamo mali ranč. Inače smo Teksašani. U Teksasu smo imali veliki ranč, ali smo ga napustili kad je majka umrla. Otac je rasprodao stoku. Neko smo vrijeme živjeli u Kansasu, a zatim smo krenuli u Wyoming.

– Koliko godina ima vaš brat?

– Dvadeset i četiri.

– Odakle je krenuo na put ka Rimrock Cityju?

– Iz Julesburga. To je gradić u sjeveroistočnom dijelu države.

– Znam, bio sam ondje. Je li kupovao stoku?

– Da. Neki je rančer želio rasprodati svoja stada. Moj brat Sam odavno je priželjkivao svoj ranč. Štedio je. Stoka u Julesburgu bila je jeftinija negoli u Sheridanu.

– Zašto je krenuo baš u Rim-

rock City?

– Ne znam točno. Mislim da je njegova žena prva čula za Rimrock City. Svidjeo joj se naziv doline u kojoj gradić leži – Sunčana dolina.

– Je li Sam ikada prije toga bio u tim krajevima?

– Ne. No nije brinuo. Rekao je da će nastaviti dalje ne budu li mu se svidjeli grad i dolina, sve dok ne nade ono pravo. Bio je vrlo dobrodušan momak. Ali kad bi se naljutio, postajao bi tvrd i sumnjičav. U takvom ga raspoloženju nitko, pa ni vi, gospodine Cabot, ne bi mogao prevariti...

– Zovite me Cabot. To mi je ionako nadimak.

– Cabot, znači li sve to da ipak namjeravate u Rimrock City? – upita Marsha uzbuđenim glasom.

– Razmišljam o tome – rekao je Cabot i sjeo na krevet. – Razmišljam o tome, pa vas molim da još ništa ne uzmete zdravo za gotovo. Kako to da se niste udali?

Pocrvenjela je i naglo se ukrućila:

– Kako znate da nisam?

– Ne vidim prsten na ruci – reče Cabot i doda: – A supruga niste ni spominjali.

– Točno. Nisam udana. Osim toga, to se vas baš nimalo ne tiče.

– Možda ću trebati vašu pomoć – Cabot će. – Da ste u braku, tražio bih pomoć od vašeg supruga...

Njezine je krutosti nestalo. Nagula se prema Cabotu i vatreno uskliknula:

– Što trebam napraviti? Samo recite! Ja... ja... učinit ću sve što želite!

– Hej! Polako! – Nasmija se Cabot. – Polako! Kao prvo, pomislio sam da ćemo možda morati unajmiti još nekoliko ljudi kao pomoć.

– Otac ima dvojicu radnika. Ako želite...

– Jesu li oni u Sheridanu, na ranču?

– Da, ali...

– Zaboravite ih. O tome ćemo poslije. Gdje ste odsjeli?

– Ovdje, u hotelu Windsor – opet je porumenjela Marsha. – Podmitila sam jednu od sobarica i tako se uvukla u vašu sobu.

Nasmiješio se:

– U redu, to vam opraštam. Ali ako ste zajedno s ocem odsjeli u ovom hotelu, zašto li je tražio da se sretne u salunu Platte River? Mogli smo i ovdje razgovarati!

– Znam. To sam mu i ja rekla. Ali njemu se hotel čini suviše otmjenim. I bar. Tvrdio je da je salun Platte River mjesto koje odgovara njegovu stilu. Takav je otac. Staromodan. – To ga je zamalo stajalo života...

– Da nije bilo vas...

– Nisam mu nimalo pomogao – prekine je Cabot. – Bio je ranjen prije nego što sam krenuo u akciju.

– Spasili ste novac – reče Marsha – a to je najvažnije. Nekada smo imali sve što smo htjeli, a sada je drugačije.

– Novaca nikad dovoljno – potvrdio je Cabot. – Za što bi se drugo čovjek u životu mogao boriti, ako ne za novac? Kada ćete posjetiti oca u bolnici?

– Čim budem mogla.

– Što ćete raditi danas popodne?

– Ništa posebno, osim ako...

– Bilo bi dobro da malo radite za mene. Nije teško, ali mora biti dobro obavljeno. Želim da mi napravite spisak ljudi koji su otputovali s vašim bratom i njegovom suprugom u Rimrock City. Želim njihova imena, zanimanja, karaktere i fizički opis. Što vjernije, to bolje. Napišite sve što znate. Ne zaboravite na brata i njegovu suprugu. Spomenite i dvojicu nestalih detektiva.

– Ali njih nisam dobro poznavala.

– Svejedno. Sve što znate. Čim to obavite, ponovno ćemo razgovarati.

Ustala je i krenula prema vratima, tada je zastala, naglo se okrenula prema Cabotu i pitala:

– Znači li to da ipak ozbiljno

razmišljate o putu u Wyoming?

– Kao što sam već rekao, još razmišljam – opet se nasmijao Cabot djevojčinoj upornosti.

– Je li vam itko ikada rekao da ste pravi stručnjak u izludivanju ljudi?

– Nije, a ako i jeste, nisam na to obraćao pažnju. Hoćete li večerati sa mnom?

– Po svemu sudeći, morat ću – reče Marsha.

Cabot je ustao i galantno joj otvorio vrata:

– Jestli morate i ovako i onako, pa je bolje da večeramo zajedno. Vrijeme ćemo iskoristiti za razgovor o ljudima koji su nestali zajedno s vašim bratom. Pozdravite oca i recite mu da ću ga posjetiti danas popodne.

Kad je otišla, ponovno se zavalio u krevet razmišljajući o Rimrock Cityju, Suncanoj dolini i nestalim ljudima i stoci. Sa stokom je lako. Napadači su je ukrali, veliko su stado podijelili u nekoliko manjih i stoku odveli tko zna kamo. Ali što se dogodilo sa šest muškaraca i jednom ženom? Jesu li mrtvi, ubijeni? Hoće li ih naći u zajedničkom grobu? Toga se najviše i boji. Kako inače zauvijek ušutkati sedmoro ljudi? Možda su dvojica ili trojica Samovih jahača bili podmićeni, pa šute. A ostali? I tko ih je napao? Kako pronaći razbojнике? Kako tragati za nestalim ljudima i stokom, a da to ne privuče ničiju pozornost? To je važno, vrlo važno. Dvojica su tražila nestalog Dudleyjevog sina, raspitivali su se i – sada su mrtvi.

Namrštio se. Dobro je znao što bi bilo najpametnije – vratiti Dudleyju deset tisuća dolara i potražiti neki drugi posao. Ali trebalo mu je tih deset tisuća dolara, i još deset. Osim toga, sve ga je više kopkalo da sazna kako su toliki ljudi i stado stoke mogli nestati bez ikakva traga u Suncanoj dolini, nadomak Rimrock Cityju u Wyomingu.

III

Tom Dudley nemirno je sjedio u bolničkom krevetu. Glava mu je još bila u zavojima. Osjećao je glavobolju, bio je slab, ali se usprkos svemu uporno nastojao izvući iz bolnice i vratiti u Sheridan. Gledajući u Cabota, jadikovao je:

– Imam posao koji nitko neće. Morat ću opet sam pokušati...

– Što vam je rekla kći? – pitao je Cabot.

– Ništa, izuzev da će te moja ponuda ipak natjerati da o svemu još jednom razmisliš. Dovraga! Kad sam ja bio mlad, za dvadeset tisuća dolara otišao bih do pakla i natrag! – vikao je Dudley uzbuđeno.

– Kladim se da bi vam to i uspjelo – Cabot će smijući se. – Možete li govoriti malo tiše?

– Jeste li donijeli deset tisuća dolara?

– Ne.

– Tada mogu vikati koliko god hoću!

– Ako je tako, razgovarat ćemo o svemu tek kad izidete iz bolnice.

Dudley je nešto ljutito progundao, ali ipak tihim glasom upita:

– Hoćete li prihvatiti moju ponudu?

– Hoću, ako mi pomognete. Dokažite ste dospjeli tragajući za sinom? Počnite od Julesburga.

– Gonili su stoku od Julesburga na sjever do Cheyennea, pa preko planina u Laramie, a odatle sjeverozapadno do Medicine Bowa i Bowena. Na riječnom prijelazu Sawmill Crossing gubi im se svaki trag. Neka ih je žena vidjela kako prelaze rijeku goneći stado. Zapamtite ih je zbog moje izrazito plavokose snahe. Što se poslije dogodilo, ne znam. Tragao sam istočno, sjeverno i zapadno od Sawmill Crossinga, obišao sam sedam okolnih gradova, ali nisam našao ni traga ljudima i stoci.

– Koji su od tih gradova u smjeru Rimrock Cityja?

– Samo jedan, Colmar. To i nije grad, već skupina nastambi. Ondje

sam zatekao dvadesetak ljudi. Nitko od njih nije vidio ni sina niti njegovu ženu. A nju, Ericu, svugdje bi zapazili zbog dugačke plave kose. Prava je ljepotica.

— Kada ste krenuli tragom stada?

Odmah poslije boravka u Rimrock Cityju, prije godinu dana. U Rimrock City sam otputovao šest mjeseci poslije Samova odlaska. On je računao kako će mu dva mjeseca biti dovoljna da dotjera stoku u Sunčevu dolinu.

— Dobro — reče Cabot. — Kada izlazite iz bolnice?

— Sutra.

— Čekat ću vas ispred zgrade s kočijom. Još ćemo o svemu razgovarati.

— Ne želim više razgovarati — brundao je Dudley nezadovoljno.

— Krajnje je vrijeme da se krene u akciju!

Cabot se vratio u hotel pješice. Poslije svega što je čuo, znao je da ga u Rimrock Cityju čeka opasan zadatak. Prije ili kasnije trebât će mu nečija pomoć, pa bi bilo mudro da je osigura prije nego što krene na put. Sjetio se dvojice jahača koji su nekada radili za njega. Bili su dobri kauboji i vrsni poznavaoči stoke, ali su se povremeno zapošljavali i kao revolveraši, tragači. Sreo ih je prije nekoliko dana u jednom od gradskih barova. Kad su čuli da namjerava uložiti novac u gradnju pruge, odmah su ga molili da im nade kakav poslic.

— Važno je da nije suviše naporan — rekao je Roy Acuff, a Will Taggart je dodao: — I da je dobro plaćen!

Dva prava čovjeka! Bit će mu korisni i u traganju, i u pucnjavi, i u tučnjavi — bude li trebalo. Znao je da će mu biti odani. Nije znao samo jedno: da li će pristati da pođu u Rimrock City?

Cabot je odmah krenuo do saluna u kojem ih je sreo, ali ih nije našao. Opisao ih je barmenu i pitao ga da li zna gdje su.

— Zar ste vi prijatelj one dvojice poludjelih divljaka? — snebivao se

ovaj.

Cabot je kimnuo glavom:

— Zašto? Što se dogodilo?

— Počeli su tučnjavu, razbili su sve boce za šankom i uništili tri stola. Duguju mi više od tri stotine dolara.

— Nije li to malo previše?

— Dvije stotine i pedeset — barmen će. — U svakom slučaju, dvije stotine...

— A stotinu dolara? — pitao je Cabot.

— Hoćete li ih doista isplatiti?

— Mogao bih, uz uvjet da mi kažete gdje su.

— U zatvoru.

— Jeste li ih vi strpali u zatvor?

— Jesam, i to s najvećim zadovoljstvom.

— Obucite se i nadite nekoga da vas zamijeni za šankom. Idemo u zatvor. Povucite vašu optužbu protiv mojih prijatelja, i ja ću vam dati stotinu dolara.

Barmen nije mnogo oklijevao:

— Važi! Uz jedan uvjet: ne dovodite ih ovamo!

— Ne brinite, neću — reče Cabot.

Roy Acuff i Will Taggart posramljeno su jadikovali kako im nitko ne vjeruje, kako nisu prvi počeli tučnjavu oni, već neki drugi ljudi, te kako su se u borbu kasnije upleli i mnogi drugi salunski gosti iz puke zabave.

— Zaboravite sve to — rekao je Cabot. — Pitam vas hoćete li sa mnom u Wyoming?

— Da gradimo prugu? — dobaci Will. — Kroz Wyoming je već izgrađena pruga.

— Nećemo graditi prugu — strpljivo je objašnjavao Cabot — već tražiti šest muškaraca i jednu ženu koji su zajedno sa stadom stoke nestali prije godinu i po dana. Posao je pun rizika. Mogao bi vas stajati i života.

— Ne bih volio umrijeti u Wyomingu — reče Roy. — Tamo je prehladno.

— Morat ćeš paziti na zdravlje više nego obično — nasmije se Cabot. — Osim toga, svakome pla-

ćam po stotinu dolara mjesečno, te po pet stotina dolara po završenom poslu.

— To je već nešto drugo. Prihvaćam! — reče Will.

— Ja također — doda Roy. — Ali volio bih da taj poslić završimo prije zime...

— Vjerujem da će nam za cijelu akciju trebati oko dva mjeseca — odgovorio je Cabot. — Očistite se i operite, budite spremni za jahanje i trijezni! Točno u devet sati budite u mojoj sobi u hotelu Windsor. Upoznat ćete i jednu zgodnu mladu damu.

— Opa! Pa to postaje sve zanimljivije — šeretski će Will.

Točno u sedam sati navečer, Cabot je zakucao na vrata Marshine sobe. Čekala ga je spremna za večeru. Odjevena u dugačku, elegantnu i raskošno dekoltiranu haljinu, iznenadila ga je svojom ljepotom i privlačnošću. Kosa joj je bila nemarno začešljana u pundžu, a na obrazima se naziralo diskretno crvenilo ruža. Ponosno i očiju sjajnijih no inače, stajala je na vratima pitajući ga:

— Zadovoljni?

— I više nego zadovoljan! — uskliknuo je Cabot iskreno i nasmiješeno dodao: — Na vašem će mi društvu večeras zavidjeti svi muškarci u restoranu.

— Hvala. Očekivala sam da ćete mi baš to reći — odgovorila je bez imalo lažne skromnosti u glasu. — Da ponesem i notes sa zabilješkama?

— Svakako. Mi smo poslovni ljudi...

Sišli su u hotelski restoran. Cabot je imao pravo. Nije bilo muškarca koji nije zamijetio Marshinu ljepotu. Sa svih su joj strana upućivali zadivljene poglede i ljubazne osmijehe. Prijatelje i poznanike koji su se zaustavljali pored njihova stola da ga pozdrave, morao joj je posebno predstavljati. Poslije večere otišli su u njegovu sobu. Dok je Cabot čitao njezine bilješke, Marsha je mirno sjedila čekajući pitanja.

Dobro je obavila posao. Imena i opisi šestorice muškaraca i jedne žene, najvažnije činjenice o karakteru i ponašanju — sve je to u određenom trenutku moglo biti od velike koristi. Još je jednom pročitao što je zapisala:

Sam Aaron Dudley, 24 godine, visok, mršav, prijazan, društven, tamne kose i očiju. Voli se smijati. Na vratu ima ožiljak veličine mrkve.

Erica Olafsen Dudley, 19, šest mjeseci u braku sa Samom Dudleyjem prije polaska u Wyoming, visoka, vitka i lijepa. Ima dugačku plavu kosu i pjege po nosu i obrazima.

Bert Holman, 50 godina, krupan, spor, tvrdoglav, ali dobar radnik. Postaje neugodan tek kad se napije. Čelav je, smeđe brade i brkova.

Loy Webber, oko trideset i pet godina, niskog je rasta, zdepast, namrgoden. Nosi pištolj a vjerojatno i nož. Kosa mu je gusta, boje pijeska. Bradat, bez brkova.

Slim Parks, 30 godina, srednjeg rasta, mršav, tamnopus, ima indijanske krvi. Povučen, tih, dobro barata revolverom i nožem, ima crnu sjajnu kosu, bez brade i brkova. Dobar tragač i lovac.

Olly Ballard, 40 godina, šaljivčina, ljevak, bučan je u društvu, loše pjeva, visok je, krupan, snažan. Može biti opasan. Smeda kosa, rijetka. Povremeno se brije. Zubi loši, zučkasti.

Carl Engstrom, 30 godina, visok, mršav, samoljubiv, plave kose i plavih očiju, brz, neumoran i dobar radnik.

Cabot pogleda u Marshu:

— Izvrsno! Dobro obavljen posao. O nekima ću vam postaviti još dva tri pitanja. No što je s detektivima?

— Nisam imala vremena, a osim toga nisam ih gotovo uopće poznavala.

— Znaite li barem njihova imena? Bilo što...

Slušajući je, zapisao je:

George Huff, 40 godina, nizak i

krupan. Otišao u potragu za Samom i nestao.

John Bellows, srednjih godina, visok, mršav, ubijen nadomak Sheridana.

– Hvala – reče Cabot. – Dobro ste obavili posao. Roy Acuff i Will Taggart znat će to cijeliti.

– Tko su oni?

– Naša izvidnica i pojačanje. Uskoro ćete ih upoznati. Sada bih vam želio postaviti još nekoliko pitanja o nestalim ljudima – rekao je Cabot. Primakao joj se promatrajući je zadivljeno i dodao: – Vi ste divna djevojka, Marsha. Rado bih se zaljubio u vas, ili to barem pokušao, ali posao je važniji. Počnimo s vašim bratom. Gdje je upoznao Eriku?

Ukrutila se i pogledala ga sijevajući očima.

– Nisam zaljubljena u vas, Cabote! I nemam baš nikakvu namjeru...

Odmakao se i uzviknuo:

– Hej! Stanite malo! Pitao sam vas samo gdje je vaš brat upoznao svoju suprugu?

Pola sata kasnije pojavili su se Roy Acuff i Will Taggart. Bili su trijezni i iznenadujuće uredno odjeveni. Nasmiješili su se Marshi i sjeli na rub Cabotovog kreveta. Nelagodno su se meškoljili. Cabot im je ponudio piće, pa im se dobro raspoloženje brzo vratilo. Tada im je ispričao sve što je znao o Marshi, njezinu ocu i bratu, te o ljudima i stoci za kojima će tragati.

Prišao je prozoru i nekoliko trenutaka zamišljeno gledao na ulicu. Zatim je dodao:

– Ovo je ratni savjet i radni dogovor. Žao mi je, Marsha, što nemamo vremena čekati da se vaš otac oporavi. Bolje je da što prije krenemo u akciju. Jeste li vas dvojica spremni za polazak?

– Ako treba, krećemo odmah – odgovori Will.

– Ja bih radije odjahao ujutro – reče Roy. – Ali ako želiš da krenemo noćas, problema nema.

– Krenut ćete ujutro – kazao je Cabot. – Prije toga morat ćete ne-

što i pročitati.

– Citati? – Roy je sumnjičavo zakimao glavom. – To mi je oduvijek bila slaba strana.

– Tada ću vam ja pročitati najvažnije podatke o ljudima koje tražimo – odgovorio je Cabot. – No prije toga još dvije-tri riječi o potrazi. Sutra ćete obojica krenuti u Rimrock City, ali odvojeno. Važno je da jedan tamo stigne što brže može, a drugi tek nekoliko dana poslije.

– Taj drugi sam ja! – dobaci Roy. – Nikada nisam volio žuriti. Will kimnu glavom.

– U redu. Što da radim kad stignem u Rimrock City?

– Budi oprezan – reče Cabot. – Nastoj da ne privučеш ničiju pažnju. Izbjegavaj gužvu i tučnjave. I nikada, ponavljam, nikada nikoga ništa ne pitaj! Čak ni koliko je sati ili koji je dan. Ali zato pažljivo slušaj sve što se govori po gradu i skupljaj informacije. Bilo bi dobro da upoznaš plesačice po salunima i slušaš njihova tračanja. Slušaš, ali nikada nikoga ništa ne pitaš. Jasno? Budeš li to zapamtio i ponashao se kao dobordušni tupavko, imaš šansu da ostaneš živ.

– Hm! Zar je tamo tako loše? – upita Will.

– Moglo bi biti. Ne znam ni što nas čeka ni protiv koga ćemo se boriti. Moramo biti pažljivi. Dvojica ljudi koje je Marshin otac najmio da obave isti posao, nestali su, mrtvi su.

– Baš si nam lijep posao nabavio – šaljivo će Roy. – Bilo bi bolje da si me ostavio u zatvoru.

– Da te vratim?

– Nipošto! Idem u Wyoming s nadom da neće prerano zahladniti.

– U Wyomingu nikada nije jako hladno – reče mu Marsha.

– Ne razumijete vi to – Roy protrlja ruke. – Počinjem se smrzavati čim sunce zađe. Nadam se da u Rimrock Cityju peći dobro griju.

Will se nasmijao.

Ne brinite vi za njega, gospodice. Roy ima posebno razrađen obrambeni sistem. Malo sunca u boci do-

sad mu je uvijek pomoglo da preživi hladnoću. Cabot, još nešto. Hoćemo li se Roy i ja praviti da se ne poznajemo?

– Da. Kad stignem u Rimrock City, pravite se da ni mene ne poznajete. Već ću nekako naći načina da se sastanemo i razgovaramo.

– A ja? Što je moja dužnost? – upita Marsha.

– Postoji li neki poseban razlog zbog kojeg vi i vaš otac morate nati-
trag u Sheridan?

– Ne.

– Poznajete li kraj oko Rimrock Cityja?

– Otac mi ga je opisao.

– Dobro. Nedaleko od Rimrock Cityja nalazi se gradić Pinon, nekada poštanska stanica.

– Ondje se i otac zaustavio ras-
pitujući se o mom bratu. Nije ni-
šta saznao. Mjesto je udaljeno od
Rimrock Cityja oko dvadeset milja
– prekine ga Marsha.

– Krenite u Pinon. Bilo bi dobro da u gradić uđete s istoka. Na put krenite već sutra ako se otac do-
voljno oporavio za takav napor. Što prije u Pinonu, to bolje. Neka otac obrije bradu kako ga nitko ne bi prepoznao.

– A kad stignemo?

– Prije nego što stignete u Pi-
non, nabavite dva rezervna osed-
lana konja i privežite ih za kočiju. Možda će nam zatrebati. U Pinonu se ponašajte kao da vam se otac putem razbolio. To je dobar izgo-
vor za privremeni boravak. Iznaj-
mite kuću i uselite se. Ako nitko ne
iznajmljuje kuće, kupite kuću. Ili
podignite šator nadomak gradu i
kampirajte.

– A tada?

– Čekajte. Stići ću u Pinon neko-
liko dana poslije vas.

Prateći Marsha do njezine sobe,
rekla mu je:

– Svidaju mi se Roy i Will. Gdje
ste ih pronašli?

– Rekao sam vam da su jednom
nešto radili za mene.

– Čini se da su iznadprosječni
pomagači...

– Većina je ljudi iznad prosjeka
kad ih i ako ih bolje upoznate.

– Doista?

– Dakako. Ne vjerujte? Svatko
će zgrabiti pruženu priliku i uspeti
se na ljestvici uspjeha. Bit će i onih
koji to neće znati, koji će razočar-
ati, iznevjeriti. Ali u ljude treba
vjerovati. Što je važnije od toga?

– Novac?

– Nije. Novac je samo igra koju
svi igramo. Uspjeh i snaga varija-
cija su igre. Jedino što na ovom svi-
jetu vrijedi, to su ljudi.

Zamišljeno ga je promatrala.

– Vi ste neobičan čovjek. Ipak,
nosite revolver...

– Ne zato što hoću. Moram. Ovo
je pogranična zemlja. Jednog dana
ćemo svi odložiti oružje, bar se
tako nadam. Hoću li te vidjeti za
doručkom u šest ujutro? – pitao je
toplrim glasom.

– U šest? Rano Laku noć, Cabot.
Nagnuo se i ovlaš je poljubio. –
Laku noć, Marsha.

IV

Roy Acuff i Will Taggart odja-
hali su rano ujutro. Prema dogo-
voru, Will će nastojati stići u Rim-
rock City za četiri ili pet dana, a
Roy dva tri dana kasnije.

Dudley je izašao iz bolnice. Na
kraćem sastanku odlučeno je da
on i Marsha krenu na put idući
dan, i to s poštanskom kočijom do
Laramieja, a otuda u novoj otvore-
noj lakoj kočiji do Pinona. Do tamo
će im trebati oko sedam dana. Dud-
ley je rekao da je prolazeći kroz
Pinon vidio dvije napuštene kuće,
te kako se nada da će jednu moći
iznajmiti.

– A kada ćeš ti stići u Pinon? –
upita Dudley Cabota.

– Za desetak dana – odgovori
ovaj. – Prije nego što krenem na
put, moram srediti nekoliko po-
slova, a za to će mi trebati dva
dana. Moram i majci napisati
pismo. Nisam joj se dugo javljao.
Dugačko i lijepo pismo. Za to mi
treba dan vremena. Osim toga, vo-
lio bih razgovarati s guvernerom u

Cheyenneu, te sa saveznom šerifom zaduženim za tu regiju.

— Na njih nisam ni pomislio — promrmlja Dudley. — Možda sam pogriješio. Što mogu, iz svake sam se neprilike nastojao izvući sam.

— Tko zna, možda su ti mogli pomoći. U svakom slučaju, pitat ću ih što znaju o Rimrock Cityju i Sunačnoj dolini.

— Čini se da se voliš dobro pripremati prije nego što kreneš u akciju?

— Šteta što ne možemo sve isplanirati — reče Cabot. — Na žalost, još ne znamo što nas čeka. Dvojica su već otputovala u Rimrock City kao izvidnica. Za otprilike dva tjedna, nadam se da ćemo znati mnogo više nego što sada znamo.

— Nadam se da ne misliš kako ću u Pinonu mirno sjediti i ništa ne raditi?! — svadljivo će Dudley.

— Baš to mislim! Želim da ne pokušavaš ništa prije nego što ja stignem.

— Kada ćeš doći?

— Vjerojatno tjedan dana poslije vas. Možda i duže. Ukratko, čim stignem.

— Čini se kao da ne želiš da sudjelujem u potrazi?

— Pa, ti si me unajmio da ti nadem sina. To i radim. Prvi izvještaj dat ću ti čim stignem u Pinon. Kad ga čuješ, možda ćeš htjeti nešto i napraviti. Za početak, želim da čekaš.

— Čekat ću tjedan dana i ni minutu više — tvrdoglavo će Dudley.

— Čekat ćeš dok se ja ne pojavim. Možda i dva tjedna.

— Čekat će! — prekine ih Marsha. — Čekat će pa makar morala sjediti na njemu da ga zadržim.

— Pobuna! — uzvikivao je Dudley mrzovoljno. — Više se nikome ne može vjerovati na ovom svijetu...

Cabot se smiješio. Iz unutrašnjeg džepa kaputa izvukao je poveću omotnicu i pružio je Marshi:

— Tu su putne karte do Laramieja za tebe i tvog oca, te novac,

da kupite laku kočiju s konjima, dva rezervna konja, opremu i zalihu hrane. Mislim da će dostajati i za najmljivanje kuće u Pinonu.

Marsha je bila iznenađena.

— Ali, mi imamo dovoljno novaca!

— Čuvajte ih — reče Cabot. — Ovo je moja avantura i ja plaćam. Od danas, ti i tvoj otac radite za mene, a ne ja za vas. Dodem vam nešto kao šef kojeg treba slušati.

Dudleyeve oči širom su se otvorile od čuđenja:

— Neka sam proklet! S mojim me rođenim novcem unajmljuje kao radnu snagu! To još nisam čuo!

— Svejedno — prekine ga Marsha. — »Unajmljeni« smo i radit ćemo sve što nam šef kaže. Hoćemo li na kraju srediti sve račune? — pitala je Cabota zažarenih očiju.

— Na kraju se uvijek sreduju računi! — pogledao ju je značajno.

— Znala sam, toga sam se i bojala — odgovori mu.

Idućeg ih je dana ispratio do poštanske kočije s kojom su otputovali u Laramie. Zatim se posvetio svom poslu. Isplatio je sva dugovanja u Denveru, dogovorio je s vlasnikom hotela da mu čuva pisma dok se ne javi, poslao je nekoliko službenih i poslovnih pisama prijateljima i partnerima, te posjetio Moffatta i povukao ponudu da sudjeluje u gradnji željeznice. Zatim je otišao u banku.

Poslije pozajmice ocu, u banci je imao još dvanaest tisuća dolara. Od Dudleyja je dobio deset tisuća. Osmam je položio u banku, ukupno dvadeset tisuća dolara, a to je za početak i dok mu otac ne vrati pozajmljeni novac, bilo i više nego dobro. Po završenom poslu za Dudleyja, dobit će još deset tisuća dolara.

Od dvije tisuće dolara, koliko je ostavio za trošenje, po dvije stotine i pedeset dao je Royu i Willu za troškove, pet stotina dolara Marshi za kočiju, konje i opremu, a proestalih tisuću dolara promije-

nio je u zlatnike i nabio ih u opasač, zlu ne trebalo.

Prije nego što krene na sjever, ostao mu je nedovršen još jedan posao. Pismo majci. Napisao je dugačko, toplo i prijateljsko pismo javljajući joj što je sve doživio i prošao i što ga sve čeka. Neke stvari i događaje nije joj ni pokušavao objasniti. Majka ionako nikada neće shvatiti što je i kakav je Zapad.

Tri dana poslije odlaska Marshe i njezina oca iz Denvera, Cabot je odjahao prema Cheyenneu.

Guvernera Wyominga na žalost nije pronašao. Mogao je razgovarati i s nekim od njegovih zamjenika, ali nije htio. Nešto bolje sreće bio je u uredu saveznog šerifa za Wyoming. Ni njega nije bilo, ali je među zamjenicama prepoznao nekog svog starog poznanika. Zvao se Jake Slater. Bio je visok, mršav, koščat, srednjih godina.

— Cabot! — uzviknuo je. — Dovraga, pa to si stvarno ti! Nadam se da nikoga ne goniš...

— Na žalost, pogodio si. Gonim. Znaš li išta o Rimrock Cityju ili Sunčanoj dolini?

Slater je žmirkao očima:

— Koji li te vrag tamo šalje?

— Čovjek po imenu Tom Dudley.

— Dudley? Poznavao sam jednog Dudleya u Teksasu. Preselio se ovamo. Mislim da živi negdje pored Sheridana. Nisam ga već dugo vidio.

— E, pa, isti me je taj Dudley unajmio da mu pronađem sina — Cabot ispriča Slateru sve što je znao.

— Mmm! Kad se to dogodilo?

— Prije godinu i po.

— Tragovi lako nestanu poslije toliko vremena.

— Znam. Ipak, smislit ću nešto.

— Ne sumnjam u to! Želiš li da ti kažem što sve znam o Rimrock Cityju?

— Svakako. Moglo bi mi biti od pomoći.

— Ne vjerujem, ali poslušaj. Cijelo je to područje na zlu glasu po brojnim kradama stoke. Svako malo zovu nas da pomognemo. Po-

slali smo čovjeka na lice mjesta, ali nije otkrio ništa neobično. — Ponavljaju li se krađe i sada?

— Aha! Nekoliko smo ljudi uspjeli uhapsiti, a razbili smo i dvije dobro organizirane bande stokokradica. To nije sve. Česte su pljačke poštanskih kočija i banaka. No, to je gotovo normalno. Sve je više doseljenika, a njih uvijek prate raznorazne bande i bandice.

— Ništa više o Rimrock Cityju?

— Ništa.

— Jesi li ikada bio ondje?

— Nisam.

— Što još znaš o kradama stoke?

— Ništa posebno, osim da nas Udruženje stočara često poziva u pomoć zbog stoke koja nestaje njihovim članovima. Što ćeš raditi kad završiš potragu?

— Ne znam — ravnodušno će Cabot.

— Mogao bi nam se pridružiti. Čovjek kao što si ti, prava je lutrija. Barataš li još dobro revolverom? — Slater upre prst u Cabotov opasač s oružjem.

— Ne ovisim o revolveru, ako te to zanima.

— Dobro. Možda si zato još živ. Neki se ljudi suviše pouzdaju u oružje, a premalo u pamet. Divlji je to kraj, ta Sunčana dolina u koju si krenuo.

— To sam i pretpostavljao.

— Rimrock City je smješten daleko od glavnih putova, duboko u području Wyominga. Vjerujem da čak ni guverner nije tamo nikada bio. Kad krećeš?

— Sutra — reče Cabot.

— Sad radim na nekom zapetljanom slučaju, za što će mi trebati još barem tjedan dana. Poslije toga, mogao bih ti se pridružiti u Rimrock Cityju, dakako ako nemaš ništa protiv.

— Dapače, svaka je pomoć dobrodošla.

Navečer su zajedno izašli u grad i u jednom od saluna u kojem su se okupljali stočari, proveli vrlo ugodnu večer. Slater je bio zanimljiv i drag sugovornik. Mnogo je

pio, ali se to na njemu nije opazalo.

Iduće jutro, Cabot je kupio konja, sedlo, deku, kožne sedlene torbe i zalihu hrane. Do Laramieja je mogao otputovati poštanskom kočijom i uštedjeti vrijeme, ali je odlučio da odjaši sam. Nekoliko dana u sedlu vratit će mu bar nešto od kondicije koju je izgubio.

Krenuo je. Do Rimrock Cityja, računao je, trebat će mu oko četiri dana jahanja. Kad stigne u grad, izgledat će baš onako kako to želi – prašnjav, neobrijan, znojan i izguzvan kao stotine drugih litalica. Tako nikome neće upasti u oči.

Poslije tri dana jahanja stigao je do postaje Sawmill Crossing. Ništa posebno – trgovina, pilana, pet kuća i drvena skela za prijelaz preko rijeke. Jedna je od kuća bila napuštena, pilana nije radila, a skela je mirovala. Rijeka je bila niska, mogla se pregaziti. Ljudi su skelu koristili u kišno doba godine, za višeg vodostaja.

Tu je negdje stari Dudley izgubio svaki trag sinu i ljudima koji su mu tjerali stoku. Jedna od žena u Sawmill Crossingu sjećala se Erikinе plave kose, sjećala se da je krdo prešlo rijeku i nastavilo put bez većih teškoća. Što se tada dogodilo? Kako su i kamo su nestali Dudleyev sin Sam i njegova supruga Erica, te petorica jahača i veliko stado stoke? Činilo se kao da su jednostavno nestali sa zemljina lica, propali u nju. Ipak, netko je negdje znao što se dogodilo, znao je istinu, imao je ključ za rješene tajne...

Cabot se nije zadržavao u Sawmill Crossingu. Prešao je rijeku i nastavio jahati kroz rijetku šumicu. Uskoro je zašao u usku dolinu. Činilo se kao da se kilometrima pruža k sjeveru. U daljini, s istočne su se strane nazirala brda, a sa zapadne lanac visokih planina. Dolina je polako postajala sve šira. Bujna trava, rijeka koja se lijeno valja ravnicom ka planinama u daljini i razbacani šumarci, sve je to obećavalo bogatu ispašu i raj za stočare. Ali Cabot

nije nigdje vidio stoku, ni jedno jedino govedo.

Oko podneva u daljini je opazio nekoliko zbijenih kuća. Colmar, pomislio je, jedino mjesto između Sawmill Crossinga i Rimrock Cityja. Dudley je bio i u Colmaru, ali ondje nitko nije vidio ni njegova sina, ni Erikinu plavu kosu, ni nestalo stado. Ili su stanovnici Colmara lagali, ili je Sam Dudley obišao gradić na pristojnoj udaljenosti, što je bilo malo vjerojatno, ili su i ljudi i stoka nestali baš između Colmara i Sawmill Crossinga. Cabot je zaobišao Colmar i nastavio jahati.

Poslije tri sata ugledao je još jedan gradić. Bio je siguran da je to Rimrock City. Ležao je na zapadnom rubu doline, u podnožju planina. Pored grada tekao je potok. Rimrock City nije bilo neko veliko mjesto – četrdesetak kuća, glavna ulica i šest ili sedam sporednih, hotel, nekoliko restorana, četiri saluna, konjušnica i nekoliko trgovina. Pravo je čudo da obližnja manja mjesta kao što su Colmar i Sawmill Crossing još uopće postoje pored Rimrock Cityja, gradića koji ima baš sve za udoban život. Pinon je ležao sjeverno od Rimrock Cityja.

Cabot je usporio. Bilo je teško suspregnuti osjećaj uzbuđenja koji ga je obuzimao. Provjerio je da li je opasač s novcem dobro pričvršćen ispod košulje. Nekoliko je puta izvukao revolver iz korica, tek toliko da se uvjeri da je sveu redu. Ujahat će u Rimrock City onako kako je to želio – kao litalica koji ne pripada nikamo i nikome, kao skitnica bez novca, kao prašnjavi, u bradu obrastao i izglednjeli putnik.

Dok se približavao gradu, ugledao je groblje bez ograde i drveća – samo križevi razbacani po brežuljku. Vidio je i nešto stoke, iako malo, premalo za kraj koji se zvao stočarskim. U daljini, oko Rimrock Cityja, nazirale su se zgrade četiri ranča. Vjerojatno ih je bilo mnogo više na sjeveru doline, iza brežu-

ljaka.

Stigao je do prvih kuća. Neka je žena vješala rublje. Pogledala ga je i nastavila raditi kao da ga nije ni vidjela. Iz jednog je dvorišta istrčao pas i počeo lajati. Prema Cabotu se polako približavao jahač koji je očito napuštao grad. Bio je natovaren raznoraznim paketima, visok, mršav i uredno odjeven. Projahao je pored Cabota, zaustavio se, okrenuo i doviknuo:

– Hej, vi! Stanite malo.

Cabot zauzda konja i okrenu se prema jahaču.

– Stranac ste, nije li tako? Prvi put u Rimrock Cityju?

Cabot potvrdno kimnu glavom.

– Kauboj?

– Tako nešto.

– Tražite li posao?

– Možda – slegnu Cabot ramenim. – Ne znam. Prije nego što išta započnem, popit ću piće u salunu. Možda i nekoliko čašica...

Čovjek se namrštio.

– Znači, provod u gradu, ha?

– Blago rečeno, baš to – odgovori Cabot. – Ne namjeravam se uplitati u pucnjave po salunima.

– Bolje za vas. Ovaj grad nije zdrav za pucaće. Ima šerifa koji to voli raditi sam. Jedini on smije pucaati. Ako preživite noć i poželite kakav posao, krenite prema sjeveru, k ranču Waterhouse. Ja sam Reb Waterhouse.

– Hvala – reče Cabot nehajno.

– Možda ćemo se još i sresti.

Ujahao je u grad i prošao pored konjušnice i postaje za poštanske kočije. Iznenada, našao se u samom središtu grada. Trgovine, saluni, zaprege, kočije. Ispred tri saluna u glavnoj ulici izbrojao je petnaest osedlanih konja. Ljudi su ili prelazili ulicu, ili besposleno stajali i razgovarali. Prvi susret s Rimrock Cityjem pružao je dojam mirnog gradića.

Cabot je zastao ispred saluna nad čijim je ulazom visio naziv „Boston Saloon“. Sjahao je i privezao konja. Dok je tresao prašinu s hlača i košulje, te brisao ožnojeno čelo, trojica muškaraca ispred sa-

luna nezainteresirano su ga promatrali. Ušao je i ugledao dugačak šank, barmena, nekoliko stolova i stolica i dvadesetak gostiju. Većina je ljudi sjedila i kockala se, petorica su pili za šankom, a nekolicina je s velikim zanimanjem promatrala kartaše.

Kimnuo je glavom barmenu u znak pozdrava i rekao: – Viski i vrč piva da sperem prašinu.

– Vručina prži, ha? – pitao je barmen dok je stavljao na šank čašu i bocu s viskijem.

– I to vraški! – doda Cabot.

Dok je ispijao viski, osjetio je da mu se netko približava. Okrenuo se i ugledao bradatog tipa srednjih godina u starom i izgužvanom odijelu kako tetura ka šanku crvenog i podbuhlog lica, mutnih očiju. Bio je pijan.

Cabot je znao da ljudi za stolovima prate što se događa. Vidio je njihova iscerena lica i divljačke poglede. Sigurno su naputili pijanca na njega želeći izazvati gužvu! Vjerojatno su mu i rekli što da napravi. Pijanac je doteturao do Cabota, namjerno se spotakao i sručio mu se u naručje. Cabot ga je lagano odgurnuo od sebe:

– Polako, gospodi, polako!

Pijanac ispruži ruku k boci viskija i gurnu je. Otkotrljala se i razbila o pod.

– To je bila moja boca – mrmljao je pijanac bijesno. – Razbio si je!

Odmakao se od Cabota i nespretno zamahnuo šakom. Promašio je Cabotovo lice, zanio se i tresnuo pored šanka koliko je dug i širok. Nije ni pokušao da se dignu. Začuo se glasan smijeh promatrača i nekoliko drskih komentara.

Cabot je stajao pored šanka. Osjećao je kako napetost u njemu sve više raste, ali se nadao da se to ne vidi. Da je barem otišao u neki drugi salon! Sada je kasno. Osjećao je da cijela lakrdija s pijancem još nije završena. Posljednjih je godina mnogo vremena provodio po salunima i barovima i bio svjedok svakojakih ispada i podmeta-

nja, osobito novajlija. Cilj im je najčešće bio ili tučnjava ili pucnjava. Ako tako bude i sada...

Bilo je.

Jedan od muškaraca koji su počeli igru s pijancem, glasno je uzviknuo:

– Hej ti! Ti tamo za šankom! Pomogni mu da se digne.

Cabot ga pogleda. Bio je nizak, bradat, četrdesetih godina, odjeven u kaubojsku odjeću, naoružan. Glas mu je bio snažan i uvjerljiv, kao da je navikao na to da ga svi bez razlike slušaju.

Cabot tiho reče:

– Govorite li vi to meni?

– Prokleta si u pravu. Tebi! – dobacio je ovaj drsko. – Pomogni mu!

– Je li on vaš prijatelj! – upita bezazleno Cabot.

– Opet si pogodio.

– Tada mu sami pomognite da se digne!

Bradati je zakoračio korak naprijed. Mahnuo je rukom prema ljudima uokolo. Svi su se odmah odmakli na sigurnu udaljenost njušeći uzbuđenje. Izazivač je polako spustio ruke k opasaču držeći desnu šaku tek nekoliko centimetara daleko od revolvera.

Zatim je ponovno progovorio, ovaj put još glasnije, naglašavajući svaku riječ:

– Pomozi mu kad ti kažem! Odmah!

Cabot je odmahnuo glavom.

– To možeš i sam, prijatelju.

– Dovraga! – uzviknu ovaj ljutito i posegne za revolverom.

Bio je prilično brz, ali ne i dovoljno. Baš kad je izvukao revolver i počeo ga dizati prema Cabotu, Cabot je pucao. Pokret njegove ruke s kojom je izvukao svoj pištolj, bio je gotovo nevidljiv, hitar, lagan. Ciljao je u izazivačevu šaku i pogodio je. Ovaj je bolno zauzrlao. Ruka mu je nemoćno klonula oblivena krvlju, a pištolj pao na pod. Bio je toliko iznenađen Cabotovom brzinom, da je sjeo i zašutio.

Cabot je još držao revolver u ruci, ali uperen u pod a ne u ljude.

Uokolo tišina. Culo se samo uzbuđeno disanje promatrača.

Cabot mirno pokaza rukom u pijanca i reče:

– A sad bih mu baš i mogao pomoći da se digne. Nije li to pomalo glupo koristiti se pijanim čovjekom za ovakve izazove?

Tišina. Nitko se nije ništa usudio reći. Cabot je vratio revolver u koricu. Koraknuo je prema pijancu koji je još ležao pored šanka, sagnuo se i pomogao mu da se digne. Prišao je još netko od prisutnih i pomogao Cabotu.

– Hvala – reče mu Cabot.

Ovaj je nešto nerazumljivo promrmlija. Bio je tridesetih godina, tamnoput, namršten.

Cabot se vratio šanku. Čovjek koji mu je pomogao, stajao je nedaleko od njega ne pokazujući nikakvu namjeru da mu se pridruži. Ljudi su počeli tiho razgovarati o svemu što se upravo dogodilo. Nekoliko ih je stajalo oko ranjenog bradonje kojem je jedan od njegovih pratilaca zavijao ranu na ruci. Drugi je otišao po liječnika.

– A sada ću popiti viski i pivo – obrati se Cabot barmenu. Barman stavi na šank novu čašu i bocu viskija, te usu vrč piva. Cabot gucnu malo viskija. Bio je mnogo bolji od onog što ga je popio prije pucnjave, a i pivo je bilo rashlađeno.

Barman nevoljko upita:

– Tko će platiti za razbijenu bocu viskija?

Cabot slegnu ramenima:

– Otkud ja to znam?!

– Benny, onaj pijanac, nema ni prebijene pare – uzdisao je barman.

– Kako se zove tip kojeg sam ranio? – upita Cabot.

– Kessler. On mi sigurno neće platiti viski!

– Baš nemate sreće! – reče Cabot nezainteresirano.

Čuo je kako netko ulazi u salun. Vidio je da se barman naglo ukočio, baš kao što je u salun ušao netko posebno važan ili opasan. Okrenuo se prema vratima i ugle-

dao muškarca visokog gotovo dva metra. Bio je mršav, dugačkih nogu, ruku i prstiju, uska lica, tamnokos. Tanki brčići resili su mu gornju usnu. Na grudima – šerifova značaka.

Gledao je po salunu i promuklim glasom pitao:

– Što se to, dovraga, ovdje dogodilo?

Netko je odgovorio:

– Kessler je zaradio metak.

– Ma hajde?! Tko je pucao?

– Ja – reče Cabot mirno.

– Ti si stranac u Rimrock Cijtu, nije li tako? – šerif ga je oštro promatrao.

– Tek što sam ujahao u grad – odgovori Cabot.

– Da? A otkud?

– Iz Cheyennea.

– Kako se zoveš?

– Cabot.

– Cabot, ha? – ponovio je šerif namršteno. – Cabot, Cabot, Cabot... Kao da sam već negdje čuo to ime.

Cabot je šutke slegnuo ramenima i čekao.

Šerif je nekoga glasno upitao:

– Hej, Otto! Jesi li vidio što se dogodilo?

– Jesam. Bio sam tu cijelo vrijeme – odgovorio je glas.

– Poštena borba? – upitao je šerif.

– Poštena, barem koliko sam ja mogao zaključiti. Pitaj i druge.

Nekoliko je ljudi kimnulo glavom potvrđujući Ottove riječi. Šerif je nešto promrmljao i zatim rekao Cabotu:

– Ostani gdje jesi, ne miči se.

Okrenuo se i pošao ka Kessleru i ljudima oko njega. Kessler je još ječao od bola. Ubrzo se šerif Lonzo vratio do Cabota govoreći:

– Misliš da si majstor s tim tvojim revolverom, ha?

– To Vi kažete, a ne ja – mirno će Cabot.

– Mora da dobro pucaš kad si pri takvoj brzini pogodio šaku...

– Možda je to bilo slučajno.

– Ma nemoj!

– Znam se brinuti o sebi, i to je

sve – reče Cabot.

– Zašto si došao ovamo?

– Bez posebnog razloga. Jednostavno, idem na sjever, pa sam usput zastao da popijem piće.

– Bilo bi dobro da nastaviš jahanjem na sjever – reče šerif Lonzo oštrim glasom.

– Čim se malo odmorim, možda ću baš to i napraviti – odgovori Cabot.

– Samo se nemoj predugo odmarati – dobaci Lonzo.

Cabot je ispio viski i naručio još jedan. Dok ga je polako pijuckao, šanku je prišao čovjek koji se šerifu odazvao kao Otto i povjerljivo mu rekao: – Da sam na vašem mjestu, Cabot, ne bih se ovdje dugo zadržavao. Kessler je pripadao skupini boljih revolveraša. Pobijedili ste ga, a to vas svrstava među najbolje zajedno s Hunterom, Sanderonom, Beneckom i drugima. Ostanete li, prije ili kasnije naletiti će na vas.

– Mislite, divlji neki grad?

– Najgori u ovom području. Ne izgleda tako zato jer tu ne vlada zlatna groznica, nema strke i gužve, ali – vjerujte mi, to je divlji grad.

– Hvala, Otto – reče Cabot.

– Vidim po vama da nemate namjeru da se izgubite odavde – dobaci Otto prije nego što se udaljio. – To je vrlo glupo od vas.

V

Prošlo je još desetak minuta. U salun je ušlo nekoliko novih gostiju. Među njima je Cabot ugledao i čovjeka kojeg je s toliko nestrpljenja očekivao – Willa Taggarta.

Will je zastao uz šank tik do Cabota, nagnuo se prema barmenu i naručio pivo nezadovoljno mrmljavši:

– Rad, rad i samo rad! To je sve što imam. Jesi li ikada radio u kokušnici? – pitao je barmena.

– Nikada – odgovorio je ovaj.

– A ni neću.

– Čim zaradim nešto novca, nestat ću odavde pod hitno – nastavi

vio je Will. Ispio je pivo, obrisao usta, platio i otišao. Cabota nije ni pogledao, ali je zato sada Cabot znao gdje da ga potraži. U konjušnici. Pričekao je malo, zatim je izašao, odvezao konja i poveo ga u konjušnicu. Najnormalnija stvar na svijetu! Nitko neće ništa posumnjati. Na ulici nije bilo mnogo ljudi. Konjušnica je bila prostrana, sa stajom i koralom, te napajalištem za konje. Napojio je konja. Tada se na vratima staje pojavio Will Taggart:

– Hoćete li se sami pobrinuti za konja ili da to ja napravim? – pitao ga je glasno.

– Ne znam – odgovori Cabot ravnodušno. Nije znao prisluškuje li netko njihov razgovor. Poveo je konja prema staji. – Koliko će noćava sve to stajati?

– Ovisi o tome kakvu uslugu želite.

Iz staje je izašao još jedan čovjek. Odlazeći, dobacio je Willu:

– Odjahat ću navečer. Pobrinite se za konja.

– Ne brinite – reče Willi – Bit će spreman.

Kad su ušli u staju, Will se srdačno nasmiješio i kimnuo Cabotu glavom u znak pozdrava. Odmah je rekao:

– Cabot, upali smo u nešto što gadno smrdi. Da ti iskreno kažem, ne sviđa mi se sve ovo.

– Gdje je Roy? Je li s njime sve u redu?

– Jest. Ne zvjera uokolo, drži se vrlo povučeno. Nekoliko je dana lutao po okolici pokušavajući nešto otkriti, ali nije ništa saznao.

– Kako se sastajete?

– Krišom. Živim u kući vlasnika konjušnice u zapadnom dijelu grada. Vlasnik je otputovao u Sheridan da posjeti kćer. Ne znam kada će se vratiti. U međuvremenu Roy dolazi tamo u kuću kad god stigne.

– Kako ću pronaći tu kuću?

– Ružnija od posljednje dvije kuće u glavnoj ulici kuća je u kojoj živim.

– Zašto si se morao zaposliti i

zašto se Roy drži povučeno?

– Zato što je to takav grad! – reče Will. – Već sam čuo što ti se dogodilo, to s pucnjavom. Upoznao si i šerifa Lonza. Surov je. Ili ćeš naći kakav posao, ili ćeš otići. U Rimrock Cityju nema besposličarenja! Nitko se tu dugo ni ne zadržava. Dvojica su ujahala u grad prije tri dana. Lonzo im je rekao da se ili zaposle ili gube odavde. Ostali su. Jučer jedan od njih upao u gužvu. Ubijen je. Drugi je nestao netragom.

– A što se s tobom dogodilo?

– Na Lonza sam naletio tek što sam stigao ovamo. Mora da sam uistinu izgledao kao prava skitnica jer me je Lonzo odmah pitao tražim li posao. Rekao mi je da vlasnik staje treba pomoćnika. Da izbjegnem neprilike, odmah sam se zaposlio. To je bila jedina mogućnost da uopće ostanem u gradu.

– Jesi li saznao tko upravlja gradom?

– Mislim da jesam – reče Will.

– A saznao sam i štošta drugo.

Cabot je zadovoljno kimnuo glavom:

– Pričat ćeš mi večeras. Bolje je da se ne zadržavamo predugo u staji da netko nešto ne posumnja. Unajmit ću sobu u hotelu, iako ne vjerujem da ću je često koristiti. Zatim ću u restoran. Predvečer ću se prošetati glavnom ulicom i neopaženo uvući u kuću u kojoj živiš.

– Ne znam da li ti je to pametno – reče Will zabrinuto. – Možda bi bilo bolje da odjašiš iz grada. Čovjek u kojeg si pucao, taj Kessler, pripadao je skupini odabranih revolveraša. Neću se iznenaditi ako te ponovno napadnu.

– Mislim da je ipak bolje da ostanem u gradu – odgovori mu Cabot. – Ali predugo sam se zadržao. Ako te itko pita što sam toliko radio u staji, reci da sam se sam pobrinuo za konja. Na žalost, ti ćeš to morati napraviti.

– Nije važno. Samo, budi oprezan na ulici. Najbolji restoran u

gradu nalazi se točno preko puta hotela.

– Pazit ću, ne brini! – reče Cabot.

Izišao je i polagano se uputio prema hotelu. Zastao je pored jednog izloga i zadivljeno promatrao lijepo izrađeno skupo sedlo. Ušao je u brijačnicu. Bila je prazna. Brico je besposleno zjakao kroz prozor. Ošišao je i obrijao Cabota. Bilo je začuđujuće kako se Cabot poslije toga mnogo bolje osjećao. Cijelo to vrijeme brijač nije progovorio ni riječi, a to je također bilo začuđujuće kad je riječ o ljudima tog poziva.

Zatim je otišao u hotel i uzeo sobu. Platio je dolar za jedno noćenje i dobio ključ sobe broj 8. Stavio ga u džep.

– Pazite da ne zaboravite vratiti ključ kad budete napuštali hotel – dobaci mu službenik. – Ključevi su skupi.

– Pazit ću, ne brinite – reče Cabot. Odlučio je da je najpametnije da se prema svakome ponaša ljubazno.

Prešao je ulicu i ušao u restoran koji je nosio ime vlasnice »Martin restoran«.

Unutra je bilo toplo, a prostori-
jom se širio ugodan miris ukusno pripremljene hrane. Zauzeo je stol u kutu odakle je imao dobar pogled na prozor, ulaz i kuhinjska vrata.

Prišla mu je neka žena da uzme narudžbu. Imala je lijep smijeh i ugodan glas. Moglo joj je biti oko četrdeset godina.

– Vi ste Marta, nije li tako? – pitao je.

Kimnula je potvrdno glavom.

– Da, ja sam Marta. Kako ste znali? Nikadā se prije nismo sreli.

– Ime odgovara vašem liku. Što biste predložili gladnom čovjeku?

– Većina muškaraca želi biftek...

– Ali vi mislite...

– Imam dobro pečenje s povrćem i umakom, kruhom i planinskim medom, kavu i savijaču od jабuka.

– Izvrsno! – reče Cabot. – Počet ću s kavom.

Marta je odjurila u kuhinju s izrazom neskrivena zadovoljstva na licu.

Jelo je uistinu bilo dobro pripremljeno. Cabot je jeo i jeo sve dok se nije posramio samog sebe. Ako ostane u Rimrock Cityju, pomislio je, sigurno će se udebljati. No uz njegovih dvadeset i devet godina i 185 centimetara visine, nekoliko kilograma više samo bi mu dobro došlo.

Pogledao je kroz prozor. Još se nije počelo smrkavati. Ugledao je tri muškarca kako besposleno stoje na ulici, ali nekako neobično raspoređeni – po jedan s obje strane hotela, a jedan u sredini. Što ih je duže posmatrao, bio je uvjeren da nekoga čekaju, da nešto smišljaju. Jedan od trojice neprestano se rukom gladio po revolveru. Koga li to samo čekaju? Njega, Cabota? Ljudi su mirno prolazili ulicom ne obraćajući pažnju na trojku ispred hotela. Iako se uvjeravao da samo zamišlja opasnost koja, zapravo, ne postoji, osjećao se nelagodno. Mogao je izići na ulicu i vidjeti što će se dogoditi, ali to nije htio.

U tom je trenu pored stola zastala Marta.

– Još kave?

– Ne hvala. Jelo je bilo izvrsno. Mogu li sada platiti? – pitao je Cabot stavljajući na stol dva dolara. Dodao je: – Još nešto. Smijem li se pri odlasku poslužiti stražnjim vratima?

– Zar ste u neprilici? – tiho ga upita.

– Još ne znam. Možda.

– Gdje ćete se skloniti?

– Neću se skrivati. Još ne. Sve što želim, to je da pomutim nečije planove. Hvala vam na brizi, Marta.

Bila je zabrinuta. Pokušavala mu je reći nešto ohrabrujuće, ali jednostavno nije mogla naći prave riječi. Usne su joj podrhtavale.

– Voljela bih...

Ustao je i nježno je primio za

ruku.

— Sve će biti u redu, Marta. A sada ću otići.

Dok se dizao od stola, pažljivo je gledao kroz prozor. Ako su ona trojica revolveraša pazili na njega i pratili sve što radi, sigurno su morali vidjeti da se digao od stola. I uistinu, dvojica su se naglo ukrućila, a onaj u sredini stavio je ruku na revolver. Više ih nije promatrao. Mirno je otvorio kuhinjska vrata i tek tada počeo trčati praćen zabezекnutim pogledima dviju kuharica. Izjurio je i krenuo desno ne usporavajući. Prošao je uz začelje dviju velikih kuća i skrenuo u sporednu ulicu koja je vodila ka glavnoj. Na uglu se zaustavio i oprezno pogledao prema hotelu. Trojice revolveraša više nije bilo.

Mirno je zakoračio na glavnu ulicu i polako krenuo prema hotelu držeći se pročelja zgrada. Popeo se na trijem i primakao vratima. Okrenuo se i čekao u polutami.

Nije dugo čekao. Trojica revolveraša istrčali su iz Martina restorana. Sigurno su dobro pregledali svaki kutak tražeći Cabota. Sada su napeto gledali uz i niz ulicu. Iznenada, jedan je od trojice sasvim slučajno pogledao prema hotelskom trijemu i ukočio se. Dobacio je nešto drugoj dvojici. Sada su i oni gledali u Cabota. Jedan je sumnjičavo kimao glavom, kao da ne vjeruje u to što vidi.

Namjerno polako, Cabot je izvuкао revolver i mirno ga držao u ruci uperenog u daske trijema. Uspravio se i čekao potez trojice revolveraša s druge strane ulice.

Mora da im nije bilo ugodno. Namjeravali su ga iznenaditi i stjerati u stupicu. I sada su se mogli razdvojiti i navaliti s raznih strana, ali bez onog važnog elementa zatečenosti žrtve i iznenade-nja. Šanse su, istina, bile na njihovoj strani. Trojica će sigurno ubiti jednog čovjeka, pucao taj ili ne. Ali bude li se branio pucajući, i napadaći bi mogli biti ranjeni ili ubijeni, a to se onoj trojici očito nije

dalo riskirati. Poslije kraće diskusije, okrenuli su se i polako krenuli niz glavnu ulicu.

Postajalo je sve tamnije. Još pola sata i problema neće biti. Slobodno će se kretati gradom pod okriljem noćnih sjena. Sišao je s hotelskog trijema, prešao ulicu i ušao u restoran. Marta mu je požurila u susret.

— Vidite da je sve u redu — rekao joj je srdačno. Nadam se da vas ona trojica nisu suviše gnjavili.

— Nisu — odgovorila je — ali su me svojski prestrašili. Ne bi li bilo bolje da bježite?

— Svakako, no obećavam da ću se uskoro vratiti po novu porciju iz vaše kuhinje. Uvijek ću se sjećati Martinog restorana.

Porumenjela je od zadovoljstva.

— Hvala vam, gospodine.

Izišao je i držeći se sada već sasvim mračnih pročelja zgrada, krenuo je prema kući u kojoj je živio Will Taggart.

Will se vratio kući tek oko ponoći. Zastao je pred vratima i tiho rekao:

— To sam ja, Will. Mogu li ući?

— Dakako. Čekao sam te — reče Cabot.

Will je otvorio vrata objašnjavajući:

— Nisam htio napraviti nikakvu grešku. Bolje je da pokucam nego da ti pomisliš kako je netko nepozvan na vratima.

— Stigao sam ovamo čim se smračilo — reče mu Cabot. — Čak sam se malo i odmorio, a to mi je trebalo više nego išta na svijetu.

— Nedostajao si im u gradu — šalio se Will. — Posvuda su te tražili. Sada sigurno vjeruju da si otišao.

— Tko me je to tražio?

— Šerif Lonzo. Čini se da ti je htio postaviti nekoliko pitanja. Barem je tako govorio po gradu. Petorica su te tražila u konjušnici. Prevrnuli su staju od poda do krova. Ne bih se iznenadio da su te tražili i u javnoj kući.

— Misliš li da će se Roy Accuff večeras pojaviti?

– Možda. A možda neće. Postavio je šator negdje u brdima, jugozapadno od grada.

– Sada se opusti, popij nešto i ispričaj mi što si sve saznao! – reče Cabot.

– Već sam popio piće prije polaska ovamo, kao što činim svaku večer. Možda ću poslije popiti još jedno. Što da ti prvo ispričam?

– Izaberi sam.

– Dobro, počet ću s ljudima. Grad nije pretrpan ljudima, iako se uvijek čini da je gužva. Najviše je kauboja i pomagača s okolnih rančeva. Često razgovaraju po salunima o svemu i svačemu, ali od njih nisam mnogo saznao. Tu su zatim revolveraši. Neprestano se drže zajedno. Neki su vrlo poznati, na primjer Hunter iz Oklahome i Steve Sanderson, zatim Sol Bencke i Cal Payne iz Arizone, Otto Brock iz Kolorada i Rube Tiptom iz Kansasa. Ima ih još. Mislio sam da su neki od njih u zatvoru, ali je očito da su ili izašli ili pobjegli. Gotovo svi su odmetnici, ali to šerifu Lonzu nije važno. I on je nekada bio član razbojničke družine kao i većina ovih momaka.

– Jesi li siguran u to?

– Dakako – reče Will. – Kad sam posljednji put prolazio kroz El Paso, vidio sam potjernicu na Ime Alonzo Grant zbog ubojstva. Sličnu sam vidio i u Tusconu. Bilo je to prije nešto manje od dvije godine. Čini se da se Alonzo ovdje osjeća vrlo sigurnim.

– Alonzo Grant – ponovi Cabot polako.

– Svi ga zovu Lonzo.

– Upravlja li on gradom?

– To sam i ja pomislio kad sam došao, ali sada sam siguran da sve konce u rukama drži Dan Brannigan. Iako je stočar i rančer, posjeduje više od pola grada. To mi je ispričao Eddie Gauss, vlasnik konjušnice. Rekao mi je to ovim riječima: »Nemoj se nikada naći na putu Danu Branniganu! On posjeduje gotovo cijeli grad, salune i šerifa, a jednoga će dana i mene«.

– Jesi li sreo Brannigana?

– Jesam. Visok i krupan čovjek, zdrav. Dobro izgleda, stariji je od trideset i siguran u samog sebe. Vjerojatno je vješt na revolveru. Ima veliku kuću i ranč oko šest kilometara daleko od grada.

– Kakav je kao čovjek?

– Na riječima ugodan i prijateljski raspoložen, ali pogled mu je hladan. Ima ženu koju nisam vidio. Na ranču je. Inače, Branniganov je ured u gradu. Ne znam što će mu. Valjda zbog dojma. Ima dvije sobe. U jednoj su pisaći stol i nekoliko stolica, a u drugoj tko zna što, možda krevet...

– Pojavljuje li se u uredu svaki dan?

– Da, ujaši u grad, ostavi konja u konjušnici i pješice krene u ured. Na ranč se vraća oko četiri popodne. Svakog drugog dana, noću se vraća u grad. Vjerujem da ima ljubavnicu.

– Lijepo – kimnuo je Cabot.

– Što je s Dudleyevim sinom i krdom?

– Nisam ništa saznao. Ni jedne jedine riječi. Osim toga, rekao si mi da nikoga ništa ne pitam.

– A plavokosa Erica? Je li je itko vidio ili spominjao?

– Nitko. Zapravo...

– Samo reci!

– To sam čuo sinoć u salunu – oklijevajući će Will. – Nisam imao vremena provjeriti. Možda je to samo izmišljotina. Kao i obično, svratio sam na čašicu pića prije spavanja. Čovjek koji je stajao do mene, sasvim je slučajno spomenuo jednu od javnih kuća u gradu – »Duga«. Rekao je da je u njoj vidio divnu plavokosu ženu, nešto posebno. No, bio je pijan. Osim toga, mnogo je plavokosih žena na ovom svijetu.

– Ne toliko koliko misliš – zamišljeno će Cabot.

– Znači...

– Ne znam.

Cabot je razmišljao. To je podatak vrijedan pažnje. Treba ga provjeriti. Ipak, bilo je vjerojatnije da su i Sam Dudley i njegova plavo-

koša supruga i petorica jahača mrtvi, ubijeni. Pitao je Willa:

– Kako to da je Roy podigao šator tako daleko izvan grada? Je li imao kakvih neprilika?

– Nije, ali je pomislio da bi ih mogao imati, oстане li ovdje. Rekao je da odlazi u Kanadu i odjahao iz grada. Dakako, nije otišao, već se samo sklonio.

– Kakav je Branniganov ranč?

– Roy je bio na ranču jedne noći i naletio na pse čuware. Pobjegao je. Nekoliko je Branniganovih ljudi pucalo za njim.

– Je li imao još kakvih neprilika? – upita Cabot.

– Nije, osim što je jedne noći zamalo naletio na skupinu jahača. Sklonio se na vrijeme. Znaš kako je, ovo nije prijateljska zemlja, čovjek mora biti oprezan na svakom koraku.

– To vjerujem!

– Sve mi se čini da ćeš se i ti morati priključiti Royu u šatoru izvan grada...

Cabot se namrštio i razmišljao. To što Roy radi, važno je. Bilo bi uistinu zanimljivo znati što se sve krije iza brežuljaka na kojima noći. Will je spomenuo da se šuška o velikim stadima stoke. Ali je bolje da oстане, mislio je. Najvažnije se stvari sigurno događaju ovdje, u gradu.

– Ako oстанеš... – nastavio je Will.

– Što?

– Netko će pucati i ubiti te.

– Neće, barem ne odmah – nasmijao se Cabot. – Čekat će pravu priliku, tako da ih nitko ne može optužiti za ubojstvo. Za to treba vremena. Prvi im je plan večeras propao. Morat će smisliti nešto drugo. A i za to treba vremena. Will je sumnjičavo kimao glavom:

– Nadam se da znaš što radiš!

– Ne brini. Je li Brannigan večeras u gradu?

– Jest. Kad sam odlazio iz konjušnice, konj mu je još bio u koralu.

– Znači, sigurno je već čuo za mene.

– Kladam se da jest.

– Hoće li ujutro dojahati u grad sam ili u pratnji?

– Najčešće je sam.

– Dobro. Sutra ću ga vidjeti. Što misliš, hoće li se Roy pojaviti?

– Mislim da neće. Kasno je.

– Gdje je javna kuća koju si spominjao?

– Zbog plavokose?

– Da. Možeš li mi je pokazati?

– Svakako.

– Kako se zove vlasnica?

– Svi je zovu Chloe. Mršava je, zla i stara. Pazi se čuvara kuće, Nijemca Hansa. Gadan je.

– Hvala – reče Cabot. – A sad me odvedi tamo. Vidjet ćemo se vjerojatno sutra navečer, a možda i prije.

VI

Vraćajući se oprezno k središtu grada, Cabot i Will izbjegavali su glavnu ulicu. Iz jedne od sporednih ulica koje gledaju na glavnu, Will je pokazao Cabotu Branniganov ured.

Javna kuća »Duga«, dobro održavana dvokatnica bijelog pročelja, nalazila se na začelju saluna »Boston«.

– Svi se u kući pridržavaju strogih pravila reda – govorio je Will dok su prilazili ulaznim vratima. – Kad pokucaš, vrata će otvoriti Hans. Uzet će ti dva dolara kao ulaznicu. Običaj je da te uvede u sobu za primanje u kojoj su jedna ili više djevojaka. Ako ih je više, biraš sam. Želiš li provesti noć s nekom posebnom djevojkom, Hans će joj odnijeti poruku. Prije nego što se krene uz stepenice do soba na katu, djevojci se plaća usluga od dva do deset dolara. Ovisi... Prilično skupe usluge, ha?

Cabot je mirno zakoračio na maleni trijem i pokušao ući. Zaključana vrata natjerala su ga da nekoliko puta snažno pokuca. Nitko se nije javljao. Bilo je kasno. Ponovno je zalupac na vrata. Čuo je nečije

kretanje, vrata su se otvorila i na ulazu pojavio Hans. Negodovao je:

– Kasno je, skoro će jutro. Gotovo sve djevojke već spavaju.

– Valjda ne baš sve? – uporno će Cabot.

– Možda ću koju zateći budnu. Daj mi dva dolara.

Cabot mu je odmah pružio unaprijed pripremljeni novac. Hans ga je mirno strpao u džep. Bio je visok i krupan, snažan.

– Soba za primanje je na kraju hodnika – reče Cabotu.

Cabot je kimnuo glavom i ušao. Hans je krenuo na drugu stranu, vjerojatno k stražnjem stepeništu. Kretao se tiho kao mačka. Cabot je ušao u sobu za primanje koju su diskretno osvijetljavale dvije svjetiljke. Nikoga nije zatekao. Sjeo je i čekao oko pet minuta. Tada je začuo šum. Visoka i vitka djevojka dugačke crne kose polako se spuštala stubište, odjevena u uzani gotovo prozirni ogrtač, ispod kojeg se naziralo golo tijelo. Bila je mlada i lijepa.

Promatrajući je, Cabot je sasvim slučajno opazio Hansa kako iz jedne od soba na katu promatra što se događa. Možda samo obična znatiželja, pomislio je u sebi Cabot. No dobro je da i to zna.

Silazeći, djevojka se nasmijevala i dobacila:

– Zdravo, kauboju!

– Zdravo! – odgovorio je Cabot i kimnuo glavom. – Kako da te zovem?

Prišla mu je bez okolišanja i prošaputala:

– Stel.

Cabot ju je zagrlio i poljubio. Bacio je hitar pogled preko njezinog ramena ka Hansu, ali ovog tamo više nije bilo. Vjerojatno je bio zadovoljan onim što je vidio, pa se vratio na počinak.

– Hoćemo li gore? – pitala ga je Stel.

– Svakako, zašto da ne?

– Samo, prilično je kasno. Većina djevojaka ne bi pristala da u ovo doba zabavlja goste. Mislim da zaslužujem deset dolara.

Cabot je znao da toliko inače ne dobiva od mušterija, ali što je, tu je. Tutnuo joj je u ruku zlatnik. Oči su joj pohlepno bljesnule:

– Divno! Imaš li ih još?

– Možda, Ovisi o tebi i...

– Ne brini. Jedva čekam da dodemo do sobe! – rekla je i mazno ga zagrlila. Trudila se da bude što zavodljivija. Penjući se uz stepenice, držala ga je za ruku. Stigli su na drugi kat. Od Hansa ni traga.

Zakikotala se i strasno prošaputala:

– Baš mi je drago što si došao, kauboju. Strašno mi je drago.

Te je posljednje riječi izgovorila iznenađujuće glasno, gotovo kao signal nekome tko se sakrio i čekao da dodu. Cabot se lagano trgnuo i napeo, spreman na sve. Nije mogao a da opet ne razmišlja o Hansu.

– Eto nas, kauboju – rekla je Stel i zastala pred jednim vratima. Otvorila ih je. Soba je bila mračna. Zatim je mrazno šapnula: – Ulazi, kauboju. Još sekundu i bit ćemo sami, posve sami.

Hoćemo li uistinu biti sami, pitao se Cabot. Možda. Što ako je Hans unutra? Možda su prepad i pljačke gostiju koji dolaze poslije radnog vremena kao on sada, uobičajena dodatna aktivnost javne kuće?

Oklijevao je, ali ga je Stel gurala:

– Hajde kauboju! Ne boj se mraka! Stel te slijedi.

Slijedi ga? Dakako, iza njega je i na sigurnom. Cabot se poluglasno nasmijao i naglo upao u sobu hitro se okrećući prema vratima i izvlačeći revolver. Netko ga je pokušao tresnuti po glavi nekakvim tvrdim predmetom, ali je promašio. Čuo se samo oštar fijuk zraka.

Tada je u mraku sobe ugledao nečiju figuru, lik krupnog muškarca kako se zanosi i gubi ravnotežu zbog snažnog, ali promašenog zamaha i udarca. Cabot se pomašao u stranu, podigao revolver i

snažno zamahnuo prema tijelu koje je padalo. Tup udarac i bolno jećanje. Neznana se skljkao na pod pored Cabotovih nogu i onesvijestio.

Djevojka koja iz hodnika nije mogla vidjeti što se događa u mračnoj sobi, bojažljivo je prošaptala:

– Hans, jesi li... Hans?

– Ulazi ovamo! – promrmljao je Cabot nerazgovjetnim glasom praveći se da je zadihan. – Zatvori vrata i brzo upali svjetiljku!

Upalilo je. Ne sluteći zamku, djevojka je ušla u sobu, zatvorila vrata i upalila svjetiljku govoreći:

– Nije bio jako pijan. Jedva sam ga nagovorila da uđe. Bojala sam se...

Tek tada se okrenula i ugleдала onesvijestjenog Hansa na podu i Cabotov revolver uperen u nj. Problijedila je i počela drhtati.

– Počneš li vrištati, raspalit ću te revolverom po glavi, a to neće biti nimalo ugodno – rekao je Cabot.

Kimnula je glavom dajući mu na znanje da će ga slušati i povukla se prema krevetu mucajući:

– Ja... ja... ja...

– Ne žuri – reče Cabot. – Smiri se. Pred nama je cijela noć.

– On... on me je natjerao da to napravim – počela je objašnjavati Stel preplašenim glasom. – Rekao mi je da ću nastradati ako ne...

– Znam, sve znam! – prekinu je Cabot. – Stara priča. Rekao ti je da će te prebiti na mrtvo ime ako ne budeš surađivala.

– Da! A što on kaže...

– Lijepa priča – smješako se Cabot.

– Ne vjeruješ mi? – pitala je.

– Sve što sam ti rekla, istina je. Uostalom, sasvim mi je svejedno da li mi vjeruješ ili ne.

– Baš lijepo! – odgovorio je Cabot. – Ne vjerujem ti.

Opet je počela drhtati od straha:

– Kad ti kažem, prisilio me...

– Dosta! – prekinuo je Cabot.

– Hoćeš li da ti pomognem?

– Molim te! – molećivao mu pruži ruku.

– U redu. Ali, moraš mi učiniti uslugu. U ovoj je kući i jedna plavokosa ljepotica. Želio bih s njom razgovarati.

– Olga?!

– Je li joj to ime?

– Kakvo ti je to poznanstvo?

Ne znaš ni kako se zove, a razgovarao bi...

– Svidaju mi se plavokose, to je sve.

– E, pa, bolje je da dodeš neki drugi dan – viknula je uvrijedeno.

– Osim toga, Olga spava, a da i ne spava...

– Probudi je!

– Ako to napravim...

– Gdje je njezina soba?

– Na kraju hodnika. Ali, ako je probudim...

– Što?

– Pa, ništa. Takve se stvari obično ne rade.

– Mi ćemo to večeras ipak napraviti. Sada!

Sagnuo se i pregledao Hansa. Još je bio u nesvijesti. Disao je polako i nepravilno. Od udarca revolverom zaradio je gadnu ranu na glavi. Krvvarila je. Hans će biti u nesvijesti dovoljno dugo, razmišljao je Cabot. Pogledao je Stel i rekao:

– Idemo!

– Neću! – tvrdoglavo je odgovorila.

Polako je krenuo prema njoj s prijetnim izrazom lica. Opet je drhtala. Htjela je vrištati, ali od straha nije mogla pustiti ni glasa. Prišao joj je spremajući revolver u korice i polako stisnuo šake oko njezina vrata. Htjela se oduprijeti, ali nije mogla. Cabot je pojačao stisak. Počela se preznojavati od užasa koji ju je obuzeo.

– Polako – rekao je Cabot. – Bez galame, ha? Hoćemo li sada krenuti do Olgine sobe?

Nije imala drugi izbor. Šutke je kimnula glavom i kad ju je pustio, krenula prema sobi na dnu hodnika.

– U redu. Udi i upali sve-

tiljku. Znaš gdje je, mije li tako? Sjedni i šuti.

Stel je polako pritisnula kvaku. Vrata nisu bila zaključana. Ušla je i nestala u mraku sobe. Mogla je vrištati, ali nije. Zнала je da je Cabot na vratima, da je prati. Pronašla je svjetiljku, zapalila šibicu i fitilj, te podesila sjenilo. Sjela je čekajući da vidi što će se dogoditi.

Cabot je zatvorio vrata i pogledao prema prostranom krevetu na kojem je čvrstim snom spavala mlada djevojka. Moglo joj je biti oko dvadeset godina. Imala je dugačku plavu kosu. Bila je blijeda, mršava i vjerojatno lijepa. Zapravo, mogla bi biti lijepa kad bi to htjela. Sada je, više nego išta, izgledala strašno umorna.

Pogledao je u Stel i rekao:

– Dogovorili smo se da sjediš i šutiš. U redu?

– U redu! Ali to se Danu Branniganu neće nimalo svidjeti.

– Zašto?

– Ubit će te! Olga je njegova djevojka već dugo vremena. Nitko joj se drugi ne smije ni približiti. Još je voli...

– Dirljivo!

Djevojka na krevetu promrm-ljala je nešto u snu, okrenula se na drugu stranu i nastavila mirno spavati. Cabot joj je prišao, sagnuo se i rekao:

– Erica! Erica, probudi se! Čeka te tvoj muž Sam. Sam Dudley!

Cabot nije znao da li je do njezine svijesti dopro zvuk njezina imena ili imena čovjeka za kojeg se udala, tek – naglo se probudila i viknula:

– Sam! Sam! Ali, Sam je mrtav. Svi su mrtvi. Svi su...

Tada joj je glas bespomoćno zamro. Prošla je još puna minuta prije prije nego što je shvatila da nije sama u sobi. Zaprepašteno je gledala u Cabota.

– Sve je u redu, Erica – rekao je Cabot ljubaznim glasom, uspravio se i odmakao od kreveta. Nervozno je navlažila usne.

– Tko... Tko ste vi?

– Zovite me Cabot – mirno joj odgovori. – Prijatelj sam Samovog oca.

– Rekli ste da Sam... Ali on je mrtav!

– To nisam znao.

– Svi su mrtvi. Napadači su mislili da sam i ja mrtva. Bila sam samo ranjena. Ovamo me je doveo Dan Brannigan. Našao me polumrtvu. Chloe se brinula o meni dok nisam ozdravila.

– Što se, zapravo, dogodilo Erica?

– Odmetnici su nas neočekivano napali jednog jutra iz zasede. To je sve što znam. Kasnije mi je Dan rekao da je organizirao potjeru za napadačima, ali ih nije uhvatio. Pobjegli su u Kanadu.

Cabot je kimao glavom. Bila je to dobra priča. Brannigan ju je našao polumrtvu i doveo ravno ovamo, u javnu kuću, a potom joj vjerojatno, kad se sasvim oporavila, ispričao izmišljenu pripovijest o tome kako su njegovi momci slijedili napadače sve do granice i ondje im izgubili trag. Zatim ju je po svemu sudeći, počao tješiti. Kakav tip!

– Zašto o svemu tome nisi obavijestila Samovog oca?

– Ali, jesam! Čim sam se oporavila, napisala sam mu poduze pismo. Brannigan ga je poslao poštom.

Vraga je poslao, razmišljao je Cabot. Mora da je pismo bacio u prvu peć na koju je naišao. Svoju je slutnju htio povjeriti Eriki, ali je shvatio da je bolje da još šuti. Bilo je očito da Erica neizmjereno vjeruje Branniganu.

– Gdje su vas napali?

– Dvadesetak milja sjeverno od Sawmill Crossinga, pored potoka kojem ne znam ime. Sjećam se samo visokih stijena s jedne strane, te bogatih pašnjaka s druge. Napali su nas rano ujutro, bez upozorenja. Počela je pucnjava, ljudi su vikali i jaukali, a ja... osjetila sam strašnu bol, i to je sve čega se sjećam. Probudila sam se

iz kome ovdje, u ovoj kući. Bila sam invalid gotovo godinu dana.

Cabot pogleda Eriku i reče:

– Ti prilično cijeniš Dana Brannigana, nije li tako?

– Da! – prkosno je kimnula glavom. – Spasio mi je život, a da to zapravo nije morao. Platilo mi je liječenje i njegu. Bila sam dobra prema njemu, pa što? Moj suprug Sam bio je mrtav. S njime je nestao i smisao mog dotadašnjeg života. Sve mi je bilo sasvim svejedno. Promijenila sam čak i ime – Olga. Erica je mrtva.

– Znači – ponovi zamišljeno Cabot – Erica je mrtva... A što misliš, kako se zove kuća u kojoj sada živiš? I kako samu sebe nazivaš?

Iznenada se ukrutila i naglo upravlila na krevetu upirući rukom u vrata:

– Gubi se napolje! Odmah! I što ti uopće hoćeš od mene? Tko si ti? Što ti znaš o meni?

– Vrlo malo – odgovori Cabot.

– Osim toga, sve me je ovo zbunilo, pa bi možda bilo dobro da porazgovaram i s Branniganom.

Ruku je još držala uperenu u vrata:

– Napolje!

Ljutito je vikala. Cabot je zaključio da je bolje da što prije nestane jer bi njezina galama mogla privući neželjenu pažnju drugih. Okrenuo se prema Stel i pitao je:

– Ideš li i ti ili ostaješ ovdje?

– Idem i ja – odgovorila je i digla se.

– Dobro zapamti samo jedno, Stel – reče Cabot prije nego što su izašli – a to je da je bolje da odmah zaboraviš sve što si ovdje čula. Nikome ni riječi! Čujem li da si progovorila, vratit ću se, a ti dobro znaš što to znači...

– Ne brini – prekinula ga je. – Nisam tip koji olako otvara usta.

Zatim je istrčala iz sobe. Cabot je još jednom pogledao Eriku, ili Olgu, ako baš hoće da je tako zovu. Znao je da je bio grub prema njoj. Ako ništa drugo, nije imao pravo da je kori, to više što je nije ni poz-

navao. Bila je udana za Sama Dudleya, a taj je mrtav, pa je sa svojim životom mogla raditi šta hoće.

I djevojka je promatrala Cabota, ali sada šutke, zamišljeno. Nije vikala.

– Erica, prije nego što odem, želio bih da ti kažem još nešto: pismo koje si napisala Tomu Dudleyju, nestalo je. Tom ga nikada nije primio. Možda se pismo i zagubilo, ali je činjenica da Tom Dudley, nema pojma o tome što se dogodilo s tobom i s njegovim sinom, te s ljudima koji su tjerali stoku. Zašto mu ne napišeš još jedno pismo? Ne bi li to bilo pošteno od tebe?

Pažljivo ga je slušala. Njezin ga je odgovor iznenadio:

– Ja... uistinu nisam znala da stari Dudley nije dobio moje pismo. Brannigan mi je rekao da je pismo poslao.

– Hoćeš li mu još jednom pisati?

– Hoću, a razgovarat ću i s Danom. Ovaj ću ga put natjerati da bude sasvim siguran da je pismo odista otposlano.

Slušajući je, Cabot, se lagano namrštiio. Nije sumnjao u njezine osjećaje prema Branniganu. Vjerojatno ga je voljela, i to bez obzira na to što je znala da je Brannigan već oženjen. A što se tiče njezina položaja u javnoj kući i posla, e to... Bespomoćno je slegnuo ramenima i zaključio kako je krajnje vrijeme da sam sebi prizna da žene jednostavno ne razumije, barem ne uvijek.

Izišao je iz Ericine sobe pažljivo osluškujući. Znao je da su iza zatvorenih ili poluotvorenih vrata okolnih soba sve djevojke iz javne kuće budne, te da znatiželjno očekuju rasplet događaja. Mora da ih je probudila Erikina galama, a možda i Stel. Što ako se neka od djevojaka iskrala iz kuće i krenula u salun po pomoć?

Nitko mu se nije suprotstavio ni u kući niti na ulici. Držeći se neosvijetljenih pročelja, oprezno se uputio prema uredu Dana Branni-

gana. Brzo ga je pronašao, jer mu je Will Taggart toga dana pokazao gdje se nalazi. Zastao je pred ulaznim vratima i oslušnuo. Tišina. Pokušao je ući, ali vrata su bila zatvorena. S prozorom na začelju kuće imao je više sreće – netko ga je zaboravio zatvoriti, pa se bez poteškoća uvukao u praznu odaju. Obradovao se ugledavši udoban krevet u sobi do te. Skinuo je čizme i opasač s revolverom, te se ispružio željan sna. Tko zna što li ga sve čeka sutra.

VII

Cabot se probudio odmah po izlasku sunca. Sanjario je o šalici vruće kave, iako je znao da će proći još nekoliko dugih sati prije nego što se okrijepi. Valjalo je dočekati da Brannigan dođe u svoj ured i iznenaditi ga. Cabot je pretpostavljao da su ga Branniganovi momci tražili prošle noći zbog njegova upada u Erikinu sobu, ali se nije bojao. Nitko neće ni pomisliti da se krije baš u uredu Dana Brannigana.

Pazljivo je kroz prozor promatrao glavnu ulicu. Možda će poslije susreta s Branniganom morati i bježati, pa je bolje da na vrijeme smisli kako i kamo. Radi istog je razloga neko vrijeme promatrao i okoliš na stražnjoj strani kuće, a zatim je sjeo na krevet razmišljajući o Erikinim riječima.

Ako je točno to što mu je rekla, tada neće biti teško naći mjesto na kojem su razbojnici napali ljudstvo i stado mladog Sama Dudleya, kao ni njihove grobove. Napadači su ih morali negdje pokopati, i to najvjerojatnije u zajedničku grobnicu. Grob za šestoricu. Cabot je znao da su napadači oduzeli ubijenima sve po čemu bi ih se moglo identificirati, ali se ipak nadao da su nešto zaboravili ili predvidjeli. U svakom slučaju, najveću im je grešku već otkrio: Erika je živa. Da bi bili posve sigurni, napadači su morali ubiti sve Sameve pratioce.

I tko su uopće napadači? Cabot

je pretpostavljao da im je Dan Brannigan vodio, ali nije imao dokaza. Ipak, sve što je uspio otkriti, lijepo su uklapalo u tu njegovu predodžbu o bandi ubojica i razbojnika u Sunčanoj dolini. Kao prvo, Brannigan je pronašao Eriku. Kako? Erika se dobro sjećala i napada, i zasjede, i pucnjave, pa čak i redosljeda kojim su pojedini Samovi ljudi pogibali. Kazala je da su svi pobijeni što je vjerojatno točno. Ali, kako to da je ona ostala živa?

Zar su je razbojnici ostavili ranjenu i svjesnu svega što se zbiva tek tako, iz dobre volje? Prije će biti da se Danu Branniganu svidjela plavokosa djevojka, pa je odlučio da je poštedi i dobije.

Bilo kako bilo, razmišljao je Cabot, odmah poslije razgovora s Branniganom morat će pohitati k Sawmill Crossingu na mjesto koje mu je Erika naznačila, te početi potragu ispočetka, te poći do Piona da se javi Marshi i starom Dudleyu.

Cabot je svako malo pogledavao na glavnu ulicu. Nešto prije deset čuo je glasove ispred ulaznih vrata i zvuk ključa koji se okreće u bravi. Hitro se podigao i ušao u drugu sobu ostavljajući vrata odškrinuta toliko koliko mu je trebalo da vidi što se događa. Čuo je glasove trojice ljudi. Trojica! Malo previše za njega samog, ali i o toj je mogućnosti razmišljao. Bilo je teško za vjerovati da će Brannigan doći u ured sam.

Vrata su se otvorila. Nečiji je glas grubo zapovijedao:

– Ne tiče me se što spava. Odmah ga probudite i dovucite ovamo! Kažite mu da ga želim vidjeti.

– Bit će bijesan kao ris – čuo se drugi glas.

– Neka bude! Ionako ništa ne radi. Hajde, nestani! A ti Chuck, skokni po bocu pića. Požuri!

Tada je jedan od trojice muškaraca ušao. Jedan. To mora da je Brannigan, razmišljao je Cabot. Muškarac je snažno zalupio vratima i krenuo prema pisacem

stolu. Cabot je riskirao da bude opažen i lagano odškrinuo vrata kako bi imao bolji pregled. Brannigan je bio visok, težak, širokih ramena, odjeven u elegantni sako koji je upravo odlagao.

Cabot je pogledao prema vratima, ali nije nikoga vidio. Odlučio je da uđe. Izvukao je revolver, lagano gurnuo vrata, ušao i tiho rekao:

– Dobro jutro Brannigane!

Brannigan je upravo namjeravao sjesti za stol, ali se na zvuk Cabotova glasa naglo trgao i isprazio. Ruka mu je automatski poletjela prema revolveru, ali se na vrijeme zaustavila. Zatim, se polako okrenuo i pogledao u Cabota:

– Tko ste vi, dovraga? I kako ste ušli ovamo?

– Kroz prozor na začelju kuće – posprdno će Cabot. – Ime mi je Cabot.

– Cabot, ha? Pa vas šerif traži po cijelom gradu...

– Ali ne i tu!

– Doći će on i ovamo. Neće proći ni pet minuta, a...

– Proći će mnogo više od pet minuta – prekine ga Cabot. – A sada dodi ovanu u ovu sobu da razgovaramo

Brannigan je oklijevao:

– Neću. Ostat ću gdje jesam.

– Pazi – reče Cabot. – To što imam u ruci jest revolver i uvjeravam te da znam kako da ga koristim.

– Ma nemoj! Ti nećeš pucati jer će pucnjava privući ljude, pa bi ti se moglo dogoditi da nećeš imati vremena pobjeći.

– Tebi će to, u tom slučaju, biti sasvim svejedno. Ionako bih te morao ubiti... zbog Erike! Ulazi ovamo! – zapovjedio je Cabot u pola glasa ciljajući revolverom u Branniganovu glavu.

To je bilo i više nego dovoljno za Brannigana da uzvikne:

– Ne! Čekaj! Nemam ništa protiv da malo porazgovaramo, samo...

– Samo ti udi ovamo – naredi Cabot.

– Jedan od mojih ljudi ubrzo će se vratiti s bocom pića, pa sam mislio...

– Moći ćeš ti s njime razgovarati i iz ove sobe. Ostavit ću vrata otvorena – reče Cabot.

Brannigan je polako krenuo k stražnjoj sobi. Kad je ušao, Cabot mu je zapovjedio da skinje opasač s revolverom i gurne ga nogom pod krevet. Na Branniganovom se licu dobro vidjelo da kipti od bijesa, a to je odmah i potvrdio:

– Jednog ću te dana ubiti, Cabote! To je obećanje. Daj mi samo pola šanse i ubit ću te sada.

– Kao Sama Dudleya? – zajedljivo mu odgovori Cabot.

– Tko je taj Sam Dudley?

– Erikin suprug.

– Čuo sam od mojih ljudi da si to ime i prije spominjao. Nikad nisam čuo za nekakvu Eriku – mirno odgovori Brannigan.

– Ti je zoveš Olga – prekide ga Cabot. – Sada je u javnoj kući »Duga«. Razgovarao sam s njome prošle noći.

– Olga? – iščudavao se Brannigan. – Olga? Znam da je u »Dugi« plavuša po imenu Olga, ili je barem ondje svojedobno bila. Što je napravila?

– Čini se da ona cijeni i vjeruje čovjeku po imenu Dan Brannigan. On ju je spasio od sigurne smrti, a njegovi su ljudi slijedili napadače sve do granice...

– Bas ništa ne razumijem – dahtao je Brannigan.

– Trebao si je ubiti, Brannigane – nastavio je Cabot mirno. – Sada je, dakako, za to prekasno. Ispričala mi je sve o zasjedi koju su razbojnici pripremili njezinu suprugu i njegovim ljudima. Znaš li što namjeravam učiniti? Vidjeti te na vješalima. To ti obećavam!

– Nemam pojma o čemu ti govoriš – Brannigan je bio uporan.

– O kradi stoke. O ubojstvima. O otmici mlade udovice i njezinu podvođenju. Što misliš što će zakon o tebi reći? Podvođač? Vjerojatno ima i gorih riječi...

Brannigan se tresao od bijesa.

Bio je toliko ljutit da je koraknuo prema Cabotu zaboravljajući da mu je revolver uperen u glavu. Tada su obojica začuli korake ispred ulaznih vrata. Cabot je tiho progovorio:

– Ako je to tvoj čovjek s pićem, kaži mu da ostavi bocu na stolu i ode. Pazi se, Brannigane! Dadeš li mu bilo kakav znak da sam ovdje, pucam...

Čovjek koji je ušao, ugledao je Brannigana kako stoji u susjednoj sobi, ali ne i Cabota koji se sklonio iza pregradnog zida držeći revolver i dalje uperen u Brannigana.

– Šefe, hoćeš li da ti bocu donesem tamo ili da je ostavim ovdje? – upita čovjek s vrata.

Brannigan je jezikom ovlažio usnice. Nije želio reći to što je rekao, ali nije imao kuda:

– Ostavi bocu na stolu i nestani. Trenutno te ne trebam.

– Znači, ništa više?

– Ništa.

Cabot je pažljivo osluškivao korake Branniganova revolveraša kako se udaljuju.

– Proklet bio, Cabote! – prosiktao je Brannigan bespomoćno.

– To ti neće pomoći, Brannigane. Pokušaj li bježati, nećeš daleko stići, nadam se da ti je to jasno. A sad mi reci što radiš s ukradenom stokom? Kamo je odvođiš? U Kanadu ili u neko planinsko sklonište?

– Da ti ne bih rekao! Saznaj sam.

– Prešao si se, Brannigane – pobjedonosno će Cabot. – Trebao si opet reći da nemaš pojma o čemu govorim, a umjesto toga ti si se gotovo počeo busati u prsa. S tobom je gotovo, Brannigane. Stigao si do kraja.

– Goni se dovraga!

Cabot se pokrenuo i naredio:

– Sjedni na krevet!

– Neću!

– Kažem ti da sjedneš ili...

Brannigan je popustio i sjeo. Cabot je iskoristio trenutak Branniganove zamišljenosti, hitro mu je prišao i tresnuo ga revolverom po

glavi. Brannigan se s kreveta skljkao na pod. Cabot mu je prišao. Čovjek na podu nije se micao. Možda će tako nepomičan ostati nekoliko sati, a možda samo nekoliko minuta. Cabot je odlučio da odmah nestane iz Branniganova ureda.

Oprezno je izišao na stražnja vrata, prošao začelja nekoliko kuća i zatim sporednom ulicom izbio na glavnu. Poslije dvije minute stigao je neopažen do konjunsice u kojoj je radio Will Taggart.

– Otkud si se ti pojavio – zabezeknuto će ovaj kad je ugledao Cabota.

– Ravno iz Branniganova ureda – nasmijao se Cabot. – Je li moj konj spreman?

– Jest, sad ću ga dovesti. Kako je prošao razgovor s Branniganom?

– Nikako. Probudit će se s gadnom glavoboljom.

– I od grada napraviti pakao ne nade li te – doda Will.

– Znam da hoće. Doći će i ovamo u staju. Hoćeš li da te zavežem, pa da izgleda kao da sam te prisilio...

– Ne treba. Reći ću da sam radio otraga, te da ništa nisam čuo i nikoga vidio. To uvijek upali. Što da kažem Royu Acuffu ako dođe do mene večeras?

– Pošalji ga u Pinon do Marshe i starog Dudleya. A ti? Jesi li još siguran ovdje kao konjušar?

– Jesam. Nitko ništa ne sumnja. Da ostanem i dalje?

– Ako ti nije teško...

– Taj prokleti stajski posao mrzim više od ičega na svijetu, ali ako moram, ostat ću. A sada podi, nemaš mnogo vremena na raspolaganju da pobjegneš.

– U redu – reče Cabot.

Sjetio se kave koju je priželjkivao cijelog jutra i pomislio kako bi bilo divno skočiti do Martinova restorana i okrijepiti se, ali bolje je da zaboravi na glad i odmah krene dalje. Dan Brannigan neće dugo oklijevati da pošalje potjeru za njim.

Jahao je k sjeveru i kasno poslije podne stigao u Pinon. To i nije bio gradić, već naselje s dvanaestak kuća, od kojih su neke izgledale napuštene, a neke polurazrušene. Osjećao je i žed i glad, ali kad je ugledao Pinon, nije više bio siguran u to da li će u tom naselju koje propada naći najobičniji salun.

Marshu nije ni trebao tražiti. Dok je ulazio u naselje, Marsha je izišla iz jedne od kuća, naslonila se na ruševnu ogradu i pravila se kao da ga ne primjećuje, ne poznaje.

Cabot je zauzdao konje i viknuo:

– Dobar dan! Mogu li dobiti nešto za popiti? Grlo mi se osušilo od duga jahanja.

– Dakako, možete dobiti piće – odgovorila je ravnodušno, a zatim glasno povikala prema kući: – Oče, ovdje je neki stranac koji traži piće.

Na vratima se pojavio Tom Dudley. Iako je odmah prepoznao Cabota, i on se zbog susjeda pravio da ga ne pozna. Obrijao je bradu i malo smršavio, dovoljno da ga u Rimrock Cityju više nitko ne prepozna.

– Sjašite, gospodine, vezite konja i udite – pozvao je.

Da ih je u tom trenutku itko promatrao, povjerovao bi da je Cabot uistinu stranac kojeg Dudleyevi vide prvi put u životu. Sjahavši s konja, Cabot je nezainteresirano osmotrio dvije susjedne kuće, no nije nikoga vidio. Čim su se za njim zatvorila vrata, Tom Dudley mu je srdačno i snažno stisnuo ruku:

– Cabot! Čovječe, drago mi je što te vidim! Da se nisi pojavio u iduća dva dana, pošao bih ravno u Rimrock City da vidim što se s tobom dogodilo.

– Ne bi on nikud pošao – doviknula je Marsha ulazeći u kuću na stražnji ulaz. – Ostao bi tu gdje jest, ne zvala se ja Marsha Dudley. Kako si, Cabot?

– Još živ – nasmiješio joj se Cabot. – U ovoj zemlji, čini se, biti živ znači biti izvan igre.

– Zar je stanje toliko loše? – zabrinuto će Dudley.

– Prilično loše.

– Jesi li saznao išta o mom sinu?

Cabot je odrečno kimnuo glavom. Mogao je spomenuti susret s Erikom i ponoviti starom Dudleyu njezinu priču o tome kako su Dudleyevi sin Sam i njegovi ljudi mrtvi, ali nije htio. Još nije bio spreman. Želio je naći njihove grobove, otkriti razbojnika koji su ih ubili, te do kraja raščistiti svoj vlastiti stav prema plavokosoj djevojci. Kazao je:

– Polako! Tek sam stigao. Nešto sam već saznao, a nešto ću uskoro. O tome ćemo poslije. Sada bih radije nešto pojeo.

Marsha ga pogleda:

– Možeš li pričekati jedan sat... Ne, ne možeš, vidim ti na licu da si izgladnio. Kad si posljednji put jeo?

– Prošle noći.

– Znaš što, prvo ću ti pripremiti nešto na brzinu, tek toliko da utažiš glad, a točno za sat vremena servirat ću ti za večeru porciju koja bi i medvjeda zasitila.

Sjedeći za kuhinjskim stolom jeo je sendvič i pio mlijeko da utaži glad, te razgovarao s Tomom Dudleyem. Marsha je pripremala večeru i pomno slušala njihov razgovor. Cabot je spomenuo šerifa Lonza Granta koji je nekada i sam pripadao bandi razbojnika, te Otta Brocka koji mu je savjetovao da se izgubi iz grada, kao i nekoliko poznatih revolveraša u Rimrock Cityju – Ala Huntera, Stevea Sanderzona, Sola Benecka. Govorio je i nešto malo o Danu Branniganu, te naglasio kako smatra da je Rimrock City središte dobro organiziranih kradljivaca stoke. Ukradenu stoku čuvaju negdje u brdima zapadno od grada, a otuda je tjeraju ili na istok u Kanadu, ili zapadno do Oregona.

Nadao se da će sve ovo privući posebnu pažnju Toma Dudleya koji je prvenstveno bio stočar, no prevario se.

– Otkad je krava, i krađa je – mrzovoljno je promrsio Tom. – Mene mnogo više zanima sudbina moga sina. Želim znati što mu se dogodilo.

– I to će doći na red – umirivao ga je Cabot.

– Presporo!

– Ali, oče! Nisi obziran. Pa Cabot je tek stigao.

Stari se Tom namrštio i pogledao je ispod oka, a zatim dobroćudno kimnuo glavom:

– Imaš pravo. Moram se suzdržati. Cabot, koliko ostaješ u Pinonu?

– Do sutra ujutro – odgovori Cabot. – Večeras očekujem jednog od mojih ljudi.

– A tada?

– Tada ćemo o svemu potanje razgovarati – reče Cabot.

– Izvrsno! A sada vas napuštam. Odmorit ću se malo prije večere.

Kad je otac izišao, Marsha se zabrinuto obratila Cabotu:

– Ne osjeća se dobro, iako me uvjerava u suprotno. Nema više onu snagu koju je nekada imao. Znam da bi sad odmah krenuo u potragu za Samom, ali ne bi daleko stigao. Preslab je.

– Što on zapravo od mene očekuje? – upita je Cabot.

– Da ti kažem istinu? – odgovori Marsha. – Želi da mu pronađe sina živog i zdravog!

– A ti?

– Bojim se da je Sam mrtav. Voljela bih da me taj osjećaj ne progoni, da to nije istina. Ali, previše je vremena prošlo. Cabot, da li si saznao istinu o Samu?

– Uglavnom, jesam – nevoljko će Cabot.

– Znači, znaš više od onoga što si večeeras povjerio ocu?

– Da.

– Hoćeš li mi reći?

– Volio bih da ti kažem barem dio te istine, ali – ni sâm nisam načistu s nekim stvarima, pa mislim da je bolje da još malo pričekamo.

– Do večere je još sat vremena, a poslije je pred nama cijela noć –

uporno će Marsha.

– Tada noćas. U međuvremenu će se pozabaviti s konjem, te pogledati konje koje ste ti i otac kupili...

– Izvrsni konji! – prekide ga Marsha. – Znaš da se otac dobro razumije u to, čak bolje u konje negoli u ljude.

– Ako je suditi po tebi i tvom izgledu, uvjeren sam da se stari Dudley razumije i u ljude – dobaci Cabot.

– Valjda je u tome imala nekakvog udjela i moja majka – nasmijala se Marsha. – A sada podi, ostavi me na miru, jer neću nikada napraviti večeru.

Nasmijao se i otišao. Osjećao se bolje nego inače. Kad god je bio u društvu s Marshom, dobro se osjećao. Bila je pažljiv i ugodan sugovornik u društvu kojeg nije trebalo paziti na manire, kao na primjer smije li ili ne smije pljunuti. Solidna, lijepa i pametna djevojka, dovoljno stara da se sama o sebi brine.

VIII

Cabot je doveo konja do staje koja se nalazila pored malenog korala i tamo ga rasedlao, istrljao, napojio i nahranio. Zatim se vratio u kuhnju gdje je Marsha dovršavala večeru. Raspitivao se o ljudima koji žive u Pinonu i njihovim razgovorima.

Slažući meso na pladanj, Marsha mu je rekla da u Pinonu živi osamnaest ljudi. Donedavno je u Pinonu bila otvorena trgovina, pa čak i salun, ali s obzirom da vlasnici nisu bili zadovoljni prometom i stanjem, zatovrili su ih i otišli. U Pinonu sada živi samo pet obitelji. Tri su tu već godinama, pričala je Marsha, a dvije su se obitelji, među njima ona i njezin otac, doselile ovamo nedavno.

– Ugodni ljudi? – zapita Cabot.

– Nisu osobito prijateljski raspoloženi. Još je teže s onima koji odlaze, sele. Zabrinuti su i ogorčeni.

– Govore li išta o Rimrock Cityju i onome što se ondje događa?

– Nitko od njih nikada ne odlazi u Rimrock City! Inače su vrlo šutljivi...

– Prolazi li Pinonom mnogo jahača?

– Ne.

Zatim su svo troje večerali. Večera je bila tako ukusna da je Cabot jeo za trojicu nadoknađujući tako dvodnevni prisilni post. Zatim su sjeli na trijem ispred kuće i dok je sunce polako zalazilo, razgovarali o svemu i svačemu.

– Znam da je Sam tamo negdje – uzdahnuo je naposljetku stari Dudley i upro rukom prema purpurnom horizontu. Znam da ti tako ne misliš, uvjeren si da je Sam mrtav, ali ja osjećam da nije, da se izvukao...

– Možda se i izvukao – mrko će Cabot.

– Dobro poznajem svog sina Sama – nastavio je Dudley. – Doobar, solidan, pametan i tvrdoglav momak. Neovisan. Štoga da mu se dogodilo, u jedno sam uvjeren: nikada ne bi tražio moju pomoć, sve bi sam sredio. Zato mi se i nije javljao.

– A Erica? – znatiželjno će Cabot.

– Lijepa i draga, ali i uporna. Nagaziš li joj na žulj, nastradao si. Volio sam tu djevojku, a Marsha zna da teško prihvaćam žene. I Marsha je djevojka na mjestu, ali različita od Erike.

– Jesi li poznavao ljude koji su jahali sa Samom i Erikom?

– Svakog posebno! Nije bilo ni jednog u kojeg bih morao sumnjati.

– Dok sam bio u Rimrock Cityju – počeo Cabot pažljivo birajući riječi – čuo sam da ljudi pričaju o ukradenom stadu koje je tjeralo šest momaka. Napali su ih nekoliko milja prije Rimrock Cityja. Nitko nije preživio...

– Da li je itko spominjao plavokosu djevojku?

– Ne.

– Tada to nisu bili oni! – uzbuđeno će stari Dudley. – Muškarci su muškarci, ali plavokosu bi ženu

svatko primijetio...

U tom je trenu Marsha prestrašeno zgrabila Cabota za ruku i zabrinuto pogledala u sumrak iz kojeg se čula konjska kopita. Pet ili šest konja približavalo se Pinonu.

Cabot je odmah ustao:

– Možda obični prolaznici ... U svakom slučaju, pitaju li za mene, reci im da sam prošao ovuda i poslije kraćeg zadržavanja odjahao. Bude li vruće, odjahat ću.

Hitro je otišao do staje, izveo konja i čekao. Glasovi jahača bili su sve glasniji. Samo na tren ponađao se da će projahati kroz Pinon bez zaustavljanja. Ali prevario se. Jahači su zastali pred Marshinom kućom, sjahali i ušli. Čuo je glasove, ali nerazumljive, pa mu nije preostalo drugo nego da čeka rasplet. Cijeli je sat nestrpljivo osluškivao postajući sve nervozniji. Tko su ti ljudi? I što hoće od Marshe? Zašto su se toliko zadržali?

Zatim su glasovi postali jači, ljudi su izišli iz kuće, uzjahali i nekoliko puta objahali Pinon, te krenuli natrag prema Rimrock Cityju.

Kad se uvjerio da je svaka opasnost prošla, Cabot je ponovno privezao konja i krenuo prema kući gdje ga je zabrinuto čekala Marsha.

– Je li sve u redu? – pitao je.

– Donekle. Ako ništa drugo, barem su nas ostavili na miru. Priznala sam im da si bio ovdje i naglasila da si odjahao još prije zalaska sunca. Morala sam te spomenuti, jer bi to inače napravili susjedi ako su te slučajno vidjeli.

– Svinje! – prezirno uzvikne stari Dudley dok je izlazio iz kuće.

– Mogao bih ih zadaviti! Je li ti Marsha ispričala što su nam rekli?

– Još nije.

– Reci mu, Marsha.

– Htjeli su da se preselimo u Rimrock City – počeo Marsha. – To nam je predložio gospodin Brannigan. Predstavio nam se čim je ušao. Rekla sam mu da smo na proputovanju za Oregon, te da smo se zaustavili u Pinonu zato što

se otac ne osjeća najbolje. Brannigan je tada ponovio da bi bilo bolje da odemo u Rimrock City gdje bi oca pregledao liječnik, a meni je predložio da se zaposlim ako to želim. Priznajem, bio je vrlo ljubazan.

— On je vrlo zgodan čovjek izvana — kimnu Cabot glavom. — Ono što krije u sebi, vjerojatno ti se uopće ne bi svidjelo!

— Govorio je i o tebi — nastavi Marsha. — Kaže da si pucao u jednog čovjeka, a drugog pretukao u nekakvoj... javnoj kući.

Cabot je opet kimnuo glavom, ali nije ništa rekao. Znao je da će joj to o javnoj kući prije ili kasnije morati objasniti želi li zadržati njezino povjerenje.

— S njima je bio i šerif — progovori Marsha ne primjećujući Cabotovu nelagodnost.

— Je li vas itko od njih prepoznao? — obrati se Cabot Dudleyu.

— Nije. Bez brade, ja sam... — Dudley je naglo prestao govoriti osluškujući pažljivo tamu koja ih je okruživala.

— Nekolicina ih se vraća ovamo — reče iznenada. — Čujem dva ili tri konja, kako se približavaju. Baš me zanima...

— Idem do staje — reče odmah Cabot. — Ne znam zašto se vraćaju, ali ostavljam te da se sam s njima sporazumiješ, Dudley. Još nismo dovoljno spremni da ih zasukoćimo.

— Ja sam spreman! — uzviknu Dudley ratoborno. — Kad se samo sjetim kako je onaj ušljivi Brannigan gledao Marsha...

— Sve će biti u redu, ne brini, Cabot! — doviknu mu Marsha dok se udaljavao.

Skrenuo je iza kuće i zastao osluškujući. Sada je jasno raspoznao topot konja. Trojica jahača. Čuo je kako se zaustavljaju ispred kuće i privezuju konje za ogradu, te kako koracaju po trijemu idući k ulaznim vratima.

Zašto su se vratili? To ga je pitanje još mučilo. Već su bili ovdje tražeći ga, nisu ga našli i činilo se da su zadovoljni s onim što im je

Marsha rekla. Odjahali su, a sada se vraćaju. Ako Marshi ipak nisu povjerovali, razmišljao je Cabot, pa odlučili da se vrate i provjere njezine riječi, tada to ne bi učinili ovako napadno, otvoreno, već bi se prikrali i iz prikrajka promatrali što se događa u kući. Zašto su došli?

Približio se staji još oklijevajući da li da ode ili ostane. Rukom je nervozno dodirnuo revolver. Zatim se vratio do kuće i osluškivao. Znao se.

Tada je začuo oštar Dudleyev glas kako viče:

— Ne! Kažem vam da neću! Nitko mi neće zapovijedati što...

Odjeknuo je pucanj, zatim još dva. Odmah potom začuo se prestravljen Marshin krik. Cabot je već jurio prema trijemu, ali ne bezglavo. Znao je da bi bilo glupo utrčati u dvorište samo tako, pa se kretao tiho, osluškujući što se događa. Dudleyev je glas bio čuo negdje od ulaznih vrata, što znači da su razbojnici licem okrenuti prema kući. Zatim se odvojio od zida i zastao u sjeni dvadesetak metara od trijema. Sada je jasno vidio trojicu napadača pred kućom. I oni su njega mogli vidjeti, i bilo je samo pitanje trenutka kada će netko pogledati prema njemu. U tom je trenu jedan od njih zgrabio Marsha koja se opirala svom žestinom. Druga su dvojica mirno promatrala što se događa.

Cabot je uperio revolver, ali nije pucao. Oklijevao je. Kad bi se Marsha uspjela istrgnuti iz ruku razbojnika, sve bi bilo lakše. Ili, kad bi je razbojnik dovukao u dvorište da ih bolje vidi.

Marsha se prestala odupirati. Ili se iscrpila, ili je bila toliko potresena onim što se dogodilo njezinom ocu koji je ležao na trijemu, tek prestala se boriti, pa ju je razbojnik lako doveo do dvorišta. Druga su dvojica dobacivali neukusne komentare. Tada je Cabot odlučio da djeluje. Glasno je viknuo:

— Hej, vas trojica! Ostanite gdje

ste! Ostanite na...

Nisu ga poslušali. Dvojica su se odmah okrenula u smjeru njegova glasa izvlačeći pištolje. Cabot je zapucao. Prvi je metak izbacio iz igre jednog napadača, dok se drugi sklopčao na zemlji pokušavajući nišani u Cabota puškom. Nije stigao. Još jedan Cabotov metak i razbojnik se bezivotno opružio po zemlji.

Treći je razbojnik, zatečen, još držao Marshu u rukama. Iznenada ju je snažno gurnuo od sebe i posegnuo rukom prema revolveru, izvukao ga i – to je bilo sve što je stigao napraviti. Cabotog ga je metak pogodio ravno u prsa i odbacio nekoliko metara dalje. Pao je ne mičući se više.

Cabot je pohitao do Marshe i nježno je zagrljio umirujući je:

– Sve je u redu, Marsha. Sve je u redu. Drži se!

– Otac je mrtav – pogledala ga ona tužno. – Pucali su u njega. Rekli su... rekli su...

– Sve je u redu, Marsha.

– Ništa nije u redu! – jecala je.

– Čuješ li me? Otac je mrtav. Nisu mu pružili nikakvu šansu.

Cabot je šutio. A i što bi mogao reći u takvom tužnom trenutku? Kako da utješi Marshu? S kakvim riječima? Tada se Marsha izvukla iz njegova zagrljaja i krenula prema očevu tijelu.

– Vidjet ću može li se još što učiniti za njega – reče Cabot prateći je.

Sagnuo se nad nepomično Dudleyevo tijelo i odmah ustanovio da pomoći nema. Starog su Toma čak tri metka pogodila u prsa. Umro je brzo, bezbolno. Jednog će dana to i reći Marshi, ali ne sada, nikako ne sada. Pogleda je:

– Što hoćeš da napravim?

– Ne znam – uzdahнула je. – Ne znam. Ne mogu razmišljati... jednostavno ne želim razmišljati.

– Što su ta trojica htjela od vas?

– Mene! – reče Marsha tiho. – Vjerujem da su htjeli mene. Ušli su i zapovijedili mi da pođem s njima. Kazali su da će ujutro poslati ko-

čiju po oca. Zнала sam da to nikad neće učiniti. Znao je to i otac.

– Jesu li spominjali Branniganu?

Potvrдно je kimnula glavom:

– Što taj čovjek misli, tko je on? Kralj? Vara se ako misli da baš svima može zapovijedati.

– Da, točno se tako ponaša – reče Cabot. – Uzima i prisvaja sve što mu se prohtije.

– Želim što nisam mirno pošla s trojicom razbojnika. Otac bi sada bio živ, a Brannigan ne bi dobio od mene to što je očekivao. I ja znam pucati.

Bila je ljutita, govorila je brzo, stisnutih šaka, baš kao da je zamišljala što bi sve bila u stanju napraviti s Branniganom.

– Jesi li sada spremna na malo razmišljanja? – upita Cabot kad se smirila.

– Moram li?

– Netko mora – nastavi Cabot.

– Za nekoliko sati, kad Brannigan shvati da se ni ti niti trojica razbojnika neće pojaviti, organizirat će potjeru i poslati za nama mnogo više ljudi nego danas. Pred nama je nekoliko sati da umaknemo, najviše dan vremena.

– Pa što da radimo? – zabrinuto će Marsha.

– Krenimo. Bježimo! Nestanimo dok možemo.

– A... a otac? Mislim... ne možemo ga samo tako ostaviti.

– Ponijet ćemo ga sa sobom... bar za neko vrijeme, dok ne odmaknemo – odgovori Cabot.

– Planine! – uskliknula je Marsha iznenada. – Otac je volio planine. Možemo li ga tamo pokopati? Nije daleko?

– U redu – reče Cabot. – Možda ćemo u planinama naići i na jednog od mojih ljudi, Roya Accuffa, koji se ondje ulogorio.

– Hoćeš li da odmah krenemo? – upita Marsha.

– Nemamo što čekati. Tijelo tvog oca stavit ćemo na jednog konja, a ti uziaši drugog. Za put nam treba nekoliko deka i hrane za nekoliko dana, tavica i posuda

za kavu.

Kimnula je glavom:

— Odmah ću sve to spakirati. A što ćemo s ovim ljudima, s njihovim tijelima?

— Ovući ću ih do trijema i ostaviti ih... Branniganu!

Poslije dvadesetak minuta tiho su izašli iz kuće na stražnja vrata, uzjahali i zajedno s mrtvim Dudleyevim tijelom na trećem konju brzo krenuli prema sjeveru, što dalje od Rimrock Cityja. Poslije četvrt milje, Cabot je naglo skrenuo prema potoku i njime jahao više od sata. Potok je bio plitak, a tragovi njihovih konja nisu se vidjeli na pošljunčanom dnu. Bilo je neobično važno otežati posao potjeri koju će Brannigan poslati čim otkrije što se dogodilo.

Još je dva puta tjerao konje u potok i jahao uzvodno. Poslije nekoliko sati stigli su u podnožje planina, do stijenovitog kanjona. Prošli su kroz njega bez teškoća i našli se u malenoj dolini obrasloj uz obale potoka grmljem i drvećem. Zaustavio je konje i sjahao:

— Ovdje ćemo se malo odmoriti — rekao je Mrashi. — Mora da si vrlo umorna.

— Ne brini, preživjet ću! — namiješila se iscrpljeno. — Naviknuta sam na takve stvari.

— Još dan ili dva, i već ćeš se bolje osjećati. Mislim da si možemo priuštiti i vatru. Pripremit ću doručak. Nije lako jahati cijelu noć.

— Ne, ti naloži vatru — reče Marsha — a ja ću pripremiti doručak.

Privezao je konje i naložio vatru. Marsha je priredila doručak. Činilo se da joj se raspoloženje polako popravilo dok je radila. Kazala je:

— A da oca pokopamo tamo, pored vode, u šumarku?

— To je uistinu lijepo mjesto — odgovori Cabot — Važi.

Poslije doručka sahranili su starog Toma Dudleyja i njegov grob označili stijenom. Zatim Marsha upita:

— Koliko se smijemo zadržati

ovdje?

— Do popodneva — pogleda Cabot prema stjenovitom kanjonu što se spuštao prema dalekoj Sunčanoj dolini i Rimrock Cityju. — Mislim da nas potjera još ne treba zabrinjavati. Ako se dobro razumijem u vrijeme i oblake, uskoro će i kiša, pa potjeru možemo sasvim zaboraviti.

Pogledala je u crne oblake što su se skupljali nad planinom, namrštila se i pitala:

— Kako ćeš pronaći Roya Acuffa?

— Možda ću se morati vratiti u Rimrock City.

— Hoću li i ja s tobom?

— Ne. Negdje ćemo podići logor, pa ćeš me pričekati na sigurnom.

Razmišljala je, a zatim reče:

— Znam da sam ti teret. Nisam ni sanjala da će se sve ovo dogoditi. No, voljela bih da se ne brineš o meni. Mislim... voljela bih da radiš točno onako kako misliš da bi trebalo raditi, bez obzira na mene. Kao da me nema. Ne šalim se, Cabote!

Nije ništa rekao. Znao je da će mu Marsha prije ili kasnije postati problem. Možda bi bilo najbolje da se vrati u Sherridan ili neki drugi grad. Ondje bi bila na sigurnom. A ovdje... Ipak, znao je da ona neće htjeti otići, da će ostati, da će se uključiti u potragu za bratom, da će o njoj morati brinuti mnogo više nego ranije, braniti je, čuvati. Marsha je divna djevojka, mislio je Cabot, pa ipak je u takvoj složenoj situaciji — problem.

IX

Kiša je počela padati oko podneva, isprva lagano, a zatim se pretvorila u dugotrajan i snažan pljusak. Cabot je poveo Marshu i konje do kanjona gdje su se sklonili pod jedan greben. Nije to bilo savršeno sklonište, vjetar ih je propuhivao sa svih strana, ali je barem bilo suho.

Marsha je zamišljeno promatrala kišu, a zatim upita:

– Kako si pronašao ovo mjesto?
– Otkud da ja to znam? – nas-
mijao se Cabot. – Jednostavno, na-
letjeli smo na ovo prirodno skloni-
šte zato što smo imali sreće.

– Zar ti vjeruješ u sreću?

– Vjerujem, ali se nikad na nju
ne oslanjam, ne ovisim o njoj. Za
slijedeće bure vjerojatno ćemo po-
kisnuti kao miševi.

Kad je prvi nalet nevremena pro-
šao, Cabot je pošao sakupiti suhe
grancice za vatru. Nije se mnogo
mučio. U okolnim stjeovitim zaklo-
nima i otvorima gdje kiša nije do-
pirala, začas ih je nakupio toliko
da će im, budu li štedjeli, dostajati i
za pripremu doručka.

– Hoćeš li krenuti za Rimrock
City kad prestane kišiti? – upita
Marsha.

– Mislim da hoću – reče Cabot.

– Ali zbog obilne kiše morat ćemo
se ovdje zadržati duže nego što
smo predviđali. Tu ćemo i prespa-
vati. Zemlja je vrlo mekana poslije
ovakvih kiša. Krenem li sada u
Rimrock City, i slijepac bi mogao
otkriti i slijediti moje tragove.

– Znači... ostajemo noćas tu?

– Ne samo noćas nego i dobar
dio sutrašnjeg dana. Tek sutra po-
slije podne krenut ćemo u Rim-
rock City.

– Dobro – reče Marsha. – S
obzirom da ostajemo bolje je da
podignemo logor, ugodnije ćemo
se osjećati.

Cabot je naložio vatru, a Marsha
pripremila večeru. Iako su imali
čuture s vodom, Cabot se spustio
do potoka i donio svježu vodu za
kavu. Dok je Marsha kuhala, spu-
stio se na svoj gunj da se odmori i
opusti. Marshine deke nalazile su
se s druge strane vatre na pristoj-
noj udaljenosti od njegovih. Poslije
večere dugo su sjedili i razgovarali
o djetinjstvu, a Cabot o danima
provedenim u Salemu, a Marsha o
doživljajima iz Teksasa.

Dok su razgovarali, Cabot je pre-
nio svoj gunj bliže Marshi govoreći
kako je glupo da se dovikuju dok
razgovaraju. Marsha nije imala
ništa protiv. Nije prigovorila.

Kad se sasvim smračilo, zahlad-
njelo je. Cabot je navukao pokri-
vač do vrata i rekao:

– Kako si Marsha? Vjetar je pri-
lično hladan...

– Osjećam ga, ali se ne bojim
hladnoće.

– Nikad se nemoj ničega bojati

– nasmiješio se Cabot.

– Priznajem, prije nekoliko tre-
nutaka bilo me je strah.

– Čega?

– Tebe... tebe. Nikada nisam pro-
vela noć ovako, sama s muškar-
cem.

– Smeta li ti to?

– Ne znam...

– A što bi rekla na to da se
premjestim sasvim do tebe? –
upita Cabot poslije kraćeg vre-
mena, oklijevajući.

Poslije duže tišine, Marsha tiho
reče:

– Ja... ne znam, Cabot!

– Da saznamo? – upita. – Mi-
slim da se nećeš buniti ako ti pri-
dem, a osim toga, zahladni li, bit će
nam toplije.

I doista, zahladnilo je, a Marshu
to više nije ni najmanje smetalo.

Rano ujutro spakovali su stvari i
kranuli na jug do dugačke doline u
kojoj je mirno paslo nekoliko sto-
tina goveda. Putovali su gotovo ci-
jeli dan. Pred večer Cabot je iza-
brao mjesto na kojem će se
Marsha ulogoriti i čekati ga da se
vrati iz Rimrock Cityja. Marshino
prenočište nije bilo osobito zaklo-
njeno, ali s obzirom da se radilo
samo o jednoj noći, gusto grmlje
koje je okruživalo improvizirani
logor bilo je dovoljno kao zaštita.

Nije mu bilo drago što je mora
ostaviti samu, pa makar i na jednu
noć, ali morao je do grada da
sretne Willa Taggarta i Roya
Acuffa, kojeg još nije ni vidio.

Počelo se smrkavati, pa je Cabot
priredio Marshi udoban viseći le-
žaj spajajući dvije čvrste i široke
grane, što u gustišu u kojem su bili
i nije bilo teško. Govorio joj je:

– Vratit ću se prije nego što
svane, a najkasnije do podneva. Ne
vratim li se, odmah kreni za Chey-

enne i javi se u šerifov ured, te traži Jakea Slatera.

– Znam. To si mi već rekao – odgovori Marsha nasmiješeno.

– Ne smiješ nipošto krenuti prema Rimrock Cityju!

– Znam.

Cabot je dobro znao da se do sutra ujutro mora vratiti ili će Marsha, preplašena za njegovu sudbinu, jurnuti pravo u Rimrock City, i to vjerojatno s puškom u rukama. Takva je to djevojka.

– Koliko je odavde do grada? – upita Marsha.

– Šest ili sedam milja – reče Cabot.

– Kad krećeš?

– Uopće mi se ne odlazi, ali moram – odgovori Cabot čvrstim glasom. – Hoću da to znaš. Moram do kraja obaviti posao za koji ste me platili i ne smijem dopustiti krivcima da uteknu.

– Ja ni ne želim da prestaneš – reče Marsha – već samo pitam da li moraš odmah krenuti?

– Morao bih...

Ustala je i pokazala rukom na viseći krevet:

– Mislim da ovo čudo ne može izdržati dvoje ljudi!

– Može, i to bez problema.

– Ne vjerujem! Dokaži.

Prišao joj je i zagrlio je: – Ženo, sama si to htjela. Sada te ne napuštam prije ponoći.

Nešto prije ponoći uzjahao je konja i krenuo u Rimrock City do kolibe na kraju grada, u kojoj je privremeno boravio Will Taggart.

Jašući prema gradu, morao je prijeći cestu, ali je naglo zastao jer je opazio jahača kako se približava. Sklonio se u visoko grmlje pored ceste i pričekao da usamljeni jahač prođe, pitajući se tko je i kamo se uputio u to pozno doba. Čekao je da stranac nestane u tami i potom se uputio prema Willovoj kolibi. Kad se približio gradu, nije vidio ni jedno svjetlo. Prišao je oprezno Willovoj kućici bojeći se da ne upadne u kakvu zamku. Pažljivo je osluškivao, zatim je prišao ulaznim vratima i lagano viknuo:

– Will! Will! Ima li ikoga unutra?

Čuo je nečije glasove i prepoznao Willov:

– Cabot! Čovječe, da samo znaš koliko sam se zabrinuo za tebe.

Nije prošla ni minuta, a Will mu je na vratima srdačno stegnuo ruku. Tada je začuo još jedan glas koji ga je u prvi mah preplašio:

– Drago mi je što si uspio, Cabot!

– Roy? – pitao je tiho Cabot.

– Ja sam! Zdravo!

Ušli su u kuću i upalili petrolejku pazeći da plamen ne bude prevelik.

– Znaš li da si toliko uzdrmao ovaj prokleti grad – reče mu Will pošto se Cabot pozdravio s Royem – da se Brannigan posljednjih dana ponaša kao pravi ludak. Priča se da šerifu Lonzu neprestano izbija pjena na usta dok govori, a i tome si razlog ti. Većina ljudi u gradu spremna je da te rastrgne u komadiće čim te se dograbe.

– Pa što mi sve stavljaju na dušu? – upita Cabot sjedajući.

– Reći ću ti sve što sam čuo – odgovori Will. – Priča se da si otišao u javnu kuću i zabavljao se s nekakvom djevojkom, te da si je potom udavio, ubio je. Kažu da je zvala upomoć, da je dotrčao Hans Stauffer da joj pomogne, ali da si i njega tako tresnuo po glavi da više nije ni došao k sebi.

– Koja je djevojka ubijena? – upita brzo Cabot.

– Mislim da se zove Stella Paterson.

Cabot je odahnuo. Bojao se da su Branniganovi momci ubili Eriku, što bi još i imalo nekakvog smisla. Ali ubili su Stel, visoku mršavu djevojku koja ga je uvela u Erikinu sobu i koja je zajedno s Hansom imala loš običaj da pljačka svoje mušterije. Zašto su je ubili? Vjerojatno zato što je previše čula u Erikinj sobi.

Tada je shvatio da i Will i Roy čekaju da im on, Cabot, objasni što se zapravo dogodilo, pa im je u

nekoliko riječi ispričao istinu. Do-
dao je:

– Možda sam i tresnuo Hansa u
glavu jače nego što je trebalo, ali
to je i zaslužio. A Stel – ona je bila
zdrava kad sam je napustio.

– A jesi li dospio razgovarati s
plavušom u javnoj kući?

– Jesam. – Cabot potvrdno
kimnu glavom. – Mlada djevojka
plave kose. Zovu je Olga, iako se
drugačije zvala kad je stigla u
javnu kuću. Njezino je pravo ime...
Erica. Erica Dudley.

– Ma nije valjda! – uskliknuo je
Will.

– To je ona – potvrdi Cabot.

– Supruga Sama Dudleya u jav-
noj kući?! – snebivao se Roy.

– Točno tako! – odgovori Cabot
osjetivši da ga je nešto u Royevom
glasu zasmetalo. – Po načinu na
koji si ovo uzviknuo, reklo bi se da
si Samov najbolji prijatelj...

– Pa možda ga i poznajem –
reče zagonetno Roy. – Štoviše, mi-
slim da sam baš s nestalim Sa-
mom Dudleyem razgovarao prije
nepuna tri sata.

– Što?! – začudi se Cabot. –
Sam Dudley koji je zajedno sa svo-
jim ljudima tjerao stoku u Sun-
čanu dolinu – živ? Čovjek koji je
nestao prije godinu i po – tu?

– To je on! Barem tako tvrdi.

Cabot je u nevjerici kimao gla-
vom. Jednostavno nije mogao u to
vjerovati. Prvo je mislio da su svi, i
Sam, u Erica i svi njihovi ljudi
mrtvi. Tada je otkrio Eriku dobro-
voljno zatočenu u javnoj kući. Ob-
jasnila mu je kako je ostala živa,
kako se spasila, te kako su njezin
suprug Sam i ostali kauboji pogi-
nuli. A sada, sada dolazi i on, Sam
Dudley, živ živcat... Tko zna da li je
do napada na Dudleya i njegove
ljude i stoku uopće došlo. Počeo je i
u to sumnjati...

Pogledao je Roya:

– Gdje je sada Sam Dudley?

– U mom logoru u brdima, neda-
leko od Rimrock Cityja.

– Gdje si ga sreo?

– Jednog smo se dana gotovo
sudarili u šumi – mrštio se vječno

namršteni Roy. – Nisam ponosan
na to. Pratio me a da ja to nisam
znao, i tada namjestio susret. Sam
Dudley želi s tobom razgovarati.

– I ja bih rado s njime razgova-
rao – dobaci Cabot. – Je li uopće
bio napadnut iz zasjede?

– Jest. Svi su bili ubijeni, čak i
njegova supruga Erica. Tako je ba-
rem mislio. Nikad u životu nisam
sreo tako ogorčenog čovjeka.

– A kako je on izbjegao napad?

– Pričao mi je da se toga dana
rano probudio, mnogo prije ost-
alih, te da je krenuo u izvidanje.
Netko mu je, naime, prije toga
predložio da se putujući prema
Rimrock Cityju drži što više za-
pada jer da je trava bolja. Napu-
stio je logor dok su Erica i ostali
spavali. Kaže da je bio oko milju
udaljen od logora kada je začuo
pucnjavu. Odmah je krenuo na-
trag, ali ga je dok se približavao
logoru pogodio zalutali metak u
prsa. Pao je i probudio se u nečijoj
kući. Ljudi koji su ga spasili, bri-
nuli su o njemu sve dok nije ozdra-
vio. Eto, to je Dudleyeva priča.

– Jesu li ga razbojnici pokušali
otkriti?

– Možda i jesu, ali su mu izgu-
bili trag. Raspitivali su se za njega
čak i kod ljudi koji su ga sakrili i
liječili. Samo, Sam Dudley tvrdi da
nije riječ o običnim kradljivcima
stoke, već o ljudima iz Rimrock Ci-
tyja i Danu Branniganu.

– Može li on to dokazati?

– Teško. Gdje će ovdje naći sud
koji će ga htjeti saslušati ili šerifa
kojem bi se mogao požaliti? I sam
znaš da je šerif Lonzo u Branniga-
novim rukama.

– Sigurno ćeš me pitati još ne-
što – nastavi Roy – a to je što je
Dudley radio godinu i po i zašto se
nikome, pa ni ocu, nije javljao. Tri
je mjeseca proveo u krevetu opo-
ravljajući se od rane. Kad se malo
oporavio, bio je još toliko slab da
je jedva mogao držati olovku u
ruci. Ocu nije pisao zato što se bo-
jao da će stari Dudley odmah odju-
riti u Rimrock City da se osveti i
suludo poginuti. Kad je konačno

mogao uzjahati, otišao je u Arizonu da sakupi snagu i nauči pucati lijevom rukom.

– Lijevom rukom! – uzviknu Cabot.

– Desna mu je ruka toliko povrijeđena da je ne može koristiti toliko brzo i dobro kao lijevu. A kao lijevak, nema mu premca!

– Dovoljno brz da sredi Rimrock City? – upita Cabot suho.

Ne, nije on takav, pogrešno sudiš – prekine ga Roy. – Svidjet će ti se kad ga upoznaš, samo ne znam kako će se ponašati i reagirati kad mu ispričaš to... to o Eriki.

– Neću mu to ni reći – odlučno će Cabot. – Sad mi je žao što sam to rekao vama dvojici.

– Ne brini za mene! Kao da mi nisi ništa rekao – dobaci Will.

– Ni ja ništa ne znam – složi se Roy.

– U redu – reče Cabot. – Zaboravite i ovo što ću vam sada reći, iako vam to moram kazati. To je, zapravo, objašnjenje za sve što se dogodilo. Možda vam se neće svidjeti, ali to je ono što mi je ispričala Erica. Za vrijeme napada bila je teško ranjena. Ona i danas misli da su je razbojnici ostavili živu zato što su mislili da je mrtva, te da ju je kasnije našao neki čovjek i doveo u Rimrock City. Taj je njezin spasilac, koji ju je strpao u javnu kuću, nitko drugi nego Dan Brannigan.

– Proklet bio! To sam mogao i misliti – uzviknu Roy. – Spasiti ženu i strpati je u javnu kuću...

– Da, tako je to bilo – nastavi Cabot. – Samo, što biste vas dvojica napravili da ste žene koje se ranjene bude u javnoj kući? Supruzi su vam mrtvi i više vam ništa na svijetu nije važno. Možda je bolje ostati u javnoj kući...

– Ja sam ti rekao da ništa nisam čuo! – ponovi Will.

– Ni ja! – doda Roy. – Ali što je sa starim Dudleyjem i s Marshom? Rekao sam mu da su u Pinonu, međutim, danas je Will u gradu našao nešto o pucnjavi i trojici mrtvih.

Will potvrdno kimne glavom:

– Priča se po Rimrock Cityju da su trojica iz šerifove potjere ubijeni dok su prolazili kroz Pinon tragajući za tobom, pa ti i to stavljaju na dušu.

– S pravom – odgovori Cabot zamišljeno. – Ali nitko im nije postavio zasjedu i ubio ih samo tako. Napali su Dudleyeve. Marsha je sada u brdima, čeka da se vratim, a stari je Dudley mrtav... Što je još novo u gradu?

– Ništa, osim što su u grad danas ujahali Branniganovi jahači koji su bili odsutni više od tri tjedna. Dvojica njegovih revolveraša, Hunter i Sanderson, napustili su grad u društvu trojice koju ne poznajem. Netko mi je u salunu »Boston« rekao da kad god Hunter i Sanderson napuštaju grad, netko negdje nastrada.

– Tko zna, možda se više neće ni vratiti.

– Hoće. To je takva vrsta. Obave posao i...

– Varaš se. To je vrsta koja pogiba mlada – reče Cabot i obrati se Royu: – Jesi li spreman za jahanje?

– Jesam.

Cabot dobaci Willu odlazeći:

– Očekuj me svake noći.

– Hoćemo li napokon u akciju?

– upita Will. – Već mi je dozlogrdilo raditi u staji.

– Uskoro ću te izvući iz grada. Zasad te još tu trebam. Roy i Cabot pažljivo su odjahali na zapad do planina u kojima se nalazio Royev privremeni logor. Južno od planina prostirala su se tri malena ranča, a sa sjeverne strane sve je pripadalo Branniganu. Posjedovao je pet velikih pašnjaka i desetak manjih na kojima je uvijek bilo mnogo stoke. Povremeno neka bi od njegovih velikih stada jednostavno nestala preko noći. Njegovi su ih goniči tjerali na prodaju u Montanu ili još dalje na sjever.

– Zatim odnekud dovode po pet ili šest manjih stada, a to je opet jedno veliko, pa ga poslije stanovitog vremena prodaju – kaže Roy.

– Brannigan mora da se kupu u novcu!

– Mislim da se trenutno kupu u nevoljama – reče Cabot. – Ako toga još nije svjestan, brzo će to biti. Koliko je još do tog logora?

– Oko milju.

Napustili su cestu i krenuli kroz uski stjenoviti kanjon obrastao niskim bodljikavim grmljem.

– Taj kanjan zapravo ne vodi nikuda – reče Roy. – Milju odavde završava kao oštra planinska padina. Čim ujašim u kanjon, ne brinem. Ni trag ne ostaje na kamenoj podlozi. Pronašao sam zaklonjeno mjesto za konja, maleni potok kao pojilo; te suhu spilju koju sam pretvorio u logor.

– Što ako netko nadgleda ulaz u kanjon?

– Ima još nekoliko prilaza, ne brini – odgovori Roy.

Zaustavili su se, sjahali i krenuli uz litice do stjenovitog povišenja gdje su o gusto grmlje privezali konje.

– Sam! Sam Dudley! To sam ja, Roy. Došao je i Cabot.

– Dovraga! – začu se glas iz obližnjeg grmlja. – Kako si znao da sam tu a ne gore u spilji?

– Pogodi! – veselo će Roy.

Visoka mršava figura s puškom u rukama pojavila se na uskoj čistini. Šešir mu je bio nabijen na lice i zasjenjivao ga, pa je bilo gotovo nemoguće vidjeti kako izgleda. Govorio je s laganim južnjačkim naglaskom. Rekao je:

– Cabot? Ja sam Sam Dudley. Čujem da ste me tražili. Drago mi je što sam vas sreo.

Otpozdravljajući, Cabot reče:

– Da budem iskren, mislio sam da si mrtav.

– Bio sam vrlo blizu smrti – odgovori Sam – a živ sam zato što su me spasili ljudi koji su imali dovoljno hrabrosti da to naprave takoreći pred Branniganovim očima.

– Tu su i šerif Lonzo Grant, Bencke, Payne, Brock i Tipton – doda Cabot.

– Ni to nije sve. Mogao bih ih

još nabrojati – reče Sam.

– Čujem da si bio ranjen, da si se dugo oporavljao, te da si u Arizoni vježbao pucati lijevom rukom. Zašto si se vratio?

– Zar ti to uopće moram govoriti?

– Volio bih da mi kažeš – reče mirno Cabot.

– Hoću da osvetim suprugu i ljude koji su me pratili. Hoću da iskopam još jedan grob i napunim ga. Kako bi se ti csjećao da je netko ubio tvoju ženu?

– Vjerojatno kao i ti, ogorčeno – odgovori Cabot. – I ja bih se pokušao osvetiti i izravnati račune. Da pri tome imam sreće, našao bi se netko tko bi me od toga odgovorio.

– To ne moraš ni pokušavati sa mnom! – suho će Sam.

– Netko bi to ipak trebao pokušati i s tobom. Čovjek ne dobiva nikakvu osobnu zadovoljštinu time što je izravnao račune, jer se time ne mijenja prošlost. Ona ostaje ista.

– Pa što to onda ti, dovraga, radiš? Plaćaju te da ubijaš?

– Ne, imao sam posao za koji sam bio plaćen – prekine ga Cabot. – Unajmili su me da otkrijem što se dogodilo s tobom i tvojom suprugom, te s ljudima koji su tjeerali tvoje stado. Ako je itko pri tom poginuo, bilo je to zato što su se stvari tako odvijale. Za to me nitko nije platio.

– Eto, sad si me pronasao – izazivački će Sam.

– I uglavnom dovršio posao. No prije nego što odem – nastavi Cabot – možda ću morati uništiti grad koji se zove Rimrock City. Hoćeš li mi pomoći?

– Čovječe, još pitaš! – uskliknu Sam, sada već manje ljutit.

– A sada na spavanje! – doda Cabot. – Sutra idemo na kratki izlet. Neću ti reći kamo, to neka do ujutro bude tajna. S obzirom da ćemo rano krenuti, ne preostaje nam više od tri ili četiri sata spavanja.

Nisu prošla ni tri sata, a već su

rano u zoru bili na konjima vraćajući se niz kanjon istim putem kojim su i došli. Na izlazu iz kanjona Cabot je skrenuo na sjever i poveo ih prema svom skloništu. Tek što su mu prišli, iz visokog je grmlja izjurila uzbuđena Marsha vičući:

– Sam! Sam! Sam!

Dotrčala je do njega i bacila mu se u zagrljaj. Držao ju je čvrsto i milovao po kosi:

– Polako sestrice, polako. Ti si jaka žena, slomit ćeš rođenog brata a da ga nisi pošteno ni vidjela.

– Toliko mi je drago što te vidim! – uskliknu Marsha.

Sam se nasmiješio. I njemu je bilo drago što je poslije toliko vremena sreo sestru.

– A gdje je otac? – upita.

Marsha pogleda u Cabota:

– Zar mu nisi rekao?

Cabot odrečno kimnu glavom.

– On... on više nije s nama. Prethodne noći... – počeo Marsha, ugrize se za usnu i zastade ne znajući kako da nastavi.

– Što se dogodilo? – upita Sam Cabota.

– Ubio ga je jedan od Branniganovih ljudi.

– Toga sam se i bojao – tužno će Sam. – Zato mu nisam ni htio pisati sve ovo vrijeme.

– Znaš da bi otac krenuo da te traži javio se ti njemu ili ne – dobači Marsha. – On je jedini neprestano tvrdio da nisi mrtav, da nisi poginuo.

– Cabot. – upita Sam odlučnim glasom – kakav je plan za danas?

– Najvjerojatnije ćemo se vratiti u Royev logor. Ondje je sigurnije. A potom, što kažeš o jednoj malo invaziji na Rimrock City?

– Ako uistinu tako misliš...

– Pričekaj, vidjet ćemo.

X

Vratili su se u Royev logor i večerali. Čim se smračilo, Cabot im iznese svoj plan:

– Sve je to prilično rizično, ali nije strašno, dakako, budemo li

oprezni. A ako nas pri tome bude pratila sreća, nećemo ni uznemiriti niti sresti živu dušu. Noćas treba obaviti tri posla. Jesi li ikada rukovao dinamitom, Same?

– Jednom. Znam nešto malo o dinamitu – odgovori ovaj.

– A ti Roy?

– Poznajem dinamit u dušu – reče Roy. – Imaš li ga?

– Nemam. Nabavit ćemo ga noćas. To je ujedno prvi posao koji moramo obaviti. Hoću punu kutiju dinamita.

– Trgovina će biti zatvorena – zamisli se Roy.

– Pa što? Provalit ćemo. Ima li ikakvih primjedbi na ovaj prijedlog? – upita Cabot.

– Nema – uzviknu Sam zadovoljno. – Cabot, sve mi se više sviđa. Marsha mi je rekla da ću te sigurno zavoljeti, iako ja u to nisam bio sasvim siguran. Što ćemo s dinamitom?

– Postavit ćemo ga u tri zgrade, možda i više – odgovori Cabot – a jedan ćemo dio iskoristiti da preplašimo jedno ili dva Branniganova stada i natjeramo ih u stampedo. To će izbaciti iz igre nekoliko njegovih ljudi koji će morati juriti za stokom.

– Bilo bi bolje da postavimo dinamit Branniganu pod nos – nestrpljivo će Sam.

– Ne brini. I ovo će mu biti dobra lekcija – reče Cabot. – Počneš li ismijavati šefa i praviti od njega budalu pred drugima, taj prije ili kasnije poludi i počne izvoditi prave gluposti. Kad se to dogodi, svakim potezom sâm si stvara nove neprijatelje. Na to posebno računam.

– Vjerojatno je tako – zamisli se Sam – Ali moramo ga i dalje držati na oku.

– Dakako! Zato i ne želim heroje, već obične ljude koji će pobjeći ustreba li, kako bi se i dalje mogli boriti. Od mrtvih heroja nema nikakve koristi.

– Cabot, morat ćemo pronaći još nekoliko skloništa, konja i veliku zalihu hrane – namršti se

zabrinuto Roy.

— A što je moja dužnost? — prekinu ih Marsha.

— Nju bi trebalo izostaviti iz igre — dobaci Sam.

Cabot kimnu glavom:

— Važi, reci joj da ode.

— Sam dobro zna da je naću nikamo otići — glasno će Marsha. — Jahat ću s jednim od vas i pomagati. Dobro rukujem puškom.

— I trebat će nam — doda Cabot.

— Brinut ću i o namirnicama. Da ponese nešto hrane noćas? Tko zna da li ćemo se vratiti ovamo.

— Dobra ideja — zaključi Cabot.

Nije prošlo ni pola sata, a već su bili na putu za Rimrock City. Stigli su do grada oko ponoći i skrenuli sa ceste kako bi izbjegli nepredviđene susrete. Roy je otišao po Willa Acuffa. Vratili su se poslije dvadesetak minuta. Činilo se da je Willu bilo drago što je sreo Sama Dudleya. Ljubazno je kimnuo glavom Marshi u znak pozdrava.

— Što se priča po gradu? — upita Cabot.

— Ucijenili su te na tisuću dolara i potjernicu za tobom oblijepili po cijelom gradu — reče Will.

— Netko mi je rekao da su ti Branniganovi momci već iskopali grob na gradskom groblju.

— Užas! — uzviknu Cabot smijući se. — Zar čovjek ne vrijedi više od tisuću dolara?

— Po Branniganu, ne! — odgovori Will u istom stilu. — To je njegov novac, a on je prilično škrt čovjek.

— Gdje možemo naći dinamit?

— U trgovini koja pripada, pogodili ste, Danu Branniganu — reče Will. — Bilo bi bolje da konje ostavimo u gustišu uz rijeku, bliže je, a moglo bi se dogoditi da ćemo morati bježati.

— Ima li ta trgovina stražnji ulaz?

— Ima.

Kad su sakrili konje, prišuljali su se do ograde koja je okruživala Branniganovu trgovinu mješovi-

tom robom. Nikoga nije bilo u blizini, pa se preko ograde prvi prebacio Cabot, a slijedili su ga Will, Sam i Marsha. Roy im se posljednji pridružio.

Stražnja su vrata bila dobro za-
bravljena, pa su potražili prozor. Imali su sreće — samo staklo, bez željeznih rešetaka. Cabot reče Royu:

— Roy, vrati se na ulicu i pogledaj ima li koga. Ako je zrak čist, daj nam znak, ali ostani gdje jesi. Lomljava stakla mogla bi nekoga i probuditi, pa je bolje da netko bude na straži.

Roy je otišao. Nije prošlo ni pola minute, a Cabot i njegovo društvo čuli su njegov prigušen glas:

— Može!

Cabot je razbio staklo. Pricinilo im se da je lomljava u tišini koja je vladala, probudila cijeli grad. Provlačeći se kroz prozor, Cabot je žalio što nije nikad upoznao nekog lopova koji bi ga podučio obijanju prozora. Mora postojati i neki tiši način.

Uvukao se i došao do stražnjih vrata, maknuo je polugu kojom su bila poduprta i otključao ih. Will, Sam i Marsha nestrpljivo su čekali.

— Marsha — reče Cabot tiho, — podi do prozora što gleda na glavnu ulicu i pripazi. Pojavi li se itko u blizini trgovine, daj nam znak. A vas dvojica — obrati se Willu i Samu — počnite tražiti dinamit!

Marsha je ušla u trgovinu i odmah prišla prozoru. Slijedili su je Will i Sam. Uskoro se pojavio Roy:

— Ni žive duše na ulici — reče.

— Čini se da nitko nije čuo lomljavu stakla.

— Ulazi i pomozite nam da nademmo dinamit — potapša ga Cabot po ramenu.

Pronašao ga je Will ispod jedne od polica:

— Hej, našao sam punu kutiju dinamita, te jednu napola praznu! Tu su i žice i sav potreban pribor.

— Divno — javi se Cabot. — Uzmi punu kutiju. Marsha, ima li

ikoga vani?

– Vidim dvojicu na uglu. Čini mi se... da gledaju u ovom smjeru, ali to je sve. Stoje i razgovaraju.

– Neka gledaju – izusti Cabot.
– Mi smo ionako gotovi i spremni za pokret. Svi na ulicu! Stražnja vrata...

– Ima li mnogo osedlanih konja ispred saluna? – upita Will Marsha.

– Šest ili sedam.

– To ništa ne znači – dobaci Roy. – U salunu ih može biti pedeset koji će zapucati ako to bude potrebno.

– Gdje je zatvor? – upita Cabot.

– Točno preko puta ulice, malo južnije – reče Will. – zatvor te posebno zanima?

– Dva čovjeka predstavljaju vlast u Rimrock Cityju, šerif Lonzo i Dan Brannigan. Načet ćemo obojicu – odgovori Cabot. – Tri šipke dinamita i Branniganu neće ostati mnogo od ureda. Isto vrijedi i za Lonzoov zatvor.

– Što ako je netko u zatvoru? – upita Will.

– Provjerit ćemo i pustiti ga prije nego što postavimo dinamit. A sada, Roy i Will, krenite s kutijom dinamita do mjesta na kojem smo ostavili konje, razvalite kutiju i uzmite šest šipki, spojite ih po tri i donesite ovamo što brže možete. Čekamo vas.

– U redu.

Pažljivo su izašli iz trgovine u stražnje dvorište. Will i Roy su nestali u mraku, a Marsha, Sam i Cabot sjeli na prazne kutije.

– Zar ćemo dignuti u zrak samo dvije kuće? – razočarano će Sam.

– Trebalo bi razrušiti barem polovicu Rimrock Cityja. Zaslužuju!

– Mogli bismo, ali nećemo – zamisljeno će Cabot. – Uništimo li sjedište dvojice najvažnijih ljudi u gradu, svi će se ostali koji ih podržavaju dobrovoljno zamisliti. A kad se sazna da smo uzeli iz trgovine cijelu kutiju dinamita, a potrošili samo šest šipki, gradom će zavladati strah. Svi će se pitati tko je slijedeći na redu. To vrijedi više nego

da odmah razrušimo pola grada. Osim toga, bolje je da akciju usmjerimo samo na ljude koje gonimo.

– Kladim se da Brannigana podržava barem pedesetak građana.

– Ne vjerujem da ih je toliko. Možda dvadesetak, a i od njih će mnogi prestati pružati podršku kad shvate kako se stvari odvijaju. Kad čovjek kao što je Brannigan propada, prijatelji ga u pravilu napuštaju.

Ubrzo su se vratili Will i Roy noseći sa sobom dva vješto pripremljena paketa dinamita. Krenuli su držeći se začelja zgrada i zastali kod četvrte.

– Zatvor je prekoputa, s druge strane glavne ulice. Da pogledam ima li koga? – šapnu Will.

– Ne treba, svi ćemo zajedno. Will, čim miniramo zatvor, želim da pohitaš prema Branniganovu uredu, razbiješ prozor i ubaciš unutra dinamit. Ne zaboravi zapaliti fitilj.

Prišli su uglu glavne i sporedne ulice u kojoj su se nalazili i pažljivo se ogledali uokolo. Većina je zgrada utonula u mrak, jedino se na prozorima jedne od njih na drugoj strani ulice vidjelo prigušeno svjetlo. Bila je to zgrada koju su i tražili, šerifov ured.

– Vjerojatno je netko u društvu sa šerifom – šapnu Will. – On običava ostaviti svjetiljku da gori sve dok ne krene na spavanje.

– U redu. Vidjet ćemo. Ali ti ostani tu, Wille, i čekaj na moj znak. Čim udemo u zatvor, javit ću ti mahanjem ruke. Odmah kreni prema Branniganovu uredu. Ostalo znaš.

– Budite oprezni! – dobaci tiho Will.

– Vi ostali, slijedite me! – zapovjedi Cabot. – Bude li gužve i čujete li kakvu pucnjavu iz grada, povlačite se bez ikakva razmišljanja.

– Taman posla! – uzviknu Sam.
– Ja se ne povlačim.

– Ti ćeš raditi točno tako kako ti ja kažem! – odreza mu oštro Cabot. – Polazak!

Tiho su prešli glavnu ulicu i približili se šerifovom uredu. Cabot progovori:

– Pričekajte minutu dok ne stignem do vrata i otvorim ih, a tada me slijedite. Ne jurite bezglavo, budite svjesni svega što radite.

Bešumno je zakoračio na trijem, izvukao revolver i prišao vratima. Otvorio ih je i ušao. Unutra su bila dva muškarca. Obojica su sjedili, a jedan je od njih bio okrenut prema ulaznim vratima. Šerif Lonzo. Uglavši Cabota s uperenim revolverom, zastao je zaprepašteno u pola riječi i podigao ruke uvis.

Čovjek koji mu je sjedio nasuprot vidno se ukrutio. Ledima okrenut prema vratima, nije znao tko je ušao, ali po šerifovom reagiranju zaključio da je opasno. Jednom je rukom lagano izvukao revolver držeći ga sprijeda, u krilu, kako ga naznanac koji je upao ne bi vidio.

– Okreneš li se s tim revolverom u ruci, mrtav si! – siknu Cabot ledenim glasom.

Čovjek se nije ni pokrenuo.

Tada je u šerifov ured ušao Sam, a odmah potom Will i Marsha.

– Znači, već te i žene brane! Kako samo čovjek može nisko pasti – reče šerif zlobno.

– Ne miči se, Lonzo! I ne pričaj previše! Same, makne li šerif ma i očnim kapkom, pucaj! To je zapovjed! Razumiješ?

– Ne brini. Ravno u crijeva!

Cabot je tiho koraknuo naprijed i stao sasvim iza leđa čovjeku koji je sjedio za Lonzovim stolom. Hitro ga je tresnuo revolverom po glavi, pa se ovaj svalio na pod kao vreća.

– To je Rube Tipton – reče šerif Lonzo. – U poštenoj borbi s Tiptonom ne bi imao nikakve nade da se izvučeš.

– Možda. A ti? – upita Cabot. – Želiš li da tebi pružim takvu šansu jednog slijepog dana?

– Svakako! Svakako! – dreknu šerif bijesno.

– Tada ustani, okreni se, pridi zidu i digni ruke visoko uvis.

– Pa da dobijem po glavi kao Rube...

– Želiš li ti živjeti do sutra ili ne?

– Ne želim da me tresneš po glavi kao onomad Hansa Stauffera.

– Sam! – reče Cabot. – Možeš li mu nečim svezati ruke?

– Pa valjda će se naći nešto – odgovori Sam i počne prevrtati po ladicama stola do prozora. – Eto užeta!

Lonzo je ustao. Bio je to visok i jak čovjek. Usnice su mu se nervozno pomicala ispod jakih brkova teško je disao, bio je bijesan i nije mu se ni najmanje sviđalo to što se događalo.

– Okreni se – reče Cabot šerifu – i stavi ruke straga, iza leđa.

– Nešto ću ti obećati, Cabot! – zaprijeti šerif. – Kad te slijedeći put sretnem, ubit ću te bez ikakva razmišljanja, a kad ja tako kažem...

– Okreni se! viknu Cabot ostrim glasom. – Možeš pričati i dok se okrećeš, samo se okreni!

Šerif se polako okrenuo. Sam je krenuo prema njemu s užeom u rukama, ali ga je Cabot preduhitrio i nečujno prišao šerifu straga tresnuvši ga revolverom po glavi toliko snažno da ovaj nije stigao ni jauknuti. Pokleknuo je i ispružio se po podu.

Sam je iznenađeno zazviždao:

– Kakav udarac! Kiadim se da je u posljednjoj sekundi svijesti šerif bio isto toliko iznenađen kao i ja.

– To je najlakši i najbrži način. Da smo ga svezali, gnjavio bi nas naprestano blebetanjem. Ovako ne može zvati ni u pomoć. Pogledaj jesu li u njega ključevi zatvora.

Sam je pretražio Lonzovo odijelo i izvukao traženi ključ.

– Roy, pođi sa Samom da provjerite ima li koga u zatvoru – zapovjedi Cabot. Zatim se okrenuo prema Marshi koja je namršteno promatrala onesviješteno šerifovo tijelo:

– Brineš li za njega?

– Ne – reče Marsha – ali mi se to sve skupa ne mora sviđati.

Muškarci su naviknuti na nasilje. Ja se ne mogu priviknuti...

U ćeliji su bila tri zatvorenika koje su Roy i Sam doveli u šerifovu sobu. Sva su trojica izgledali kao obični kauboji, dva su bila vrlo mlada, a treći četrdesetih godina. Na licima mladih kauboja vidjele su se neugodne otekline, kao da su se cijelu noć tukli.

– Stranci? – upita Cabot.

– Da – odgovori jedan od njih.

– Jašim^o iz Laramieja, a tu smo se zaustavili da se okrijepimo. Netko nam je namjestio gužvu i završili smo u zatvoru. Hvala što se nas pustili.

– Nadite svoje oružje ako to želite – doda Cabot. – Možete izvući tijela šerifa i njegova gosta na ulicu, je ćemo zatvor ubrzo dići dinamitom u zrak.

Stariji se kauboj obrati Cabotu:

– Protiv koga se, zapravo borite? Protiv čovjeka koji upravlja gradom?

– Točno. – reče Cabot.

– Treba li vam pomoć? – upita jedan od mladih kauboja.

Cabot ga promotri. Visok i snažan, neobično nasmiješenog lica. I drugi je mladić bio visok, ali ne toliko jak i vjerojatno nekoliko godina mladi.

– U redu – reče Cabot. – Trebat ćemo vašu pomoć. Pokupite oružje, uzmite svoje konje i pričekaite nas na istočnom izlazu iz grada.

– Na istočnom – uzviknu Sam. – Zar se nećemo vraćati do Royevog skloništa?

– Nećemo.

Mladići su izvukli nepomična tijela, a za njima su izašli Cabot i ostali. Pogledao je prema drugoj strani ulice gdje je čekao Will i mahnulo rukom:

– Sada, Will! Kreni do Branniganova ureda!

Will se smjestia izgubio u tami.

– Roy, vrati se i zapali fitilj, pa odmah ovamo.

Dok je Roy namještao dinamit u zatvorskoj ćeliji, skupina je prešla ulicu i sklonila se u sjenu kuća.

Odmah potom, iza šerifovog je ureda istraćao Roy i pridružio im se.

– Tri šipke dinamita! – uskliknu stari kauboj koji im se netom pridružio. – Bolje je da se što dalje sklonimo.

U istom trenu odjeknula je eksplozija i strahovito uzdrmla tisuću noći i sve okolne prozore. Odmah potom osjetili su snažan nalet eksplozijom potisnutog zraka, te vidjeli kako zidovi i krov šerifovog ureda polako nestaju. Planula je vatra čemu je vjerojatno bila uzrok petrolejska svjetiljka koju nitko nije ugasio.

Nije prošla ni minuta, a s druge se strane grada začula još jedna snažna eksplozija, razorna kao i prva. Nestao je i Branniganov ured.

– Vrijeme je da nestanemo – uzviknuo je Cabot požurujući ih. – Razgovarat ćemo kasnije o svemu što se dogodilo.

XI

Šerifa i Tiptona ostavili su da leže nedaleko ureda. Kad se ljudi okupe, lako će ih pronaći. Tri bivša zatvorenika odjurila su da pronađu svoje konje, a Cabot, Roy, Sam i Marsha krenuli su prema obali rijeke, uzjahali i sačekali Willa da se vrati. Potom su krenuli prema istoku obilazeći grad i sastali se s dva mlada kauboja koje su oslobodili iz zatvora, a koji su odlučili da im se pridruže. Treći, stariji, nestao je.

– Bit će to velika noć u Rimrock Cityju – reče Will. – Kad se oba požara rasplamsaju, stanovnici grada neće imati vremena razmišljati o tome tko je to učinio nego će nastojati da ugase požare, inače će izgorjeti pola grada. Vratit ću se da vidim što se događa i ostati u konjušnici na starom mjestu. Tako nitko ništa neće posumnjati.

– U redu – reče Cabot. – I pazi se! Nikakvih suvišnih pitanja. Javit ću ti se za tri dana.

– Idemo li uistinu na istok? – upita Sam.

– Vi idete: ti, Marsha i Roy, Pete Davis i Joe Carrington. Jahat ćete još milju ili dvije prema istoku, a tada naglo skrenite sjeverno prema Pinonu. Pridružiti ću vam se vrlo brzo.

Sam se namrštio:

– A kamo ćeš ti?

– Vraćam se u grad s Willom. Želim još nešto provjeriti, pa ne brinite o meni. Neće biti naprilika, pazit ću se.

Marsha ga je čudno pogledala. Pomislio je:

– Ona jedina zna kamo idem ali ne zna zašto, pa je to brine.

– Krenite! – reče glasno.

– Sve mi se čini da bi bilo bolje da se ni ti ne vraćaš – prozbori Will zamišljeno – kad su ostali sami. – U gradu je vruće, a tamo te ionako nitko nekada nije suviše volio.

– Skočiti ću na minutu ili dvije do »Duge« da vidim Eriku.

– Što, plavokosa ti ne da mira?

– Neprestano razmišljam o njoj.

– Tako je to s nekim ženama...

– Znam.

– Ja bih je zaboravio i ne bih više mislio na to kako supruga Sama Dudleya ne bi smjela ostati u javnoj kući. Ona to želi, a Sam se vjerojatno više nikada neće navraćati ovamo...

– Što ako sazna da je Erika živa?

– To je njegov problem.

Točno. Bio je to Samov problem. Cabot je to dobro znao, ali je ipak htio da je ponovno vidi. Erika mu je rekla da je odlučila ostati u javnoj kući s Branniganom zato što je Sam mrtav i što više ništa ne očekuje od života. Hoće li isto tako razmišljati kad joj kaže da je Sam živ? Ako ništa drugo, pošteno je da joj to kaže.

Kad su pod okriljem mraka stigli do grada u kojem je vladala prava uzbuna, odvojili su se. Will je krenuo na svoje staro radno mjesto koje je toliko, mrzio, u konjušnicu, a Cabot ravno u javnu kuću. Čuo je od Willa da Hansa zamjenjuje neki mladi čuvar, i to privre-

meno, pa se nadao da mu taj neće zadavati mnogo glavobolje.

S obzirom da se većina stanovnika okupila oko šerifova i Branniganova ureda, nije mu bilo teško neopeženo stići do javne kuće i ući na stražnja vrata. U kući je bilo tiho, pa je pomislio kako su mnogi istrčali na ulicu da vide što se događa. Nadao se da je Erika ostala u sobi.

Popeo se na drugi kat i tiho otvorio vrata Erikine sobe. Netko je stajao pored prozora i promatrao gužvu na glavnoj ulici. Erika.

Vjerojatno je čula da netko ulazi jer je ne okrećući se pitala:

– Da? Tko je?

Zatim se okrenula i pogledala ga, ali ga u polutami sobe vjerojatno nije prepoznala, pa je mirnim glasom nastavila:

– Mislim da ste ušli u pogrešnu sobu.

– Nisam, Erika – reče Cabot. – Želim s tobom ponovo razgovarati.

– Ne! – ukrutila se. – Mi nemamo o čemu razgovarati.

– Moram ti reći nešto važno što se u međuvremenu dogodilo – nastavi Cabot uporno.

– Neću ni slušati!

– Slušat ćeš ti i te kako, ali ti neće svidjeti to što ćeš čuti. Kao prvo, tvoj suprug Sam je živ. Sam Dudley. Bio je teško ranjen, baš kao i ti, ali se oporavio. Razgovarao sam s njim prije nepunih deset minuta.

Naglo se okrenula prema prozoru. Stajala je mirna i gotovo ukočeno, kao kip, ne govoreći ništa. Činilo se da je prestala disati. Zatim ga je pogledala očima punim užasa, nijemom zakimala glavom i promuklo jekнула:

– Ne! Neee! To ne može biti istina. To nije istina. Sam je poginuo. Brannigen mi je rekao...

– Brannigan je lagao – prekine grubo Cabot. – Želim da o svemu dobro razmisliš. Kad je pucnjava počela, Sam nije bio s vama. Gdje je bio?

– Znam, ali Brannigan mi je rekao da su nešto malo dalje od na-

šeg logora pronašli i njegovo tijelo!

– Je li to pokušao dokazati?

– Rekao je da su lešinari...

– Bla, bla, bla! Lešinari! Sam još uvijek nosi na ruci svoj srebrni prsten i sat, a to lešinari ne mogu pojesti. Sam je živ. Erika! Reći ću ti još nešto. Kažeš da su vas iz zasjede napali razbojnici. U redu. A znaš li tko ih je vodio? Dan Brannigan! Ako je on čovjek koji te je tobože spasio, tada je on i čovjek koji je pucao u tebe ranivši te. Ili on ili netko od njegovih ljudi.

– Nemoguće. To je nemoguće! – šapnu bespomoćno Erika.

Cabot se okrenuo i pošao. Prije nego što je izišao, reče:

– Razmisli, Erika. Ako je Brannigan uistinu tako divan čovjek, zašto te je dovraga doveo ovamo u javnu kuću? Zašto te drži ovdje? Zašto te prodaje? Reci mi? Zašto?

Počela je vrištati:

– Neee! Ja nisam za prodaju. To nikad nisam ni bila, čuješ li? Nikada! Nikada! Nikada!

Vikala je i kad je Cabot napuštao javnu kuću pazeći da ne naleti na nekog od eksplozija za prepaštenih stanovnika.

Nisu prošla ni dva sata, a već se pridružio Marshi, Samu, Royu, crvenokosom Peteu Davisu i Joeu Carringtonu.

– Krenimo ravno za Pinon – doviknu im dok im se približavao.

– Što je u Pinonu? – upita Pete.

– Ništa – reče Cabot. – Kad smo odlazili, to je bio gotovo prazan grad. Neće me iznenaditi ako ondje više ne zateknemo nikoga, što i ne bi bilo loše. Tamo bismo se mogli i skrasiti za neko vrijeme.

Ozbiljno je razmišljao o mogućnosti da se skrivaju u Pinonu. Nije želio izgubiti dva dana bježeći pred potjerom. Brannigan će vjerojatno poslati svoje ljude ravno u brda, a teško je i pomisliti da će ih poslati da navrate u Pinon i pretraže prazan grad. Ako i dodu...

Pinon je bio pust. Već je svanjavalo kad su ujahali u prazno naselje. Smjestiti su se u dvije kuće, odveli konje u staju i nahranili ih, te

odredili dvojicu da čuvaju stražu. Cabot je legao da se odmori. Zaspao je istog časa kad je dodirnuo deku.

Sam Dudley probudio ga je oko četiri sata popodne. Bilo je tiho i toplo. Nitko se nije pojavio u Pinonu dok je Cabot spavao – ni potjera, ni slučajni jahači, nitko.

– Pa ipak, osjećam da nas love – reče Sam. – Kladim se da tražaju za nama. Koliko ćemo ostati ovdje?

– Ne znam – odgovori Cabot. – Kako se osjećaš?

– Toliko dobro da sam spreman dići u zrak još pola Rimrock Cityja!

– Nećemo to napraviti. Noćas će Rimrock City biti najčuvaniji grad u ovoj zemlji.

– Pa necemo valjda besplatno sjediti?

– Nećemo. Pokušat ćemo nešto drugo. Je li se Marsha dobro odmorila?

– Rekla mi je da je probudim u pet. Priredit će nam večeru. Smijem li naložiti vatru?

– Ni slučajno. Dim bi nas mogao otkriti.

– Marsha će se ljutiti jer neće moći ništa kuhati. No, snaći će se ona. Hoćemo li se vratiti u Pinon poslije nove akcije?

– Vidjet ćemo. Večeras ćemo napasti Branniganov ranč. Udaljen je od grada svega četiri ili pet milja. Vjerojatno tamo sve vrvi od revolveraša i kauboja, ali to će biti neopasnije negoli da napadnemo grad.

Sam se smiješio:

– Vidim da si odlučio uništiti Brannigana. Sve mi se više sviđaš! Koliko dinamita da priredimo?

– Isto kao jučer. Dva paketa s po tri šipke.

– U redu!

Cabot je razmišljao:

– Volio bih da mogu poslati poruku Jakeu Slateru u Cheyenne. Samo koga da tamo pošaljem? Marshu? Ona vjerojatno neće htjeti otići, a osim toga to je predugačak put za ženu. Jake je rekao

da će navratiti u Rimrock City, ali tko zna kada. Osim toga, dode li sam, neće im biti od velike koristi. Što je jedan savezni šerif spram ovakve rulje? Slijedeći korak? Udariti po Branniganu još jednom i vidjeti što će se dogoditi.

— Ne zaboravi probuditi Marshu! — doviknu mu Sam.

Marsha je spavala u posebnoj sobi. Nije li to bila bogzna kakva soba, ali je služila svrsi. Kucnuo je na vrata. Nitko se nije javljao. Pritisnuo je kvaku i tiho ušao. Ležala je na krevetu i spavala dubokim snom. Lice joj je opet dobilo zdravu boju. Činilo se da se smiješila u snu.

Stajao je i promatrao tu divnu djevojku razmišljajući o njoj, o sebi, o njima. Kakva je njihova veza? O braku nisu nikada razgovarali, ali nigdje ne piše da Marsha o tome ne razmišlja. Njegovu osjećaji? Nije bio siguran. Otkad je napustio oca i krenuo na zapad da se osamostali, upoznao je nekoliko žena do kojih mu je bilo stalo, ali nijednu koju bi oženio. I to će morati okušati prije ili kasnije, možda čak s Marshom, ali ne sada, sigurno ne. Toliko toga treba napraviti prije braka, a među ostalim i ponovo se obogatiti, te tako nadoknaditi novac koji je posudio ocu.

Još nije bilo pet sati. Tiho je izašao i pustio Marshu da spava.

Poslije večere razgovarali su o napadu na Branniganov ranč.

— Roy, Will mi je jednom prilikom rekao da si lutajući uokolo nabasao i na Branniganov ranč. Kakav je pristup? — upita Cabot.

— Bila je noć, pa se nije moglo sve vidjeti. Sjećam se visoke ograde oko zgrada na ranču i velikih teških ulaznih vrata. Uspio sam se probiti unutra, ali su me napali oštri psi i lavežom probudili kauboje, pa sam morao pobjeći.

— Dobro — reče Cabot. — Eto što ćemo napraviti: prići ćete ogradi i čekati pored ulaza. Ja ću se u međuvremenu pokušati preba-

citi preko ograde i izvidjeti stanje i pse, i ljude, i revolveraše. Zatim ću fingirati borbu kad se kauboji pojave. Ne obraćajte pažnju ni na pse, ni na povremene pucnjeve. Tek kad čujete dva pucnja zaredom, provalite u dvorište ranča i jurnite prema glavnoj kući, udite i makar pod prijetnjom revolvera izvedite sve živo na dvorište. Dignite kuću u zrak. Pazite, u kući je Branniganova supruga koja sa svim ovim nema nikakve veze. Ukratko, brzo unutra i još brže napolje. Dakako, ne zaboravite na dinamit...

— Unutra i napolje — ponovi Sam polako. — U tome je tajna! — To je ono što želim — reče Cabot. — Izbjegavajte bilo kakvu borbu na ulazu u ranč. Trčite kao da vas sam vrag goni, kao da imate samo deset sekundi vremena na raspolaganju za cijelu akciju, i bježite. Budem li mogao, pridružiti ću vam se. Ukoliko se razdvojimo Pinon nam je baza, tamo se vratite. Spremni za pokret?

Pete, Sam i Marsha kimnuše glavama.

— Svakako! — uskliknu Roy.

Joe se samo smiješio. Bio je najbliže vratima.

XII

Jahali su prema Rimrock Cityju. Na čelu kolone Cabot, Roy i Marsha, a iza njih Sam, Pete i Joe. Cabot se obrati Royu i Marshi:

— Kad stignemo do zgrada na ranču, netko će morati ostati da pričuva konje. Ne želim ih vezivati jer ćemo možda morati bježati. Neka zato Marsha pričuva konje.

— A ne bismo li... — pobunila se Marsha.

— Ne! Želim da ostaneš s onu stranu Branniganove ograde i čuvaš konje — namrštio se Cabot. — Počni već jednom izvršavati zapovijedi.

— Da, gospodine — odbrusi mu Marsha tobože uvrijedeno, ali se odmah potom nasmiješi.

Noć je bila svijetla, ni oblaka na

nebu, što je posebno obradovalo Cabota. Lakše će se kretati i bolje vidjeti. Istina, bilo bi dobro da poslije napada na Branniganov ranč padne kiša i izbriše njihove tragove pred potjerom, ali što je tu je.

Bijeg pred potjerom neprestano ga je mučio. Znao je da će s Branniganova ranča morati bježati što brže mogu, ali i da će bježeći ostaviti bezbroj tragova po kojima će ih potjera lako slijediti. Trebalo je smisliti nešto, dovinuti se kako izbjeći potjeru i skloniti se na sigurno nekoliko dana. Reče Royu:

Mislim da na ranču neće biti mnogo ljudi, to više što Brannigan ni ne pomišlja da bismo ga baš tu mogli napasti. No, bude li ih na ranču previše, povucite se. Sam odluč...

— One noći kad sam ja bio na Branniganovu ranču — reče Roy — zatekao sam samo dva čovjeka. Bilo je više pasa negoli ljudi.

— Koliko pasa?

— Cijelo krdo!

— Možda ću ih moći nekako odmamiti od vas...

— Tada ne silazi s konja, inače si nastradao.

— Pazit ću — nasmiješi se Cabot.

Nekoliko su se puta zaustavljali da odmore konje i tako stigli do Branniganova ranča. Daleko u daljini titrala su svjetla Rimrock Cityja. Cabot se nadao da je Brannigan kao i obično s većinom svojih ljudi u gradu.

— Dobro — tiho reče. — Ostavljam vas ovdje pored ulaza. Otići ću tridesetak metara dalje uz ogradu i prerezati žicu. Nadam se da će me psi nanjušiti. Ne nanjuše li me, viknut ću i tako ih privući k sebi, a možda čak i izmamiti iz dvorišta. Bude li tako, očekujem da će nekoliko ljudi s ranča pohitati na moju stranu, što će vam olakšati proboj do Branniganove kuće i spavaonice za kauboje. Ne riskirajte ništa! Ne želim da netko od vas nastrada.

— Nama si ostavio lakši dio posla — požali se Sam.

— To ti samo misliš. Svaki od

vas koji ulazi u dvorište može biti pogođen. Ne zaboravite to!

Okrenuo je konja i odjahao. Ograda je bila visoka i gusto isprepletena bodljikavom živom. Okruživala je površinu od osam hektara, zajedno s Branniganovom kućom, spavaonicom za osoblje, stajom i koralom, te nekoliko pomoćnih zgrada. Tu je negdje ležala i štenara. U glavnoj je kući opazio svjetla u prizemlju, te jedno u spavaonici za kauboje. Netko je bez sumnje bio na ranču.

Sjahao je i privezao konja za ogradu, te počeo rezati žicu napravivši široki otvor kroz koji se i čovjek mogao lako provući, a kamoli ne i pas. Tada je kliještima za rezanje žice zastrugao po žičanoj ogradi, što je odmah privuklo pažnju pasa.

Prvo je začuo lavež jednog, a tada više njih. Pas koji ga je prvi nanjušio, uzbuđeno je lajao.

Iz kaubojske brvnare izišla su dva čovjeka s revolverima u rukama pokušavajući pogledom proniknuti tamu. Lavež pasa bio je sve glasniji i bliži. Tada ih je ugledao.

Nanišanio je u prvog psa, ali ga nije namjeravao pogoditi. Pucao mu je pred noge, što je ovoga toliko razjarilo da se svom težinom tijela bacio u žičanu ogradu i zacvilio. Stigli su i ostali. Ukupno pet pasa i dva čovjeka koji su sad već žurili da vide što se to događa.

Cabot je odvezao konja i uzhajao baš kad su psi otkrili otvor na ogradi i bijesno lajući izjurili van. Okrenuo se još jednom prema ranču i vidio kako iz spavaonice za kauboje izlaze još trojica. Peto-rica kauboja i isto toliko pasa. Ako je to sve, Roy i ostali mogu krenuti u akciju. Opalio je dva puta zaredom dajući im znak da krenu i pogodio dva psa. Psi? Zar su to bili psi? Nalikovali su na podivljale vukove. Volio je pse, ali ne i pse ubojice.

Opet je opalio nekoliko puta i zatim požurio prema ulazu u dvorište. Brannigan će morati početi odgajati pse ispočetka.

Dok je bježio od otvora na ogradi, čuo je pucnjavu. Iznenada je zavladala tišina. Približio se ulazu u dvorište i ugledao Marsha kako čuva konje. Dojahao je do nje, dodao joj uzde svog konja i pitao:

– Kako se stvar razvija?

– Otkud da ja to znam? Moj je posao da čuvam konje...

– Zar ti nitko nije rekao da je to važan posao? – Radije bih...

– To ćeš mi reći kad se vratim – reče Cabot nježno i uleti u dvorište.

Zastao je. Tri su čovjeka trčala prema njemu. Prepoznao je Sama, Roya i Petea. Ali, gdje je četvrti? Gdje je Joe Carrington?

Dotrčali su do njega i zaustavili se.

– Kuća će uskoro odletjeti u zrak zajedno sa spavaonicom za kauboje i stajom. U kući nema nikoga, provjerili smo, a ni u ostale dvije zgrade. Svladali smo trojicu kauboja i svezali ih, te ih ostavili podalje od kuća, na sigurnom. Prilikom upada, dva su Branniganova čovjeka ubijena i – jedan naš. Joea Carringtona pogodila su dva metka u prsa još dok smo ulazili u dvorište – dahtao je Roy.

– Kako se to dogodilo?

– Ne znam. Dogodilo se.

U tom je času odjeknula strahovita eksplozija, pa još jedna i još jedna. Činilo se kao da će krov Branniganove kuće zajedno sa zidovima poletjeti u zrak. Tada se sve srušilo na zemlju. Vatra je zahvatila i kuću, kaubojsku brvnaru i staju.

Cabot je pogledao okolo. Mnogo su toga uništili, ali ljudi nisu stradali. Brannigan će lako podići nove zgrade na ranču. Dva su Branniganova čovjeka poginula, ali Cabot je dobro znao da Brannigan neće za njima žaliti. Žalit će za zgradama na ranču. To će ga boljeti. Nekima su važni ljudi. Danu Branniganu važan je samo njegov posjed i novac. To je sve u što vjeruje. Povrijediti Dana Brannigana značilo je oduzeti mu neke od tih stvari.

– Što se dogodilo s Branniganovom suprugom?

– Čim smo se pojavili, istrčala je iz kuće i jurnula napolje. Vjerojatno se negdje sakrila.

– Kakva je to žena? Što je rekla? – upita Cabot.

– Sitna je. Mora da je u mladosti bila vrlo lijepa. Ništa nije rekla – dopuni Roy.

– Bolje je da što prije nestanemo – uzviknu Sam. – U ovom je trenutku bar pola grada na nogama. Morali su čuti prasak. Branniganovi ljudi vjerojatno jure prema ranču.

Cabot mahnu rukom i krenu. Jahali su na jug obilazeći grad sa zapadne strane.

– Ne žurimo i ne umarajmo konje – doda Cabot. – Sutra ćemo ih natjerati u trk.

Zastali su poslije nekoliko sati jahanja. Cabot reče:

– Marsha, podijeli svima ostatak hrane na jednake dijelove. Pokušat ćemo nestati tako da potjeri ne ostavimo ni traga. Razdvojiti ćemo se. Svatko će putovati sam. Puna tri dana želim da bježite odavde što dalje možete, a četvrtog se dana počnite vraćati u pravcu Pinona. Ondje ćemo se naći. Ne moram ni reći koliko pri tom morate biti oprezni. Putujte noću, danju se skrivajte. Držite se potoka i rječica, te stjenovitih obronaka.

Svi su ga pažljivo slušali. Roy i Sam potvrdno su kimali glavama, slažući se sa svakom njegovom riječi.

– Kad se vratite u Pinon – nastavi Cabot – dobro osmotrite naselje iz daljine prije nego što uđete. Ne bi bilo zgodno da na nekog naletite. Prvi koji dode, neka na istočnom ulazu u Pinon objesi nekakvu staru krpu kao znak ostalima da je put slobodan.

– Tko prvi odlazi?

– Roy. Krenut će noćas pored prvog potoka na koji nađemo. Jahat će uz korito na zapad oko sat vremena, a tada skrenuti na sjever. Zatim kreće Marsha, i to ravno na istok. Polazi sutra predve-

čer. Zatim Sam, pa Pete i na kraju ja.

– Podijelit ću hranu – reče Marsha. – Što ćemo s kavom?

– Zaboravi na kavu. Dok se bježi, kuhanja nema.

Napustio ih je Roy, a iduće večeri i Marsha. U toku noći krenuo je i Sam. Prije nego što je odjahao, razgovarao je s Cabotom o Marshi.

– Zašto si je poslao na put drugu po redu?

– Zato što je to najlakše za jahanje. Roy će se mnogo više namučiti s planinskim predjelom prema kojem je krenuo, a bogami i ti.

– Voliš Marshu, nije li tako?

– Volim je.

– Hoćeš li je oženiti?

– Nismo o tome razgovarali...

Sam se zagleda nekud u daljinu:

– To me se zapravo uopće ne bi trebalo ticati...

– Točno – Cabot će mrko. – To te se ne bi trebalo ticati. – Pete se značajno smješкао, a ubrzo je nestalo namrštenosti i sa Samova lica:

– Imaš pravo. To je odrasla djevojka i koliko vidim, dobro se brine sama o sebi.

Prošla su četiri dana. Cabot će ih se uvijek sjećati kao najneugodnija koja je proživio. Potrošio je zalihe hrane i bio užasno gladan. Pio je vodu nadajući se da će mu to pomoći da bar malo utaži glad, ali ništa. Četvrtog se dana našao nadomak Pinona i zastao da osmotri gradić.

Ugledao je komad stare tkanine na grmu uz cestu s istočne strane naselja, što je bio znak da je netko već stigao. Promatrao je napuštene zgrade, ali nigdje nije vidio ni znaka života. Tko god da je već stigao u Pinon, dobro se sakrio.

Ostavio je konja izvan grada u jednom gustišu i pješice ušao u naselje približivši se zgradi u kojoj su običavali boraviti. U tom su se trenutku otvorila vrata i na njima se pojavila nasmiješena Marsha.

– Dobro došao, Cabot! – reče mu.

Uzvratio je smiješak i pitao:

– Drago mi je što te vidim. Jesu li stigli i ostali?

– Udi pa ćeš vidjeti.

U kući je zatekao Roya i Sama. Petea Davisa još nije bilo.

– Znači, čekamo još Petea – reče pozdravljajući.

– Mora da si izgladnio. Sad ću ti pripremiti nešto za jelo – dobaci Marsha.

– Pogledajte je momci! Lijepa je i uredna kao i kad je otišla. A mi?

– reče Cabot. – Neobrijani i prljavi kao izgubljene duše.

– Baš tako izgledate – nasmija se Marsha.

Cabot je sjeo i pogledao Roya.

– Jesi li možda saznao što je novo u Rimrock Cityju?

– Ne samo saznao, već bio i u gradu! – pohvali se Roy. – Otišao sam tamo sinoć da vidim Willa. Nitko me nije opazio iako su oko grada postavljene straže.

– Što kaže Will?

– To da se sve odvija onako kako si ti predvidio. Brannigan bjesni po gradu.

– Lonzo Grant?

– Jahao je u jednoj od potjera.

– Što je još novog?

Ray se zagrcnuo i zbunio:

– Nešto neugodno. Uхватili su Petea Davisa! Ne znam kako i gdje, ali već je dva dana u zatvoru.

– Što namjeravaju?

– Objesit će ga u nedjelju ujutro ispred saluna »Boston«. Od njegove će smrti napraviti cijelu predstavu. Znaš li zašto? Očekuju da ćemo ga pokušati spasiti, da ćemo se pojaviti u gradu i nastradati.

Cabot je šutio. Marsha mu je donijela jelo. Zamišljeno je žvakao. Zatim upita:

– Gdje ga drže?

– U zgradi preko puta hotela, u nekakvom starom uredu koji već dugo vremena nitko ne koristi. Zabarikadirali su prozore. Trojica su s Peteom unutra, a dvojica stražare ispred zgrade danju i noću.

Je li mu sudeno?

– Mislim da nije. A ako su mu i

sudili, tada je to bilo prokleta brzo. Zapravo, uopće mi nije jasno zašto su ga doveli u grad osim, dakako, ako ga nisu htjeli iskoristiti kao mamac za stupicu.

- Je li ranjen ili ozlijeđen?
- Will kaže da nije.
- Dobro. Jasno vam je da vješanja neće biti. Pokušat ćemo spasiti Petea.

XIII

Kasno popodne istog dana krenuli su prema Rimrock Cityju. Nekoliko su puta zastali da odmore konje, a kad su oko ponoći stigli do šumarka udaljenog oko dvije milje od grada, sjahali su i tu ostavili konje, te put nastavili pješice. Bila je to jedna od mjera sigurnosti.

Kad su se približili gradu, skupina je zastala a Roy krenuo u izviđanje. Vratio se poslije dvadesetak minuta.

– Krenimo! Ovuda ćemo se provući a da nas nitko neće opaziti. Možda su ovaj ulaz u grad i ostavili bez straže samo zato da nas namame unutra.

Cabot se namrštio. To je uistinu mogla biti istina. Napravio je vrlo jednostavan plan za oslobođenje Petea, ali nije bio siguran u njegov uspjeh. Svaki plan koji uključuje mnoge ljude, uvijek se po nečemu izjalovi, i to uglavnom zato što se ti isti ljudi ne ponašaju uvijek onako kako se to od njih očekuje.

Krenuli su. Put do Willove brvnare, koja se nalazila gotovo na samom kraju grada, prešli su bez teškoća. Will je bio sretan što ih sve vidi na okupu, ali nije vjerovao u uspješno oslobađanje Petea iz Branniganovih ruku.

– Rekao si Royu da su neki Branniganovi revolveraši napustili grad zauvijek? – upita ga Cabot.

– Točno. Ali tu su Brannigan, Lonzo, Tipton i Paine, te još petnaestak plaćenih revolveraša koji se neprestano muvaju po gradu.

- Gdje se smjestio Brannigan?
- To nisam otkrio.

– Koliko ljudi čuva Petea?

– Dva na ulici, trojica u uredu u kojem ga drže.

– Ostali?

– To je sve. No, mnogo je ljudi razasutih svuda po gradu s jednim jedinim zadatkom: da uhvate tebe. Glava ti je sada ucijenjena na pet tisuća dolara, a i Royeva, Marshina i Samova.

– Opa! – uskliknu Roy. – Čini se da sam se počeo uspinjati po društvenoj ljestvici.

– Will – reče Cabot ozbiljnim možeš li danas ujutro obaviti za mene dva posla?

– Pokušat ću.

– Želim da kreneš niz glavnu ulicu do mjesta na kojem čuvaju Petea. Još je rano, na ulici nema nikoga osim dvojice stražara. Opazit će te čim izideš na ulicu, a ti im priđi sasvim blizu i reci im da pogledaju na drugu stranu ulice točno prekoputa ureda u kojem je zatvoren Pete.

– Da pogledaju na suprotnu stranu ulice? Zašto?

– Zato što ćemo tamo stajati mi s uperenim revolverima. Doći ćemo do tamo sporednim ulicama. Kad ih onesposobimo, prodi pored zgrade u kojoj čuvaju Petea. Ponesi sa sobom poveći kamen. Baci ga u prozor što snažnije možeš i vikni »Dinamit!«. Možda je bolja da to zaurlaš nekoliko puta. Tada ćeš kroz prozor ubaciti svežanj koji će nalikovati na šipke dinamita s fitiljom koji ćeš zapaliti.

– Dinamit

– Kažem ti, to neće biti dinamit, nego paket koji će nalikovati na dinamit, s tim što će fitilj biti pravi. Nadam se da će se stražari sjetiti nedavnih eksplozija dinamita u šerifovu i Branniganovu uredu, te da će preplašeno izjuriti na ulicu.

– Divno! – oduševio se Will. – A mi ćemo jednostavno ući i osloboditi Petea.

– U pitanju su tri stražara, mogli bismo ih lako srediti čim izidu – reče Sam.

– Znam, samo mi ne gonimo

stražare. Došli smo osloboditi Davisa.

— A tada? — upita Will. — Hoćemo li bježati?

— To će biti najpametnije. Will, dok čekamo početak akcije, skoči do konjušnice i dovedi sedam konja.

— Hoću li ovaj put i ja s vama?

— Dakako, hoćeš. Više ionako ne bi mogao siguran ostati u gradu. Čim svane, počinjemo. Konje ostavi privezane uz koral.

Sam i Roy bacili su se na posao. Iz šest šipki dinamita izvadili su eksplozivni prah i zamijenili ga pijeskom, te nabili kapice na šipke i po tri spojili u dva paketa. Iz svakog je virio dugačak fitilj. Poslije sat vremena, vratio se i Will govoreći kako ih konji čekaju spremni.

— Vani je mirno — doda on. — Ni žive duše na ulici. Dva su saluna već zatvorena, a u trećem su svega trojica gostiju.

— Jesi li možda vidio Brannigana, Lonza ili Tiptona?

— Nisam. Ali jučer navečer u grad je ujahao neki stranac, pa su se ta trojica tako brzo pojavila da provjere tko je, da se činilo kao da spavaju odjeveni.

— Neka! I mi smo nekoliko noći isto tako spavali...

Pola sata prije nego što će svanuti, krenuli su prema središtu Rimrock Cityja i sporednim ulicama stigli do restorana koji se nalazio točno nasuprot kuće u kojoj je zatvoren Pete. Sjeli su na stubište pored stražnjeg ulaza. Sam je krenuo da izvidi stanje. Vratio se poslije nepune dvije minute.

— I to mi je straža! Sjede i drijemaju.

— Bude li sve kako smo isplanirali, nećemo opaliti ni metka — reče Cabot.

Pričekali su još nekoliko minuta da se razdani, a tada je Cabot dao znak Willu da pode.

— Kreni sporednom ulicom i poslije prvog bloka zgrada skreni u glavnu. Tako ćeš se vraćati prema nama. Ne govori ništa sve dok sasvim ne prideš stražarima. Mnogo

toga ovisit će samo o tebi, Will Sretno!

— Ne brini, uspjeh ću!

Kad je Will nestao, Cabot se obratio ostalima:

— Roy i Sam zauzet će položaj s lijeve strane restorana, na uglu sporedne i glavne ceste a Marsha i ja stajat ćemo s desne strane. Ne pokazujte se sve dok se Will ne obrati stražarima. Tek tada izidite s puškama i revolverima uperenima u njih.

— Što ako netko od njih zapuca?

— Skinite ga! Morate biti brži, iako se nadam da do toga neće doći. Osim toga, izbjegnemo li pucnjavu, lakše ćemo pobjeći jer nećemo nikoga probuditi.

Krenuli su i zauzeli dogovorena mjesta s obje strane restorana priljubljeni uza zid da ih netko ne opazi prije vremena. Tada se na tridesetak metara od njih u glavnoj ulici pojavio Will Taggart. Udarao je nogom nekakav komad drveta i glasno se smijao. Običnom promatraču sigurno bi se pričinilo da je pripit.

— Trebao je biti glumac — šapnu Cabot Marshi.

Will je nastavio lagano teturati niz glavnu ulicu pravo na stražare. Pjevao je i u jednom se trenu spotakao o nešto na zemlji te zamalo pao.

Stražari su se podigli: pažljivo ga promatrajući. Jedan je od njih nešto tiho rekao, a drugi se glasno nasmijao. Zašto da brinu o običnoj pijanici?

Will im se približio i tada viknuo:

— Hej! Vas dvojica! Vi tamó!

Stražari ga ponovno pogledaše.

— Što je to tamo preko puta vas? — pokaza Will rukom teturajući. — I tamo?

Stražari pogledaše u tom smjeru i skameniše se. Jedan je odmah odbacio pušku i digao ruke u zrak, a drugi je poslije dvije sekunde razmišljanja napravio isto. Pogled na Sama, Roya, Marsha i Cabota s oružjem nije pružao mnogo prilike.

Will ih odmah zaobide i baci po-
veći kamen u prozor zgrade u ko-
joj je zatvoren Pete vičući glasno:

– Dinamit! Dinamit!

‘Zatim je hitro izvukao iz košulje
prvi smotuljak šipki s lažnim dina-
mitom, zapalio fitilj i ubacio kroz
prozor.

– Dinamit! Dinamit! Dinamit!

Dok je vikao, već je palio fitilj i
na drugom smotuljku, te i njega
ubacio u kuću. Zatim je potrčao.

Dobro što je tako napravio.
Vrata kuće naglo su se otvorila i
kroz njih je izletio čovjek. Odmah
zatim na ulicu su izjurila još dva
stražara i sudarila se s prvim koji,
preplašen, nije znao ni što će ni
kuda će. Tada su se razbježali vi-
čući:

– Dinamit! Dinamit!

Cabota, Marsha, Sama i Roya
nisu ni vidjeli koliko su bili pre-
strašeni.

Cabot reče:

– Idemo, Marsha, put je slobodan.
Dosad je sve išlo glatko.

S druge strane ulice, u istom su
smjeru hitali Sam i Roy. Cabot je
znao da će se stražari koji su se
razbježali brzo vratiti, ako ništa
drugo a ono iz straha od Branni-
gana, pa je nastojao da što prije
oslobodi Petea. Viknuo je čim su
ušli u kuću:

– Pete, jesi li tu?

– Jesam – čuo se glas iz jedne
od zatvorenih soba.

Odmah su razvalili vrata i oslo-
bodili Petea spona. Bio je iscrpljen,
smršavio je.

– Zao mi je što ste se morali
mučiti da me oslobodite – nasmi-
ješi se Pete Cabotu. – Hvala. Nisu
mi dali ni da jedem niti da pijem
otkad su me zatvorili.

– Ne brini, brzo ćemo i to rije-
šiti! – reče Cabot.

– Hej, Cabot! – zovnu Sam koji
je stražario kod prednjih vrata. –
Trojica se stražara vraćaju... Sada
su zastali i gledaju prema nama.

– Jesu li blizu?

– Dovoljno da budu opasni ako
zapucaju.

– Will, pogledaj što je sa straž-

njim izlazom i prozorima – zapovi-
jedi Cabot.

Will je razbio jedan od prozora i
iskočio iz kuće, te oprezno nasta-
vio da vidi ima li koga u blizini.

Cabot je pogledao Marsha i nas-
miješio se. Osjećao je da je napeta.
Tiho reče:

– Dobro napredujemo, Marsha.
Drži nam palčeve.

– Mnogo ću se bolje osjećati
kad se jednom izgubimo odavde –
odgovori ona.

– I ja, ne brini – utješi je Cabot.

– Imate li ikakvo oružje za
mene? – upita Pete koji je u me-
duvremenu razgibavao utrnule
udove.

– Will ima pušku koju smo na-
mijenili tebi – odgovori Cabot.

– Hej, Cabot! – javi se Sam Dul-
dey koji je s Royem osmatrao
glavnu ulicu. – Sve ih je više na
ulici. Kreću prema nama!

– Koliko ih je? – upita Cabot.

– Osmorica. Dodi i pogledaj.

Požurio je do prozora i ugledao
skupinu ljudi kako se pažljivo pri-
bližava kući. Iako su bili još pri-
lično daleko, odmah je prepoznao
šerifa Lonzu i Dana Brannigana.
Osam ljudi. To i nije bilo strašno, s
njima bi se izišlo na kraj. Ali što
ako se u međuvremenu okupi još
njih?

Na stražnjem se prozoru pojavio
Will.

– Samo su dvojica revolveraša
sa stražnje strane! Hoćemo li?

Cabot je oklijevao. Prije nego što
je donio odluku, začuo je snažan
glas izvana:

– Cabot! Želimo s tobom razgo-
varati. Izidi na ulicu!

Bio je to Brannigan. Ponovio je
poziv. Njegovi su se ljudi i dalje pri-
bližavali raspoređujući se po ulici.

– Pristaneš li, mrtav si! – do-
baci Sam Cabotu.

– Hoćeš li da svi zajedno iza-
damo na razgovor? – upita Will
koji se u međuvremenu ponovno
vratio u kuću kroz razbijeni straž-
nji prozor.

– Ne. Nećemo to napraviti –
reče Cabot. – Will, stani uz prvi

prozor, Sam neka zauzme mjesto kod drugog, a Pete može...

– Cabot! Izlazi napolje! – prekinu ga gromki Branniganov glas. – Neće biti pucnjave. Sve što želim, to je da porazgovaramo.

Cabot je znao da Brannigan tako ne misli. Što želi? I što će se dogoditi ako izade napolje?

– Tu je i Tipton – začu se Samov glas.

– Je li to onaj krupni tip odmah do šerifa? – upita Cabot.

– Da. Jedan od najopasnijih revolveraša za koje sam ikada čuo.

Ponovno se javio Brannigan:

– Što je to s tobom, Cabot? Zar se bojiš običnog razgovora?

Cabot se približi jednom od prozora:

– Bez pucnjave?

– Obecajem? – čuo se Branniganov glas.

– A tvoji momci?

– Govorim i u njihovo ime. Izadi!

– Pričekaj minutu! – doviknu Cabot i okrene se svojim ljudima:

– Neka Will i Sam zauzmu mjesto pored prednjih prozora, Roy pored vrata, a Pete i Marsha neka čekaju da zamijene nekoga od nas budemo li ranjeni. Zar nije Lonzo jedan od najboljih revolveraša u ovom kraju?

– Jest – kiselo će Will. – Vjeruj mi, jest. Kažu...

– Nije važno – prekine ga Cabot. – To ćeš mi ispričati kasnije.

Provjerio je revolver i nekoliko ga puta brzo izvukao razmišljajući o tome da li je Lonzo Grant uistinu tako brz u potezanju revolvera kao što se priča. Uspravio se, otvorio vrata i izišao na trijem. Iako je gledao pravo u Brannigana, držao je na oku i sve njegove momke.

– Dakle, Brannigane? – reče polako.

Brannigan kimnu glavom:

– Mislím da bismo morali...

Prekinuo ga je šerif Lonzo Grant:

– Hej! Stani malo! Valjda sam i ja tu važan. Ne tiče me se to što si mu ti obećao, Brannigane. I ja že-

lim održati jedno svoje obećanje Cabotu. Sjećaš li se, Cabot?

Cabot je kimnuo glavom, ali nije ništa rekao. Očekovao je da će se to dogoditi, da će šerif uskočiti, ali očekivao je to i Brannigan. Klasična klopka. Lonzo preuzima igru govoreći da ga se ne tiču tuda obećanja i izaziva.

– Jesi li spreman, Cabot?

– Jesam – nasmiješi se ovaj.

Stajao je mirno, s rukama ležerno opuštenim uz kukove. Promatrao je šerifa.

Šerif je stajao malo pogrbljen, spreman za dvoboj. Kazao je:

– Tiptone, na tvoj znak »Sad!« počinjemo...

Zavladala je tišina. Tada je Tipton viknuo:

– Sad!

Dva su pucnja odjeknula gotovo istodobno. Lonzo se metak zabio u trijem, nekoliko centimetara ispred Cabotovih nogu, Cabotov je metak pogodio Lonzovu glavu. Šerif se zanio, zateturio i pao. Više se nije micao.

Brannigan je bio iznenađen. Pogledao je u revolveraša Tiptona i jeknuo:

– Rube... Rube...

Ovaj, i sam neugodno iznenađen Cabotovom brzinom, hitro odgovori:

– Ništa mi ne govori. Ja sa svim tim nemam nikakve veze.

– Ali, rekao si...

– Ne! Ne računaj više na mene!

– reče Tipton, okrene se i nestade u gužvi koja je bivala sve veća. Revolverašu se pridružilo još nekoliko ljudi koji su bili plaćeni da pucaju.

– Pa, Brannigane, što si mi to želio reći? – upita ga Cabot.

Brannigan je progutao i nešto promumljao. Nije znao što da kaže. Nije ni mislio da će do svega ovoga doći. Pouzdavao se u Lonzovu brzinu. On, Brannigan, trebao je biti taj koji će postavljati pitanja i zapovijedati.

– Ja... ja... mislim da bismo morali razgovarati, nema smisla da se međusobno ubijamo.

– Lijepo. Udi, pa ćemo porazgovarati.

– Neću, razgovarat ćemo kasnije.

– Razgovarat ćemo sada! – viknu Cabot i prozva: – Roy, Will, Sam, Pete! Pokažite Branniganu kako se osjećate!

Na vratima i prozorima pojaviše se cijevi pušaka. Uz Brannigana su u međuvremenu ostala još samo četiri revolveraša, od kojih su trojica, kad su vidjeli oružje Cabotovih pratilaca, odmah digli ruke u zrak i odustali od pomaganja Branniganu. Zatim su polako, natraške, i oni nestali u jednoj od sporednih ulica praćeni znatizeljnim pogledima građana koji su sve promatrali sa sigurne udaljenosti.

– Dakle? – ponovi Cabot.

XIV

Brannigan je gotovo teturajući ušao. Cabot mu ponudi da sjedne, pa reče:

– Zatvori vrata, Sam, i dodi ovamo. Razgovor s Branniganom tebe će posebno zanimati.

– Što želiš od mene? – upita Brannigan. – Ako si pametan, ne stat ćeš odavde što prije možeš.

– Brannigane, želim ti predstaviti dvoje ljudi – prekine ga Cabot. – To su Sam i njegova sestra Marsha. Dudleyevi. Da li ti njihovo prezime išta govori?

– Zar bi trebalo?

– Prije godinu i po Sam je zajedno sa svojim ljudima tjerao stoku u Sunčanu dolinu. S njim je bila njegova supruga i petorica jačača. Napali su ih iz zasjede.

– Što-ja imam s time?

– Sve! Ti si planirao klopku, čak si možda i bio tamo promatrajući što se događa. Ukrao si stoku.

– To je prokleta laž!

– Nije, a to mogu i dokazati uz pomoć jedne od djevojaka iz javne kuće „Duga“. Ona zna sve o spomenutoj zasjedi. Zove se Olga.

– Marsha ga je sa zanimanjem promatrala i slušala. Cabot je to dobro znao. Čak je i Sam bio izne-

naden, ali se to što je Cabot upravo rekao ipak najviše dojmilo Brannigana. Ukrutio se, a na licu mu se pojavio očaj. Znao je da je Cabot razgovarao s Erikom, prepoznao je njezina supruga Sama Dudleya, ali se neprestano nadao da Cabot nije povezao djevojčinu pripovijest sa čovjekom koji se zove Dudley. A sada sazna li Sam za Eriku...

– Razmisli o tome. Osim toga, uskoro će ovamo stići i savezni šerif koji je također čuo za neobjašnjive nestanke velikih stada. Vjerojatno će te uhapsiti.

– Ne bojim se ja nikakvih saveznih šerifa!

– Bolje je da se bojiš ovog konkretnog. Taj je nepotkupljiv. Mene, međutim, možeš kupiti. Želiš li izaći odavde?

– Prokletstvo!

– Tada želim dvije stvari – nastavi neumoljivo Cabot. – Prvo, novac za ukradeno Dudleyevo stado zajedno s kamatama. Petnaest tisuća dolara za stado i deset tisuća dolara za kamate. Ukupno dvadeset i pet tisuća.

– Dvadeset i pet tisuća za izglednjelo stado? Nikada! – zaurila Brannigan.

– Tada ću pozvati Olgu.

– Ne! Nema razloga da s njom razgovaraš, ali dvadeset i pet tisuća je ipak...

– To je tek pola uvjeta da budeš slobodan dok ne stigne savezni šerif. Za vrijeme napada prije godinu i po ubijeni su ovi ljudi: Holman, Weber, Parks, Ballard i Engstrom. Petorica ljudi i Erika. Obitelji svakog poginulog isplatit ćeš po deset tisuća dolara, ukupno šezdeset tisuća. Zajedno s onih dvadeset i pet...

– Ali ja nemam toliko novaca! – viknu Brannigan.

– Tada ćemo uzeti to što imaš.

– Banka je zatvorena.

– Pričekat ćemo. Da skoknemo i do Olge?

– Ne treba! Banka će se brzo otvoriti.

Ubrzo potom svi su zajedno krenuli u banku. Cabot i Brannigan

hodali su na čelu kolone, a iza njih Sam, Roy, Will i Pete. Bankar je bio zaprepašten kad je čuo što se od njega traži, ali je isplatio Branniganov novac.

– Što ćeš sada? – upita Cabot Brannigana. – Savezni će šerif stići ovamo za dan ili dva.

– Baš me briga! Znam se i sam brinuti za sebe – odgovori Brannigan i bijesno izjuri iz banke.

– A mi? – upita Sam Dudley. – Trebali bismo ti biti zahvalni za toliko stvari koje si napravio, ali – što da radimo sada, ovog trenu?

– Bilo bi najbolje da izašimo iz grada, jer ćemo samo tako izbjeći nepredviđene susrete. Krenite, a ja ću vam se pridružiti čim obavim jedan mali posao.

– Hoćeš li da podem s tobom? – upita Roy.

– Ne. Sam ću to napraviti.

Kad se uvjerio da su svi izjahali iz grada bez posebnih teškoća i da ih nitko nije zaustavljao i izazivao, Cabot se uputi prema javnoj kući da još jednom razgovara s Erikom. Nije ni kucao, tiho je otvorio vrata i na krevetu ugledao crnokosu djevojku! Ipak, ispod crne kose krilo se dobro mu poznato Erikino lice. Probudio ju je:

– Erika!

Na zvuk njegova glasa naglo se uspravila u krevetu i viknula:

– Opet ti! Hoćeš li me ikada ostaviti na miru?

– Zašto si obojila kosu?

– Zašto da ne! To je moja kosa. Je li... da li je... nisi valjda...

– Ne, nisam Samu rekao ni riječi.

– Bila sam sigurna da je mrtav. I Dan je to mislio.

Posljednju je rečenicu izgovorila s priličnom nesigurnošću u glasu, kao da još pokušava vjerovati Danu Branniganu.

– Sam Dudley napušta kraj oko Rimrock Cityja sutra, zajedno sa sestrom. Ako im kažem...

– Ne! Nikako! Nemoj im ništa reći. Erika je mrtva. Mrtva je od časa kada je počeo napad iz zasede.

– Uistinu želiš da tako bude?

– Da.

– Rekao sam Branniganu o tebi.

– Ne brini, on me neće povrijediti. Moram mu vjerovati. Ne budem li mu vjerovala, nemam više nikoga na svijetu. Kako to ne shvaćaš, Cabot?

Što da joj kaže? Ništa. Što još da napravi za nju? Ništa. Što će se s njom dogoditi? Nije znao. Bilo je najbolje oprostiti se i pridružiti se Marshi i ostalima:

– Dovidjenja, Erika!

– Dovidjenja. I molim te, ne traži me više!

Sišao je niz stepenice i upravo kad je htio proći predsobljem javne kuće do izlaznih vrata, začu poznati glas:

– Cabot! Stani! Ostani gdje jesi, ne miči! Sada ćemo ponovno razgovarati ti i ja.

Bio je to Dan Brannigan. Cabot je znao što mu je na umu. Neće razgovarati već pucati, a pucat će Brannigan.

– Što želiš? – upita Cabot.

– Polako se okreni prema meni i ne diraj revolvere.

Okrenuo se u smjeru odakle je dolazio glas. Brannigan je stajao u sjeni stubišta koji je vodilo na kat javne kuće. Revolver je bio uperen u Cabota. Na licu osvetnički izraz. Teško je disao.

– Ubit ću te, Cabot! – reče Brannigan polako. – Ti to dobro znaš i sada razmišljaš kako da se izvučeš živ. Nema ti pomoći. Ti si mrtav čovjek.

Još nije bio mrtav. Mogao je pokušati potegnuti revolver, ali nije znao hoće li mu uspjeti. Nije bio svjestan misli koje su mu jurile glavom. Činilo mu se kao da mu se razum sledio. Tada je krajičkom oka opazio kako se netko tiho kreće po stubištu, tik iznad Brannigana. Neprimjetno je pogledao i vidio jednu od Branniganovih djevojaka. Lice joj je bilo u sjeni, pa je nije mogao raspoznati, ali mogla je to biti i Erika. Vjerojatno ga je slijedila dok je silazio. Možda mu je željela još nešto reći. Da nije bilo

Brannigana...

Zgrabio bi se za bilo kakvu slamku koja bi mu mogla pomoći da se izvuče, pa se istog trena kada je ugledao djevojku, koncentrirao na to što bi ona mogla napraviti. Bilo kakva odgoda pucnjave dobro bi mu došla. Erika nije ničim odala svoju prisutnost, ali ako se javi...

– Pričejak malo, Brannigan! – kazao je. – Hoću ti još nešto reći.

Nema više vremena za dodatne razgovore – prekide ga ovaj.

– Erika...

– Baš me briga za nju! Potegni revolver, Cabote. Možda ćeš biti dovoljno brz da ga barem rukom dotakneš prije nego što umreš. Sada!

Cabot je znao da je trenutak obračuna došao. Nije smio čekati. Ruka mu je poletjela prema revolveru dok se savijao u koljenima i bacao ustranu da izbjegne prvi Branniganov metak. Bio je brz, ali ne dovoljno brz da metak sasvim izbjegne. Osjetio je oštar bol u ramenu i grčenje tijela. Znao je da mu je revolver u ruci, ali nije mogao pucati. Ruka nije slušala.

Odjeknula su još dva pucnja, ali su oba, činilo se, promašila njegovo tijelo, što je bilo gotovo nevjerojatno. Potom je čuo još jedan pucanj. U djeliću prisebnosti, pričinilo mu se da je pucanj došao s prvog kata. Možda netko pomaže Branniganu? Ali gdje je Brannigan? Što se dogodilo? Pored stubišta je vidio neku ispruženu priliku, nečije beživotno tijelo. Je li to Brannigan? Što se dogodilo?

Pogledao je prema vrhu stubišta, ali ondje nije više nikoga bilo. Tko god da je pucao, nestao je.

Pokušao je ustati, ali nije mogao. Opet je osjetio kako mu strahovita bol para rame i tijelo, a zatim se onesvijestio.

Kad se probudio, shvatio je da leži u krevetu. Bol ga je i dalje trgala, a osjećao je i vrtoglavicu. Poslije nekog vremena ugledao je nad sobom zabrinuto Marshino lice. Htio je nešto reći, ali mu je

ona zabranila da govori. Reče:

– Ništa ne brini! Doktor je pregledao ranu i kaže da ćeš se brzo oporaviti. Nalaziš se u jednoj kući u Rimrock Cityju koja je bila prazna, pa smo je unajmili. Svi su dobro. A sada zatvori oči i pokušaj još spavati.

Probudio se poslije nekoliko sati i odmah osjetio da mu je bolje. Još je osjećao bol, ali mu se u glavi razbistrilo. Pojeo je malo juhe.

– Ako hoćeš, donijet ću ti još juhe – reče mu Marsha. – Ništa drugo ne smiješ jesti.

Tu su bili Will i Sam. Cabot zapita:

– A što je s Branniganom?

– Mrtav je – reče Will. – Mislio sam da to znaš.

– Nisam bio sasvim siguran.

– U njegovu su tijelu pronašli četiri metka – doda Sam. – Meci nisu tvoji, jer je tvoj revolver ostao pun.

– Da?

– Sve je bilo prilično tajanstveno sve dok Jake Slater nije stigao u Rimrock City i riješio zagonetku.

– Jake! Savezni šerif već ovdje?

– Da. Sada privremeno obavlja dužnost šerifa u gradu. On smatra da te je Brannigan zaustavio i pucao, a da ti nije pružio priliku za poštenu borbu, te da ga je tada ubila neka od djevojaka koja je s njim imala nepročišćene račune. Je li tako bilo?

– Da, tako je to bilo.

– Znači, vidio si djevojku koja je pucala? – upita Sam.

– Jednu od djevojaka, ali ne sasvim jasno. Bilo je tamno.

– Ne bi li je mogao opisati?

– Ne.

– Slateru se to neće svidjeti – reče Will. – Pomislit će da je štitiš.

– To je njegova briga! – odgovori Cabot – Hej, Marsha, hoću li ja dobiti još supe?

Idući se dan osjećao mnogo bolje. Posjetio ga je Slater. Razgovarali su sami nekoliko sati. Isprava je Slater bio bijesan.

– Trebao bih te strpati u zatvor!

Dići dinamitom u zrak cijeli ranč! Dobro, u zgradama nije bilo nikoga, ali to ipak nije u redu.

– Pokušavao sam slomiti jednog opasnog čovjeka – branio se Cabot – i ti to dobro znaš.

– Brannigan! U redu. Ali reci mi bar koja ga je djevojka ubila? Morao si je vidjeti!

– Zar nisi razgovarao s djevojkama u javnoj kući?

– Sa svakom posebno, ali sve šute kao zalivene.

– Vidio sam nekog u bijelom, i to je sve – reče Cabot. – Ne zaboravi da sam tada već bio ranjen.

– Znam da te ne mogu prisiliti da govoriš, ali reci mi bar kakav je to novčani potez s Branniganom o kojem svi pričaju?

– Tu bar nema ništa neobično. Dvadeset i pet tisuća dolara za veliko stado ukradeno Duleyu prije godinu i po te po deset tisuća dolara za svakog ubijenog čovjeka iz njegove pratnje. Mislim da njihove obitelji to zaslužuju. Sebi nisam uzeo ni pare.

– Trebao si! – reče Slater – Znam. No, zakonski ni to nije sasvim u redu. Kamo ćeš kad ozdraviš?

– Natrag u Kolorado – odgovori Cabot. – Sve mi se čini da ću se vratiti mojoj staroj ljubavi, gradnji željezničke pruge.

– I tu bi mogao lako upasti u kakvu nepriliku.

– Znam. Na to sam navikao. Pa što? Dobro ću se zabaviti. Što mi se ne pridružiš?

– Znaš da bih i mogao – uzdahnu Slater. – No, razgovarat ćemo o svemu sutra.

Doista, kamo će poslije Rimrock Cityja? Vrijeme je da o tome dobro razmisli. Završio je posao za koji je bio plaćen. Roy Acuff spreman je da ode svakog časa zbog klime i vremena koje postaje sve vlažnije. Na putu do Teksasa pridružiti će mu se i Will Taggart. Sam i Marsha vraćaju se na Dudleyev ranč kod Sheridana, a povest će sa sobom i Petea koji im se ponudio kao radna snaga. Pozvali su Ca-

bota da im se pridruži, ali nije pristao. Otići s njima značilo bi vezati se suviše uz Marshu, što bi bilo vrlo lijepo, ali za što on još nije spreman.

Dok je razmišljao, u sobu je ušao Will. Iako su bili sami, šapnuo mu je tihim glasom:

– Djevojka je upravo otputovala kočijom za Laramie. Tamo će presjesti na vlak za San Francisco.

– Misliš...

– Erika!

– Obojila je kosu. Kako si je prepoznao?

– Stigao sam u javnu kuću ubrzo poslije pucnjave u kojoj si ranjen i vidio na okupu sve djevojke. Odmah sam je prepoznao. Danas sam je vidio kako ulazi u kočiju. Poslala ti je poruku: Sretno!

– Sretno? – upita Cabot. – Čudno je to. Pucala je u Brannigana, iako je zapravo s revolverom u ruci slijedila mene. Možda je htjela u mene pucati...

– A možda je znala da je Brannigan tamo.

– Ne znam – odgovori Cabot – i to neću nikada saznati. U svakom slučaju, ili me je slijedila kad sam odlazio od nje zato da me ubije, ili zato da me brani. Je li mi uistinu poželjela sreću?

– Jest.

– Tada i njoj sretno! Kako bilo da bilo, spasila mi je život, pa joj dugujem mnogo više od dobrih želja.

Još je razmišljao o svemu što se dogodilo, kad je kasno navečer u njegovu sobu ušla Marsha:

– Spavaš li? – pitala je.

– Još ne.

– Htjela sam ti poželjeti laku noć – reče Marsha. – Točnije, zbogom. Slater kaže da se vraćaš natrag u Kolorado.

Njezin je glas bio miran, čvrst. Znao je da joj se ne sviđa to što se razjašnjavaju, ali bila je jaka žena koja sigurno neće dopustiti da joj se na licu vide pravi osjećaji.

– Tamo me čeka posao koji moram završiti – odgovori Cabot.

– Posao kao što je bio ovaj?
– Ni slučajno! Posao na kojem
ću zaraditi i tako se ponovno nov-
čano oporaviti.

– Ja putujem u Sheridan. Hoću
li te više ikada vidjeti, Cabot?

– Tko zna, možda jednog dana i
navratim.

– Možda. Budeš li htio doći, ne
čekaj suviše dugo. Ni ja neću
vječno čekati i tamo provesti život.

– Znam, Marsha. Ili ću ubrzo
stići u Sheridan, ili nikada neću
doći.

Marsha je vrsta djevojke koju će

biti teško zaboraviti, razmišljao je.
Možda je nikada neće zaboraviti.
Nagnula se nad njega i poljubila
ga brzo i lagano, kao kad majka
želi djetetu laku noć, a ne onako
kako ga je znala ljubiti kad su bili
zajedno.

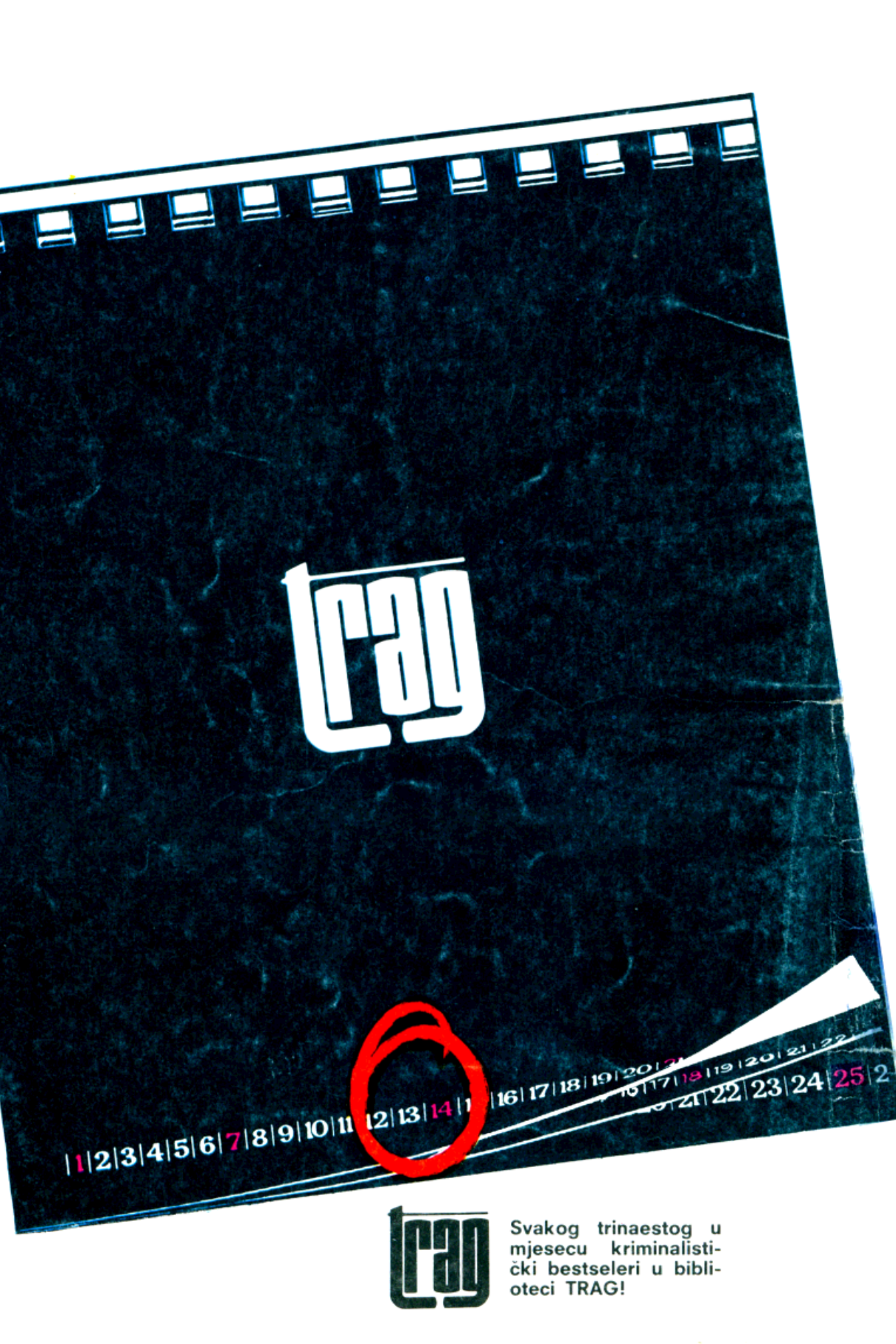
– Lako noć, Cabot – tiho reče i
izgubi se.

Mrštio se sam na sebe u mraku
sobe. Što je novac u ljudskom ži-
votu? Utjeha sigurno nije. Ali je iza-
zov! Gura čovjeka naprijed, da dje-
luje. Uzbudenje! Nije još bio spre-
man da zastane. Toliko toga tek
treba napraviti.

– Kraj –

U PRIPREMI

G. F. Unger:
LEGENDA MISSOURIJA

TRAG

1|2|3|4|5|6|7|8|9|10|11|12|13|14|15|16|17|18|19|20|21|22|23|24|25|2

TRAG

Svakog trinaestog u
mjesecu kriminalisti-
čki bestseleri u bibli-
oteci TRAG!